

தூணர்ந்தவன்

நாவல்

வல்லிக்கண்ணன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

துணிந்தவன்

[நாவல்]

வல்லிக்கண்ணன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

THUNINDHAVAN

by

Vallikkannan

துணிந்தவன்

வல்லிக்கண்ணன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு

நூல் வடிவில் முதல் பதிப்பு: ஜூன் 2001

Code No: P0058

ISBN : 81-7735-054-4

விலை : ரூ. 25.00

ஒளி அச்சு: பாவை ஒளி அச்சு

அச்சிட்டோர்: பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
☎ : 8550664, 8532441, 8532973.

பதிப்புரை

பழம்பெரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் இலக்கியச் செல்வர் திரு. வல்லிக்கண்ணன் அவர்களின் சிறந்த படைப்பான “துணிந்தவன்” என்ற இந்த நாவலை வெளியிடுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

இந்த நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ள அப்பெரியாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு அவரது எளிமையான வாழ்க்கையையும் அவரது மகத்தான இலக்கிய சாதனைகளையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. பல விருதுகளை பெற்றுள்ள திரு. வல்லிக்கண்ணன் தன்னடக்கத்திற்குப் பேர் போனவர். விளம்பரத்தைக் கொஞ்சமும் விரும்பாதவர். வயது வித்தியாசமின்றி எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பழகுவார். இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பவர். 81 வயதிலும் இளைஞருக்குள்ள சுறுசுறுப்புடன் தமது இலக்கியப் பணியை ஆற்றி வருகிறார்.

நல்ல வாழ்க்கை நெறிகளைக் கைவிட்டு, பணம் சேர்ப்பதிலேயே குறியாக இருப்பவர்களின் வாழ்க்கை எவ்வாறு முடியும் என்பதைச் சித்தரிக்கிறது “துணிந்தவன்”. கலாசாரச் சீர்கேடும், நேர்மையின்மையும், ஊழலும் நம் நாட்டில் பெருகி வரும் இன்றைய சூழலில், இப்போக்குகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சிகளுக்கு இந்த நாவல் உதவும். நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நலன் தரும் ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபட இளைஞர்களை தட்டியெழுப்பும் என உறுதியாக நம்பலாம். இந்த நாவலை வெளியிட அன்புடன் அனுமதித்த நூலாசிரியருக்கு எங்களின் உளமார்ந்த நன்றி.

சிறந்த முற்போக்கு ஏடு சரஸ்வதியில் 1959-ம் ஆண்டு இந்த நாவல் முதலில் வெளிவந்தது. முற்போக்கு இலக்கிய

வளர்ச்சிக்கு சரஸ்வதி ஆற்றிய சேவை மகத்தானது. 'மணிக் கொடி'க்கு பின் பல முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை சரஸ்வதிக்கு உண்டு. சரஸ்வதி ஆற்றிய சிறந்த இலக்கிய சேவை பற்றி திரு. வல்லிக்கண்ணன் தமது அணிந்துரையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். பல சிரமங்களுக்கிடையே 1955லிருந்து 1962 வரை சரஸ்வதியை சிறப்பாக வெளியிட்ட அதன் ஆசிரியர் திரு. வ. விஜயபாஸ்கரன் அவர்கள், முற்போக்கு இலக்கிய வாழிகள், ஏன் சாமான்ய தமிழ் மக்கள் அனைவரின் பாராட்டுக்குரியவர். "துணிந்தவன்" மறுபதிப்பை தமது முன்னுரையுடன் வெளியிட எங்களுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்த எமது அருமை நண்பர் விஜய பாஸ்கரன் அவர்களுக்கு பாராட்டும் நன்றியும் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

'துணிந்தவன்' என்ற இந்த வித்தியாசமான சிறந்த நாவல் தமிழ் மக்களின் பரந்த ஆதரவைப் பெறும் என்றும் பல மறுபதிப்புகளில் வெளிவரும் என்று நம்புகிறோம்.

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

முன்னுரை

இயற்கையில் மனிதன் நல்லவன்: நடைமுறை வாழ்க்கையின்மீது வெறுப்புற்ற மனிதர்கள் அடியோடு அதைமாற்றி ஓர் புது உலகம் சிருஷ்டிக்கத் துடிக்கிறார்கள்; போராடுகிறார்கள்; அந்தப் போராட்டத்தின்மீது நம்பிக்கையில்லாத தனி மனிதன் அதைத் தனது ஞானோபதேசத்தினால் திருத்திவிட முடியும் என்று எண்ணுகிறான்; இல்லாவிட்டால் சமூகத்தின் கொடுமைகளைத் தானும் புரிந்து அதைப் பழிவாங்க, வஞ்சம் தீர்க்க முயல்கிறான்!

இரண்டின் மூலமும் தனிமனித வீம்பு தோல்வியுற வேண்டியதுதான் விதி - நியதி!

சமூகத்தின் பலஹீனங்களை, கண்மூடித் தனத்தை, மூடத்தனத்தை, சின்னத்தனத்தை வெறுப்பவன், அவற்றையே பயன்படுத்தித் தனது தனி வாழ்க்கையை ஆடம்பரமாய் உயர்த்திக் கொள்வானேயாகில், அவன் சமூகத்தை எதிர்க்கும் உரிமையை இழந்துவிடுகிறான் அல்லவா? நல்லதோர் லட்சியச் சமூகத்தின் விரோதியாகி விடுகிறான் அல்லவா? அப்பொழுது நல்ல சமூகத்தை உருவாக்குகிறவர்களின் எதிர்ப்பில், அல்லது தனது இற்றுப்போன சமூகக் கிருமிகளின் உறவில் அவன் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்கிறவன் ஆகிறான்; அழிந்தும் போகிறான்.

இந்த அரிய உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நல்ல நாவலை சிருஷ்டித்திருக்கிறார் திரு. வல்லிக்கண்ணன். ஆசிரியர், தமது வாழ்நாளில் பெரும் நாவலாகச் சிருஷ்டிக்க வைத்திருந்த மூலக்கருவின் முதல் ஜனனம் இந்தத் துணிந்தவன்!

- வ. விஜயபாஸ்கரன்
ஆசிரியர் 'சரஸ்வதி'

அணிந்துரை

'துணிந்தவன்' என்ற நாவல் 1959-ம் வருடம் 'சரஸ்வதி' ஆண்டு மலரில் முழுமையாகப் பிரசுரம் பெற்றது. அப்படி வெளிவருவதற்காகவே எழுதப்பட்ட நாவல் அது. துணிச்சலான முயற்சிதான்.

நண்பர் வி. விஜயபாஸ்கரன் முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவே 'சரஸ்வதி' பத்திரிகையை நடத்தியதே துணிச்சலான செயல்தான். எட்டு வருட காலம் வளர்ந்த 'சரஸ்வதி' இதழியல் வரலாற்றில் தடம் பதித்துள்ள சிறப்பான சிற்றிதழ் ஆகும். தமிழில் முற்போக்கு இலக்கியம் செழுமை பெறுவதற்கு 'சரஸ்வதி' பெரிதும் உதவியுள்ளது. திறமை நிறைந்த படைப்பாளிகள் தங்கள் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வாசகர்களின் கவனிப்பைப் பெற்று வளர்ச்சி அடைவதற்கும் அது துணைபுரிந்தது. புதுமையான சிறுகதைகள், சிந்தனைக் கட்டுரைகள், தத்துவ விளக்கங்கள், நூல் விமர்சனங்கள், அயல்நாட்டு நாவல்களின் சுருக்கங்கள், இலக்கிய விவாதங்கள் என்று பலவகைகளிலும் 'சரஸ்வதி' சாதனை புரிந்து தனக்கெனத் தனி இடம் பெற்றிருக்கிறது. தனது சாதனைகளை எண்ணிப் பார்க்கும் விதத்தில் ஆண்டு தோறும் ஒரு இலக்கிய மலரை உருவாக்கியது.

அந்த வகையில் 1959ல் உருவான ஆண்டு மலர் அற்புதமான தயாரிப்பு ஆகும். சிறந்த சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகளுடன், தனிப் பகுதியாக 'துணிந்தவன்' நாவல் மலரில் இடம்பெற்றிருந்தது. அது இலக்கிய வாசகர்களின் கவனிப்பையும் பாராட்டுதலையும் அதிகம் பெற்றுத் தந்தது.

'துணிந்தவன்' வித்தியாசமான நாவல். நாட்டின், சமூகத்தின், மனிதர்களின், வாழ்வின் பல துறைகளின் சிறுமைகளையும் சிதைவுகளையும் சீரழிவுகளையும் யதார்த்தமாக சித்தரிக்கும் சுவாரசியமான நாவல்.

அதன் கதாநாயகன் மாதவன் நல்லவனாக வளர்ந்து முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நல்ல மனம் படைத் தவனாகவே வாழ்ந்தவன். வறுமை நிலையில் சிறுமைப் பட்டவன். சமூகமும் சூழ்நிலைகளும் காலமும் மனிதரை வெகுவாக பாதிப்பது போல, சிந்திக்கக் கற்றிருந்த அவனையும் ஆட்டிப்படைத்தன. அனைவர் பேரிலும், அனைத்தின் மீதும் அவன் கசப்பும் வெறுப்பும் கொண்டான். இந்நிலைமைகள் மாறியாக வேண்டும் என மனப்பூர்வமாக அவன் விரும்பினான். அது விரைவில் சாத்தியமாகக் கூடியதில்லை என உணர்கிற அவன் தானே மாறி, தன் வாழ்க்கையை வசதிகள் நிறைந்ததாக ஆக்கிக் கொள்ளத் தீர்மானிக்கிறான். திட்டமிட்டு, துணிச்சலாகச் செயல்பட முற்படுகிறான்.

அவனது செயல்களையும், அவன் அடைந்த அனுபவங்களையும், அவன் பெற்ற வெற்றிகளையும் சுவையாக விவரிக்கிறது நாவல். அவனுடைய சிந்தனைகளும், அவன் உதிர்க்கிற கருத்துக்களும் படிப்பவர்களை சிந்திக்கச் செய்பவை. நாட்டின் நிலைமையையும் மனிதர்களின் போக்குகளையும் நையாண்டித் தன்மையோடு எடுத்துச் சொல்பவை. இறுதிக் கட்டத்தில் அது ஒரு அரசியல் நாவலின் தன்மையையும் பெற்றிருக்கிறது.

இந்த நாவல் எழுதப்பட்டு நாற்பது வருடங்களுக்கும் மேலாகியுள்ளது. எத்தனை எத்தனையோ மாறுதல்களும் வளர்ச்சிகளும் தேய்வுகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. எனினும்

இந்நாவல் சுட்டுகிற - குத்திக்காட்டுகிற - சிறுமைகளும் அவலங்களும் மனிதர்களின் போக்குகளும் மாறிவிடவில்லை. அப்படியேதான் இருக்கின்றன; சில நிலைகளில் மேலும் மோசமாகப் போயிருக்கின்றன. இதை வாசகர்கள் நன்கு உணர முடியும்.

'சரஸ்வதி' ஆண்டு மலரில் தனிப் பகுதியாக வெளிவந்த 'துணிந்தவன்' கதையை இப்போது தனிப் புத்தகமாக நல்ல முறையில் வெளியிட்டிருக்கும் பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கு என் நன்றி உரியது.

வல்லிக்கண்ணன்.

நூலாசிரியரைப் பற்றி

திருநெல்வேலி மாவட்டம் ராஜவல்லிபுரத்தில் பிறந்த ரா.சு. கிருஷ்ணசுவாமி 12-11-1920ல் பிறந்தவர். பள்ளி இறுதி வகுப்புப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, நான்கு ஆண்டுகள் அரசுப் பணியில் உழைத்த பிறகு, எழுத்தாளனாக வளர வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அதை உதறிவிட்டு வல்லிக் கண்ணன் ஆகி உற்சாகமாக எழுத ஆரம்பித்தார். 1939 முதல் இவரது சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவரலாயின. 'திருமகள்', 'சினிமா உலகம்' 'நவசக்தி' (இலக்கிய மாத இதழ்) ஆகியவற்றில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவிட்டு, 1943 முதல் 1947 மே முடிய 'கிராம ஊழியன்' எனும் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய மாதம் இருமுறைப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக வளர்ச்சி பெற்றார். 1950-51ல் சென்னையில் 'ஹனுமான்' வார இதழில் துணை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் எந்த நிறுவனத்திலும் சேராது சுதந்திர எழுத்தாளராக வாழ முற்பட்டார். தனது 62 வருட இலக்கிய வாழ்வில் சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், கட்டுரை, கவிதை, வாழ்க்கை வரலாறு, நாடகம், கடிதங்கள், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல துறைகளிலும் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார்.

'புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலுக்காக இந்திய சாகித்திய அகாதமிப் பரிசு 1978ல் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பரிசு 'எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகைகள் - அன்றும் இன்றும்' எனும் நூலுக்கு 1987ல் அளிக்கப்பட்டது: 'அக்னி-அக்ஷர விருது', ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம் விருது, தமிழ் சான்றோர் பேரவை விருது மற்றும் பல இலக்கிய அமைப்புகளின் தமிழ்ப்பணி விருதுகள் இவருக்கு வழங்கப் பெற்றுள்ளன.

நான்கு தலைமுறை எழுத்தாளர்களுடன் அன்புத் தொடர்பும் நட்பும் கொண்டிருக்கும் வ.க. இளைய எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்து கவனிப்பைப் பெற்றிருக்கிறார். ஆடம்பரமற்ற முறையில் எளிமையாக வாழும் இந்த 81 வயது பிரமச்சாரி இப்போதும் எழுதுவதிலும் படிப்பதிலும் பலரோடும் கடிதத் தொடர்பு கொள்வதிலும் சந்தோஷம் காண்கிறார்.

துணிந்தவன்

அழகை அள்ளிப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது நிலவு. உள் ஊழல்களை எல்லாம் அலங்கார ஆடைகளாலும் மேல் பூச்சுகளாலும் மூடி மறைத்து 'வெளிச்சம் போடும்' வீணர்களையும் ஓய்யாரிகளையும் போலவே, சந்திரிகையைப் போர்த்துக் கொண்டு சொகுசாக விளங்கியது உலகம்.

அன்று பெளர்ணமி.

'புத்தனாகப் பரிணாமம் பெறுவதற்கிருந்த சித்தார்த்தன் இத்தகைய பெளர்ணமி இரவு ஒன்றிலேதான் வெளியேறினான்.'

மோகனச் சூழ்நிலையில், சந்திரனின் அமுத ஒளியில் குளிக்கும் கல் சிலையென அமர்ந்திருந்த மாதவனின் உள்ளம் பேசியது இப்படி. உடனே சிரித்தது. அவன் மனக்குறளி.

புத்தனையும் உன்னையும் ஒப்பிடாதே, உன்னோடு எவனையுமே ஒப்பிடாதே. நீ நேர்ந்திருப்பது - துணிந்து நடைபோடப் போவது - ஒற்றைத் தனிப் பாதையாகும்....

அழகு போர்த்திய உலகம் அமைதியில் உறங்கிக் கிடந்தது. விண்ணும் மண்ணும், ஆசைநாயகன் எவனுக்காகவோ சிங்காரித்துக்கொண்டு காத்திருக்கும் மோகினிகள் மாதிரித் திகழ்ந்தன.

ஊருக்கு வடக்கேயுள்ள குளத்தின் கரைமீது ஆழ்ந்த யோசனையில் லயித்திருந்த மாதவன் கண்கள் கூட

இயற்கையின் மோகன எழிலால் வசீகரிக்கப்பட்டன. ஊர்ந்து நெளியும் காற்றினால் சலனமுற்ற நீர்ப்பரப்பின் சிறுசிறு அசைவுகள் தோறும் அம்புலியின் வெள்ளிய ஒளி, அற்புதம் செய்துகொண்டிருந்தது.

சூழ்நிலையில் அமைதி கொலுவிருந்த போதிலும் அவன் உள்ளத்திலே அமைதி இல்லை. கசப்பும் வெறுப்பும், ஒருவித விரக்தியும் மண்டிச் சுழன்றன அங்கு.

- வெறுப்பு, சுற்றுப்புறத்தின் மீது.... மனிதர்கள் மீது.... அவர்களின் சின்னத்தனங்கள் மீது.... தன் மீது கூட அவனுக்கு ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பழமையின் பேராலும், பண்பாட்டின் பேராலும், நீதி - நியாயம் - சமூக சீரமைப்பு முதலிய கட்டுப்பாடுகளின் பேராலும் தனி மனிதர்களைச் செயலற்றவர்களாய், கோழைகளாய், துணிச்சல்பெறமுடியாதவர்களாய் மாற்றிவிட்ட - இனியும் மாற்றப்போகிற - அமைப்பு முறையின் மீது அவனுக்கு மிகுந்த கசப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

திடீரென்று பிறந்த கசப்பு அல்ல அது. அவனுக்கு இப்பொழுது முப்பத்திரண்டு வயதாகிறது. பதினாறு - பதினேழு வயசு வரை அவனும் மனோகரமான இன்பக் கனவுகளிலே மூழ்கிக் கிடந்தான். இனிமை நிறைந்த எதிர்காலம் பற்றிய பசுமையான சித்திரங்களைத் தீட்டி மகிழ்ந்தது அவன் மனம். மகத்தான நம்பிக்கை உறைந்திருந்தது அவனுள்.

நாட்கள் தேயத்தேய, அவனுடைய வயது வளர வளர, வருங்காலம் பற்றிய பசுமைகள் எல்லாம் நிகழ் காலத்தின் அனுபவ வெயிலிலே காய்ந்து கருகித் தீய்ந்து போயின. நம்பிக்கை வறட்சி அவனுள்ளத்தில் தலை தூக்கி வளர்ந்தது.

‘திறமை, உழைப்பு, ஊக்கம், உற்சாகம் மட்டும் இருந்தால் போதாது ஒருவன் முன்னேறுவதற்கு. நேர்மை, நியாயம், உண்மை, மனித தர்மம் என்று பேசப்படுபவை எல்லாம் வெறும் பேச்சுக்கும், அலங்கார எழுத்துக்கும் எடுப்பாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆயினும் அவை வாழ்விலே எவனையும் உருப்பட வைத்ததில்லை.’

‘ஆனால், தவறுகள் என்று கருதப்படுவனவற்றை எல்லாம் துணிந்து செய்கிறவர்கள் - பாபங்கள் என்று போதிக்கப்படுபவற்றை விழிப்பு உணர்ச்சியோடு கையாள் கிறவர்கள் - சின்னத்தனங்கள் எனக் குறைகூறப்படு கின்றவைகளைக் கூசாது செயல்படுவோர் பிரமாதமாக வாழமுடிகிறது இன்றைய சமுதாயத்திலே.’

‘மூப்பு, பிணி, சாக்காடு ஆகியவற்றைக் கண்டு மனம் குமைந்து, வாழ்வில் வெறுப்புற்று, விடுதலைக்கு வழி தேடத்தானே தவித்தது சித்தார்த்த உள்ளம்? அவனும், அவனைப் போன்றவர்களும் என்ன வழிகள் கண்டு பிடித்திருந்தாலும், அவ்வழிகளில் எதுவும் வாழ்க்கை முறையிலே மாற்றம் புகுத்தி விடவில்லை. உலகத்தில் உண்மை ஒளி பரவவில்லை....’

மாதவன் இவ்வாறு அடிக்கடி எண்ணினான். அவனிடம் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இருந்தது. அறிவுப் பசி பெற்ற அவன் கண்டதை எல்லாம் படித்துப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருந்தான். இவ்விரண்டு பண்புகளும் எவனையாவது வெற்றிகரமாக வாழ வைத்திருக்கின்றனவா என்ன? ஆனால் மன உளைச்சல் ஏற்படுத்தாமல் விடுவதுமில்லையே!

மாதவனும் இத்தகைய மனோவியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு, அமைதி இழந்து தவித்தான். படிப்படியாக

வெறுப்பு வளர்ந்து வந்தது. வெறுப்பை உருவற்ற சமுதாயத்தின் மீதும், அது போற்றிப் பாதுகாக்கின்ற - கண்ணுக்குப் புலனாகாத - விலங்குகள் மீதும் தீவிரமாகக் கொட்டினான். அது மட்டும் போதாது; சமூகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டும்; அதற்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்கக் கூடிய தகுதியும் ஆற்றலும் துணிச்சலும் தனக்கே உண்டு என அவன் நம்பினான். எப்படி எப்படிச் செயல் புரிய வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, திட்டங்களிட்டு, நெஞ்சை உறுதிப்படுத்தி வந்தான் அவன்.

- வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம் என்று கருதப்படுகிறது. போர் என்றால், அதில் வெற்றி பெறுவதற்கு எவ்வித யுக்திகளையும், தந்திரங்களையும், ஆயுதங்களையும், சூழ்ச்சிகளையும் அனுஷ்டிக்கலாம் அல்லவா?

மாதவன் இந்த ரீதியில்தான் சிந்தித்தான். பதினைந்து வருட காலம் சிந்தித்தான். ஒவ்வொரு பிறந்த நாளின் போதும், நினைவின் நோக்கைப் பின்னுக்குச் செலுத்தித் தனது வாழ்வுப் பாதையை ஆராய அவன் தவறியதில்லை. அவன் எளிய வாழ்வு வாழ்ந்தான். நேர்மையாளனாய், உண்மை விளம்பியாய், உழைப்பிலே உற்சாகம் உடையவனாய் வாழ்க்கை நடத்தினான், மனிதப் பண்புகள் குன்றாதவனாக விளங்கினான்.

அவன் எவரையும் ஏமாற்றியதில்லை; ஏமாற்ற ஆசைப்பட்டதுமில்லை. ஆனால் அவனை ஏமாந்தவனாக்க அநேகர் தயங்கவில்லை. அவன் யாரையும் பழிக்கவோ பரிகசிக்கவோ ஆர்வம் கொண்டதில்லை. எனினும் அவனை 'உருப்படத் தெரியாதவன்' 'ஏமாந்த சோணகிரி' 'பைத்தியம்' என்றெல்லாம் மற்றவர்கள் பரிகசித்தார்கள்....

இப்படி ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆராய்ந்து, இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான் மாதவன், 'இனி நாம் புதியதோர் வழியில் செல்வோம். கெட்ட போரிடும் உலகத்துக்கு அதன் முறைகள் மூலமே புத்தி கற்பிப்போம்' என்று துணிந்தான்.

அன்று அவனது முப்பத்துமூன்றாவது பிறந்த நாள், 'இன்று நாம் புதிதாகப் பிறந்தோம். சந்தேகமில்லை; இனி ஓர் புது சக்தி தோன்றும்' என்று வாழ்த்துக் கூறியது அவன் உள்ளம்.

குளக்கரையில் அமர்ந்திருந்த மாதவன் 'சரி, வேளை வந்து விட்டது!' என்று எழுந்தான். ஊருக்குள் நடந்தான்.

2

அப்பொழுது இரவு மணி பதினொன்று தானிருக்கும். எனினும். - பட்டிக்காட்டோடும் சேராத பட்டணக்கரையுமில்லாத' - அந்த இரண்டுங்கெட்டான் ஊர் சவ உறக்கத்தில் அயர்ந்து கிடந்தது.

பகல் வேளையில் வேகமும் உயிர்ப்பும் நிறைந்து 'ஜேஜே என்றிருந்த' ஊர் சூனியக்காரி எவளுடைய மாயா ஜாலத்துக்கோ உட்பட்டு உணர்வற்று உயிரற்று, இயக்கமற்று மயங்கிக் கிடப்பதுபோல் தோன்றியது. வீடுகளுக்கும் வீதிகளுக்கும் எழில் முலாம் பூசித் திகழ்ந்த பால் நிலவு ஊரின் இயல்புக்கு முரணான சமாதி நிலையையும் பளிச்செனப் புலப்படுத்தியது.

- அடைப்பட்டுக் கிடக்கின்ற வீடுகளுக்குள் எல்லாம் உறக்கமும் அமைதியும் கவிந்து கிடக்கவேணும் என்கிற அவசியம் இல்லவே இல்லை. சோக நாடகங்களும்,

இன்பக் கதைகளும், பயங்கர அனுபவங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம்.

மெதுவாக நடந்து சென்ற மாதவன் பெருமூச் செறிந்தான். அவன் வாழ்வின் வெறுமையும், அதனால் எழுந்த ஏக்கமும் அதில் பிரதிபலித்தன. தன் நினைவுகளே தன்னைச் சுமையாக அழுத்த, தலை குனிந்தபடி நடந்த அவனை 'அத்தான்!' என்ற ரகசிய அழைப்பு நிமிர்ந்து பார்க்கச் செய்தது.

ஒரு வீட்டில், கதவைச் சிறிதே திறந்து வைத்துக் கொண்டு மறைந்தும் மறையாமலும் காட்சி தந்த பெண் நிலவு அவன் முகத்தில் மலர்ச்சி ஏற்படக் காரண மாயிற்று. அவன் ஏன் என்ற கேள்வியைப் பார்வையில் நிறுத்தினான்.

"தோட்டத்துப் பக்கம் வாங்க. உங்களிடம் முக்கிய விஷயம் பேசணும்" என்று அவள் மிக மெதுவான குரலில் சொன்னாள். அவன் தலை அசைவைப் பெற்றதும், கதவை அடைத்துத் தாழிட்டு விட்டுப் போனாள்.

மாதவன் ஒரு கணம் தயங்கி நின்றான். அங்கும் இங்கும் பார்வை எறிந்தான். சூழ்நிலையில் மாறுதல் எதுவும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

அவன் நிதானமாக வீட்டின் பின்பக்கம் வந்து சேர்ந்தபோது, அவள் அங்கே நிழல் அடர்ந்த மரத்தடியில் அவனுக்காகக் காத்து நின்றாள்.

"என்ன காந்தி, என்ன விஷயம்?" அவன் குரல் அவனுடைய எச்சரிக்கையான சுபாவத்தை வெளிப்படுத்தியது. இருப்பினும் அந்த யுவதி 'மெதுவாகப் பேசு!' என எச்சரிக்க விரும்பியவளாய், "உஷ்!" என்ற ஒலி செய்து ஒரு விரலைத் தன் உதடுகள் மேல் பதித்துக் காட்டினாள்.

அவன் அவளுக்குச் சமீபமாக வந்ததும், “நீங்கள் வெளியே போகும் போது நான் பார்த்தேன். எப்படியும் இந்த வழியாகத்தானே திரும்பி வருவீர்கள் என்று காத்திருந்தேன். எவ்வளவு நேரமாகக் காத்திருக்கிறேன் தெரியுமா? இன்னிக்கு உங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு நேரம்?” என்றாள் அவள்.

காந்திமதி அவள் பெயர், விசேஷ நாட்களில் பளபளவென்று துலக்கப்பெற்று, பொட்டிட்டு, ஒளி ஏற்றி வைக்கப்படுகிற குத்துவிளக்குப் போல் கண் நிறைந்த தோற்றமுடைய பெண். உள்ளத்தின் அன்பும் அழகும், லட்சுமீகரம் என்பார்களே அத்தகைய பொலிவு பூத்த முகத்தில் மலர்ந்து விளங்கும். மாதவனின் மாமா மகள் அவள்.

“இன்றைக்கு விசேஷமான நாள்தான்” என்று மெதுவாக - ஆனால், அழுத்தம் தொனிக்கும்படி - உச்சரித்தான் அவன்.

“என்ன விசேஷம்?”

“என் விசேஷம் இருக்கட்டும். நீ சொல்ல விரும்பும் விஷயத்தை முதலில் சொல்லு.”

“எனக்குக் கல்யாணத்துக்கு நாள் குறித்துவிட்டார்கள். உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே?” என்று கூறி அவள் அவன் முகத்தை நோக்கினாள்.

மரத்தின் கீழே கரிய நிழல் படிந்திருந்த போதிலும், எங்கும் ‘பட்டப் பகல் போல் பளிச்சென’ப் பரவிக் கிடந்த ஒளி வெள்ளம் அவ்விடத்தின் இருட்டையும் வெளிறடித்திருந்த . அனைத்தையும் தனித்தனியே பார்வைப் புலனுக்கு எடுத்துக் காட்டியது.

“ரொம்ப சந்தோஷம்” என்று உணர்ச்சி செத்த குரலில் பேசினான் மாதவன்.

அவனுடைய சிரத்தையின்மையை உணர்ந்து காந்திமதி வேதனைப்பெருமூச்சு உயிர்த்தாள். “நான் சந்தோஷம் அடைய முடியவில்லை, அத்தான். நீங்களும் நானும் எவ்வளவோ எண்ணினோம். ஆசைப்பட்டு எதிர்பார்த்தோம்....”

“எதிர் பார்க்கிறவர்கள் ஏமாறுவதும், ஆசைக்குப் பங்கம் ஏற்படுவதும் வாழ்க்கையில் சகஜம் தானே, காந்தி?”

அவன் அவள் முகத்தில் படபடக்கும் விழிகளை திர்நோக்க விரும்பாமல் புதிய இலை ஒன்றில் பட்டு, எபளத்துச் சிதறுகின்ற வெள்ளி நிலவொளியைக் கர்ந்து கவனித்தான்.

அவள் மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

“அத்தான், உங்களுக்கு என்னிடம் ஆசை இல்லையா?” என்று உருக்கமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“அப்படி நான் சொல்லவில்லையே!”

“பின் ஏன் இப்படி விரக்தியோடு பேசுகிறீர்கள்?”

“காந்தி, என் விரக்திக்கும் வேதனைக்கும் வெறுப்புக்கும் இதுதான் காரணம் என்று நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எனக்கு எல்லோர் மீதும், எல்லா வற்றின் பேரிலும் பெரும் வெறுப்பு....”

“என் மேல் கூடவா?” என்ற கேள்வியை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அது வெடித்துவிட்டதும் அவன் திகைத்தான்.

“என் நினைவிலே இனிமையாய் நிலைத்திருக்கக் கூடிய பெருமை உனக்கு மட்டுமே உண்டு, காந்தி. வறண்ட கோடை போன்ற என் வாழ்க்கையில் உன் அன்புதான் குளிர் தரும் நிழலாக விளங்கியது; இனி உன் நினைவு எனக்குத் துணை நிற்கும்” என்றான் அவன்.

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லையே, அத்தான்.”

“விடிந்தால் தெரியும் வெளிச்சம். நாளைக்கோ, மறுநாளோ, என்றோ எல்லாம் தானாகப் புரிந்துவிட்டுப் போகிறது!”

“பெரியவர்கள் எனக்காக நிச்சயித்து விட்ட கலியாணத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்களா?”

“பெரியவர்கள் எப்பவும் இளையவர்களின் நலத்தை உத்தேசித்துத் தான் செயல்புரிவார்கள். அல்லது, அப்படிச் செயல் புரிவதாகச் சொல்கிறார்கள்....”

வறட்டுச் சிரிப்பு ஒன்று உதிர்ந்தது அவன் உதடுகளிலிருந்து.

“இன்று நீங்கள் என்னவோபோல் பேசுகிறீர்களே, அத்தான்?”

“என்றுமே நான் அப்படித்தான் இருந்திருக்கிறேன், காந்தி. ஆனால் உனது உணர்ச்சிப் பெருக்கிலும், இன்ப நினைவிலும், ஆசைக் கனவிலும் உன்னையே மறந்திருந்த நீ என்னை உள்ளது உள்ளபடி அறியவில்லை. நான் வாழத் தெரியாதவன்... வாழ முடியாதவன்....”

“இப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள், அத்தான். எனக்கு நீங்கள்தான் வாழ்வின் ஒளி என்று நம்பியிருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், நீங்கள் ரொம்ப நல்லவர்....”

மாதவன் சிரித்தான், - கசப்பு நிறைந்த சிரிப்பு.

“இப்ப ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்று திகைப்புடன் வினவினாள் அவள்.

“இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு நீ இப்படிச் சொல்லமாட்டாய், காந்தி!”

“நான் மாறிவிடுவேன் என்றா நினைக்கிறீர்கள்?”

“இல்லை.... நான் முற்றிலும் மாறிவிடுவேன். மாறத் திட்டமிட்டு விட்டேன்....”

“அப்படியென்றால்?”

“காலம் கதையை விடுவிக்கும்! காந்தி, உன்னிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன். மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன சொன்னாலும் - நான் எத்தகைய அயோக்கியனாக மாறியிருந்தாலும் - காலம் என்னை எவ்விதக் கயவனாகவும் கல்நெஞ்சக் கொடியனாகவும் திருத்தி அமைக்கலாம் என்றாலும், உன் இதயத்தில் எனக்காக நீ தந்துள்ள இடத்தை அழித்து விடாதே. இதுதான் உன்னிடம் நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வது....”

“இது என்ன அத்தான் இது? நீங்கள் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்?... அத்தான்....”

உணர்ச்சித் துடிப்புடன் கை நீட்டிய காந்திமதியின் பிடிக்குள் சிக்க மறுப்பவன் போல் விலகி நின்றான் மாதவன்.

“காந்தி, உன் அப்பாவும் அம்மாவும் நிச்சயம் செய்துள்ள இடம் பெரிய இடம். பணமும் அந்தஸ்தும் நிறைந்தவர்கள்....”

கைகளால் தன் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்ட காந்திமதி அலுப்புடன் சொன்னாள். “போதும் போதும். நீங்கள் ஒன்றும் வர்ணிக்கவேண்டாம்....”

மாதவன் தொடர்ந்து கூறினான்: “நான் எப்படி வாழப்போகிறேன். என்ன ஆவேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஆனால் ஒன்று நிச்சயம். என் வாழ்க்கைப் பாதை, பசும்புல் மெத்தென அமைந்த சமநிலத்தில் செல்லப் போவதில்லை. செங்குத்தான பாதைகள்மீதும், கிடுகிடு பள்ளங்களிலும், வழக்குப் பிரதேசங்களிலும் செல்லக் கூடும்....”

“எங்கு போனாலும், எப்படி ஆயினும் நானும் உங்கள் நிழல்போல உங்கள் கூடவே வரத்தயாராக இருக்கிறேன். இன்றே இப்பொழுதே உங்கள் பின்னால் நான் வந்து விடுகிறேன்; அத்தான், என்னைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்” என்று கெஞ்சினாள் அவள்.

மாதவன் உறுதியாகத் தலை அசைத்தான்: “காந்தி, நான் உனக்குக் கேடு நினைக்க மாட்டேன். உன்னைப் போன்ற உத்தமப் பெண்ணோடு வாழ்ந்து சுகம் பெறும் பாக்கியம் செய்தவனில்லை நான். என்னோடு வாழத் துணிந்தாலும், நீ சுகம் பெறமாட்டாய். உன் வாழ்வை நீயே பாழாக்கிக் கொள்வதோடு, என்னையும் செயலற்றவ னாக்கி விடுவாய். எனது புதிய திட்டத்தை வெற்றிகர மாக்குவதற்கு....”

“நான் உங்கள் இஷ்டம்போல் துணை புரிவேன், என்னை நம்புங்கள்” என்று அழாக்குறையாக அறிவித்தாள் அவள்.

“கூடாது கூடாது.... நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாக நடந்தான் அவன். அவளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

காந்திமதிக்கு அழகை பொங்கியது. நெஞ்சம் துயரத்தால் கனக்க, தொண்டையில் சோகம் அடைக்க, கண்கள் நீரைக் கொட்ட அவள் ஏக்கத்தோடும் ஏமாற்றத்தோடும் வீட்டுக்குள் இருளில் கலந்து விட்டாள்.

நிலவொளியில் குளித்தபடி நடந்த மாதவன் மனதில் ஓர் திருப்தி நிறைந்து நின்றது. ‘இன்று அவளுக்கு ஏமாற்றமும் வேதனையுமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் எதிர்காலத்தில் அவளே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைவாள் என்பது திண்ணம். குடும்பப் பெண்களில் அநேகருக்குக் கன்னிப் பருவக் காதல் தோல்வியாக முடிந்தபோதிலும், சம்பிரதாய ரீதியில் நடைபெறும் கல்யாணம் வாழ்வில் உறுதியும் நிச்சயமான ஒரு ஸ்தானமும் தகுதியும் பெற்றுத்தரும் நல்வாய்ப்பாகவே அமைகிறது’ என்று நினைத்தான்.

‘இதுதான் நான் செய்யும் கடைசி நல்ல காரியம்’ என்ற எண்ணம் அவன் மனப்பரப்பிலே மின்னொலியாகியது. ‘நான் செய்ய ஆசைப்பட்ட நல்ல காரியம்கூட இன்னொரு ஆத்மாவுக்கு வேதனையும் அழகையும்ல்லவா தந்து விட்டது!’ என்றும் எண்ணாதிருக்க முடியவில்லை அவனால்,

3

நல்லவனாக வாழ்வதனால் லாபம் இல்லை என்று உணர்ந்த மாதவனின் முன்னோர்களில் எவரும் பூரண அயோக்கியர்களாக விளங்கியவர்கள் அல்லர்.

அவனுடைய தாத்தா ஒண்டிப்புலியா பிள்ளை ஊரில் நல்ல பெயரோடு வாழ்ந்து, சுயமுயற்சியால் சொத்து சேர்த்து வைத்தார். தனது பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியும் அளிக்க முடிந்தது அவரால், அவருடைய மூத்த புதல்வரும், மாதவனின் தந்தையுமான சிதம்பரம் பிள்ளை பூரண யோக்கியருமில்லை; முழு அயோக்கியரும் இல்லை.

சிதம்பரம் பிள்ளை சர்க்கார் உத்தியோகத்தில், பொறுப்பான ஒரு பதவி வகித்தார். அந்தப் பதவிக்கு உரிய அதிகாரத்தைவிட அதிகமான ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்து அட்டகாசமாக வாழ முடிந்தது அவரால். அவருடைய எடுப்பான தோற்றமும், மிடுக்கான குரலும் யாருக்கும் அஞ்சாத துணிவும் அவருக்குப் பக்க பலங்களாகத் துணை நின்றன. மேலும், கால நிலையும் மக்களின் பண்பாடும் அவரைப் போன்றவர்களின் ஆட்சிக்கு உறுதியான தளம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

'அதிகாரி வீட்டுக் கோழி முட்டை, சணப்பன் வீட்டு அம்மியையும் உடைக்கும்' என்ற அபத்தமான பழமொழியை வேத வாக்காக நம்பி, அடங்கி ஒடுங்கி அஞ்சிக்கிடந்தவர்கள் வாழ்ந்த காலம் அது. சிதம்பரம் பிள்ளையைப் போன்ற துணிந்த கட்டைகள் தங்கள் இஷ்டம்போல் ஆட்சி புரிய முடிந்தது. தங்கள் அதிகார எல்லைக்குள் தாங்களே ராஜாக்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு அவர்கள் தடியடி தர்பார் நடத்த முடிந்தது அந்தக் காலத்திலே, அவர்களைத் தணிக்கை செய்வதாகப் பெயர் பண்ணி 'அரித்துப் பொறுக்குவதற்காக' மேலதிகாரிகள் விஜயம் செய்தால், சில்லறை தேவதைகள் ஜனங்களிடமிருந்து பிய்த்துப்பிடுங்கி 'துரை'க்குத் திருப்தியாக 'வாய்க் கரிசி போடுவது'ம் அனுபவ சாத்தியமாக இருந்தது அப்போது.

இந்த முறையினால் இலாகா அதிகாரிகளிடம் நல்ல பெயர் பெற்ற பிள்ளையவர்கள் ஊராரிடம் நற்பெயர் சம்பாதிப்பதற்காகக் கோயில் தானதர்மம் முதலியவைகளில் கொஞ்சம் தாராளத்தனம் காட்டுவார். ஊரார் குறைகளை விசாரித்து ஆலோசனைகளும், தீர்ப்புகளும் வழங்குவார். தனிப்பட்ட முறையில் நலம் பெறுவதற்காக மதுக்குடி, தாசி உறவு முதலியவற்றில் ஈடுபாடுடைய ரசிகராகவும் வாழ்ந்தார்.

தந்தையின் குணங்கள் மாதவனிடம் படித்திருந் ணே என்று சொல்வதற்கில்லை. சிதம்பரம் பிள்ளையின் போக்கை அங்கீகரிக்க முடியாமலும், இருப்பினும் ஆட்சேபிக்கத் திராணி இல்லாமலும், அனைத்தையும் ஊறிந்து தர்மபத்தினிக்கே உரிய பொறுமையோடும் பண்பாட்டு நிறைவோடும் சகித்துக்கொண்டு வந்தாள் மீனாட்சி அம்மாள். அந்தத் தாய் மனவேதனை குமுறிக்கொதிக்கிற போதெல்லாம் மாதவனை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு 'ஒரு பாட்டம்' புலம்பித் தீர்ப்பாள், தனது 'அம்மாவைக் கொண்டிருந்த' பையனுக்கு அவள் மீது அனுதாபமும் அன்பும் அதிகரித்ததோடு, தந்தை மீது கோபமும் கசப்பும் ஏற்பட்டிருந்தன. அவர் செயலுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களான மது, சர்க்கார் உத்தியோகம் முதலியவைகள்மேல் ஒரு வெறுப்பும் பிறந்திருந்தது. தனது தாயின் உள்ளத்துக்கு மகிழ்வும் அமைதியும் அளிக்கும் வகையில் தான் மிகவும் நல்லவனாக வளர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்; அந்த ஆசையைக் காப்பாற்றியும் வந்தான் அவன்.

தந்தையின் செலவுகளாலும், மரணப் படுக்கையில் கிடந்தபோது அவருக்குச் செய்த வைத்திய சிகிச்சைகளினாலும் குடும்பச் சொத்தும் கைப்பணமும் தீர்ந்து போயின. கடன்தான் மிஞ்சியது. சிதம்பரம் பிள்ளை செத்த பிறகு,

அக்குடும்பத்தின் அந்தஸ்து மத்தியதர வர்க்கத்தின் மேல் தட்டிலிருந்து கீழ்ப்படிக்கு இறங்கியது. காலப்போக்கிலே தரித்திர நிலை என்பதையும் தொட்டது. மீனாட்சி அம்மாளும் காலமான பின், மாதவன் எப்படியோ நாள் ஒட்டி வந்தான். 'ஆள் பெயருக்கு' அவனும் நடமாடித் திரிந்தானே தவிர, நன்றாக வாழவில்லை. எனினும், நல்லவனாக வாழ முயல்வதை அவன் விட்டு விடவில்லை.

'நல்லதனம்' அவனை எந்த வேலையிலும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்க விடவில்லை. அரசாங்க இலாகா ஒன்றில் குமாஸ்தா வேலைக்குப் போனான். மேலதிகாரிகளின் மிடுக்கும், அதிகார தோரணையும், அவனுக்குப் பிடிக்க வில்லை, அதனால் அவ்வேலையை விட்டுவிட்டான். கடை ஒன்றிலே கணக்கு எழுதுகிறவனாகச் சேர்ந்தான். முதலாளிகளின் மனோபாவமும் எத்து வேலைகளும் அவனுக்கு ஒத்து வரவில்லை. ஆகவே அதற்கும் கும்பிடு போட்டான். இப்படிப் பல துறைகளிலும் புகுந்து பார்த்து, அனுபவப்பட்டதன் மூலம் அவனுக்கு வெறுப்பும் கசப்பும் விரக்தியும்தான் வளர்ந்தன; பொருளாதார லாபம் எதுவுமே கிடையாது. முடிவில், விவசாயத்தில் ஈடு பட்டான். அது அவன் சோம்பலுக்கு உரமிட்டது. 'ஏதோ நமக்கும் பிழைப்பு என்று ஒன்று இருக்கிறது!' என்று பெயர் பண்ண உதவியது. பழங்காலத்துக் கவிராயர்கள் பாடி வைத்திருப்பது போல் பெருமதிப்போ, உயர்வோ, ஊதியமோ, கொடுத்து விடவில்லை விவசாயம்.

அவனுக்கு நேரம் நிறைய இருந்தது. படிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் தான், எனவே சைத்தான் மனசுக்கு சதா தொழில் இருந்தது. இதனாலெல்லாம் அவனுடைய வெறுப்பு நன்கு வளர முடிந்தது.

மாதவனுக்குச் சிறிதாவது இனிய உணர்வுகளும் நினைவுகளும் எழுவசதி அளித்த பூஞ்சோலையாக விளங்கியவள் அவனுடைய மாமா மகள் காந்திமதி தான். அவள் அவனையே மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் - கொள்ள முடியும் - என்று நம்பியிருந்தாள். அவன் திருமணத்தைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தது கிடையாது. பெரியோர்களாகப் பார்த்து, நிச்சயித்த 'சுப தினத்தில்' காந்திமதியை அவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கி யிருந்தால் அவன் மிக்க மகிழ்ச்சியே அடைந்திருப்பான்.

ஆனால், காந்திமதியின் தந்தை சங்கரலிங்கம் பிள்ளை சமூகத்தின் சரியான பிரதிநிதி. 'சொத்தோடு சொத்து சேரவேண்டும்' என்று திட்டமிட்டு வேலைசெய்வது தான் அவர் பண்பே தவிர, சொத்து மிகுந்தவர் ஏழையொருவனை வாழவைக்கலாமே என்ற நல்லெண்ணத்துக்கும் அவருக்கும் 'ஒட்டுமில்லை உறவுமில்லை!' ஆகையினால் அவர் உறவு முறையைப் பார்க்கவில்லை பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாண்டான்களின் ஜாதகங்களை ஆராய்வதில் தான் அக்கறை காட்டினார். அவர் ஆராய்ச்சி நல்ல பலன் அளித்தது. இருபோகம் வயல், தோட்டம் துரவு, வீடு, மாடுகள், ஏகபட்ட பணம் முதலியவைகளுக்கு அதிபதியான திருமலையப்ப பிள்ளை என்பவரின் தன்னந்தனிப் புத்திரபாக்கியமான அம்பலவாணன் அகப்பட்டான். அவன் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன் என்றும் பேச்சு அடிபட்டது. மாதவன் 'சும்மா பத்தாவது முடியப் படிச்சவன் தானே! அவன் பட்டம் பெற்றானா; பாட்டைத் தொலைச்சானா? ஒரு எழுவமில்லையே. பின்னே?...'

இதனாலும் மாதவனின் வாழ்க்கையில் வறட்சி அதிகமாயிற்று; வெறுப்பு மிகுந்தது. பாலைப் பெரு வெளியிலே தனது வாழ்க்கை வறண்ட தடமாகச் சார மற்று நீண்டு போகிறது என்று குமைந்தான் அவன்.

தீவிரமாகச் சிந்தித்து, அதன் திசையைத் திருப்பி விடுவது என்று துணிந்தும் விட்டான்.

4

கனவில் கண்ட காட்சியாக இருக்கலாம் அது. அல்லது, என்றோ ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்து நினைவிலே நீங்காத இடம் பெற்றுவிட்ட சித்திரமாக இருக்குமோ?

அது எவ்வாறு இருப்பினும் மாதவன் உள்ளத் திலே அடிக்கடி நிழலாடும் சிறப்பு பெற்று விளங்கியது.

- கடல், கருமையாய், பயங்கரமாய், சிறிப் புரளும் அலைகளோடு காணப்படுகிறது. கண் பாய்கிற திக்கெல்லாம் தண்ணீர், பார்வை எட்டுகிற தூரமெங்கும் அதே பயனற்ற உப்பு நீரின் உக்கிரத் தோற்றம். மேலே, நம்பிக்கை அளிக்க இயலாத வானம். ஒரு கப்பல் போய்கொண்டிருக்கிறது. மேல் தளத்தில், கைப்பிடிக்கம்பி ஓரத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்கிறான் ஒருவன். காற்று கொஞ்சம் கடுமையாகத்தான் வீசுகிறது. ஆகவே கப்பலின் அசைவு பயங்கரமாக இருக்கிறது. மனிதர்கள் ஊஞ்சலில் வைத்து ஆவேசமாக ஆட்டப் படுகிறவர்கள்போல் திணறுகிறார்கள்; திகைக்கிறார்கள்; தள்ளாடித் தடுமாறுகிறார்கள். ஓரத்தில் நின்றவன் எப்படியோ வழக்கிக் கடலுக்குள் விழுந்து விடுகிறான்.

அதிர்ச்சியால் மூழ்கி எழுந்து, அலைகளால் ஏற்றுண்டு பின் ஒருவாறு சமாளித்து அவன் தலைதூக்கிப் பார்க்கிறபோது, கப்பல் தனக்காக நிறுத்தப்படவில்லை - மற்றவர்கள் தன்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை தன்னிடம் கொஞ்சம்கூட இரக்கம் காட்டவில்லை; இருக்கிறானா, செத்தானா என்று அக்கறை காட்டவுமில்லை.

அவரவர் கவலையே பெரிதாய், அவரவர் காரியமே முக்கியமாய்ச் செயல்புரிகிறார்கள். அவன் கத்துகிறான். அலறுகிறான். அவனைப் பரிகசிப்பதுபோல் காற்று ஓல மிடுகிறது. அவனைக் கேலி செய்வதுபோல் அலைகள் அவன்மீது மோதி, மூஞ்சியில் அறைந்து ஆர்ப்பரிக்கின்றன.

கப்பல் தூர - தூர - தூரமே செல்கிறது. கண்ணுக்குச் சிறிதாகி, புள்ளிபோல் மங்கி, மறைந்தே போகிறது. அவன் - அந்தத் தனி மனிதன் - குளிர்ந்த கருமையான - உப்புச்சுவையே மிகுந்த - வெறிபிடித்த தண்ணீரிலே, செயல்படும் இழந்த சுண்டெலிபோல், கிடந்து தவிக்கிறான்.

உலகமெனும் கடலிலே, வாழ்க்கைக் கப்பலில், ராணியற்ற தனி மனிதர்களுக்கு இத்தகைய கவனிப்பு தான் கிடைக்கிறது. தளத்திலே தம் கவலையே பெரிதாகித் தம்மிலே தாமே ஆழ்ந்து விளங்கும் ஜனக்கூட்டம்தான் சமூகம்....

இதை நினைக்கும் போதெல்லாம் மாதவனுக்கு, நீர் வெளியிலே நிலையற்றுத் திண்டாடும் அப்பாவி தானேதான் என்ற எண்ணமே படரும். உடனே அவனுடைய வெறுப்பு மிகுந்த வலிமைபெறும்.

'நமது வாழ்க்கையைத் தனியொரு கப்பலாக மாற்றுவோம். அது வெறும் கப்பலாக இராது. வியாபாரக் கப்பலாகவோ, கொள்ளைக் கப்பலாகவோ விளங்காது. இதர கப்பல்களை மூழ்கடிக்கும் போர்க்கப்பலாக - வலு மிகுந்த நீர்மூழ்கியாக - முன்னேறும்' என்று அவன் நெஞ்சோடு கிளத்துவதும் உண்டு.

'வேளை வரவில்லை இன்னும் வேளை வரவில்லை' என்று காத்திருந்த மாதவன், உரிய காலத்தைக் கணித்துக் கொண்டான். கிளம்பி விட்டான், தனது

துணிச்சலே துணையாக; பொங்கிப்பெருகும் வெறுப்பே
துணிச்சலுக்குரிய ஜீவசத்தாக!

5

மாதவன் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான்.

- 'கெட்டும் பட்டணம் சேர்' என்பது மட்டுமே சரியென்றில்லை. கெடுவதற்கும், வேறு பலரைக் கெடுப்பதற்கும், பட்டணம் சேர்வதும் முறையேயாகும்.

அவனுடைய திட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கு முதலில் எந்தத் துறையில் பிரவேசிப்பது என்று புரியவில்லை அவனுக்கு. நாளாவட்டத்தில் சகல துறைகளிலும் தனது ஆட்சியை நிலைநாட்டுவது என்ற பரந்த லட்சியம் அவனுக்கு இருந்தது. ஆயினும், ஆரம்பத்தில் அடி பதிப்பதற்கு ஒரு சிறு இடமாவது வேண்டாமா?

'ஏதாவது கிடைக்காமலா போகும்! பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்ற தெம்புடன் கிளம்பினான் அவன். அவனிடம் கொஞ்சம் பணம் இருந்தது. பட்டினி கிடக்கக் கூடிய சக்தியும் பழக்கமும் இருந்தன. 'எப்படியும் ஒரு மாதத்தை ஓட்டிவிடலாம். அதற்குள் நிச்சயமாக ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டே தீரும்' என்ற நம்பிக்கையும் அவனுள் ஓங்கி வளர்ந்தது.

துணிந்து விடுகிறவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டமும் துணை புரியும் என்று சொல்கிறார்கள். சில சமயம் அது சரி என்றே தோன்றுகிறது. மாதவனுக்கும் 'அதிர்ஷ்டம்' ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்தது.

தற்செயலாக அவன் பார்வையில் பட்டது பத்திரிகை விளம்பரம் ஒன்று. பணக்காரர் ஒருவரின் செல்வ மகனுக்குக்

கல்வி கற்பிக்கவும் நல்ல துணைவராக உதவவும் ஒருவர் தேவை; தங்கும் இடம், உணவு முதலிய வசதிகளும் செய்து தரப்படும் என்று கூறியது அது.

‘ஆகா, இதைவிட நல்ல வாய்ப்பு நமக்கு எங்கே எதிர்ப்படப்போகிறது? பணக்காரர் தன் பையனுக்குக் கல்வி புகட்ட விரும்புவது நியாயம். ஆனால் அவனுக்கோர் நண்பனாய், ஞானாசிரியனாய், வழிகாட்டியாய் விளங்கக்கூடிய ஒருவனைக் கூலிக்குப் பிடிக்க விரும்புகிறாரே அவர்; பணச்செருக்குதானே காரணம்!’ என எண்ணினான் அவன்.

‘காரணம் எதுவாக இருந்தால் நமக்கு என்ன? இந்த வேலை எனக்குக் கிடைத்தால், அதை முதல் படியாகக் கொண்டு மேலே முன்னேற முயற்சிக்கலாமே’ என்று தீர்மானித்தான் அவன். குறிப்பிடப்பட்ட விலாசத்தைத் தேடிச் சென்றான்.

மாதவன் சந்தித்த ‘பெரிய மனிதர்’ பவானந்தம் வசதிகள் பலவும் படைத்தவர். அவருடைய பண மதிப்பு அவர் தோற்றத்திலும் பார்வையிலும் பேச்சிலும் விளம்பரமாகிக்கொண்டிருந்தது. அவர் வீடு பெரிதாய் விசாலமாய் அமைந்திருந்தது. முன்புற கேட்டிலிருந்து, வீட்டுக்குச் செல்ல ஒரு பர்லாங் தூரத்திற்கு அருமையான பாதை. அதன் இரு புறங்களிலும் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்ச் செடிகள். அதை ஒட்டிய தோட்டத்தில் கண்ணுக்குக் குளுமை தரும் வகை வகையான பூச்செடிகளும், வெறும் இலை அடர்ந்த செடிகளும் தளதளவென்று நிமிர்ந்து நின்றன.

‘இவ்வீட்டில் பஞ்சத்தின் சாயைகூடப் படியாது என்றே தோன்றுகிறது’ என நினைத்தான் மாதவன்.

முன் அறையில், நன்கு விளைந்த தக்காளிப் பழத்தை ஞாபகப்படுத்தும் மேனி மினுமினுப்போடு ஈஸிசேரில் சுகமாகச் சாய்ந்திருந்தார் பெரியவர். அவர் தான் உயர்திரு. பவானந்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பது முதல் பார்வையிலேயே அவனுக்குப் புரிந்தது.

அவன் திண்ணையில் அடி எடுத்துவைத்ததும் அவர் திரும்பி அவன் பக்கம் பார்வை வீசினார். 'யார்? என்ன விஷயம்?' என்று கேட்பது போல் தலையை ஆட்டினார்.

"விளம்பரத்தில் கண்ட படி....."

மாதவன் பேச்சை ஆரம்பித்துமே, அவர் வெடுக்கெனச் சொன்னார் 'சரி சரி, கொஞ்ச நேரம் அங்கே நில்லு!' என்று.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. 'பண மமதை! வாய் திறந்து விசாரிக்க முடியவில்லை, பாரேன். பேசத் தொடங்கினால், அதை முழுதும் கேட்கக் கூடவா முடிய வில்லை?' அவன் மனக்குறளி முனங்கியது.

அப்படி அவர் பிரமாதமான வேலை எதுவும் செய்து கொண்டிருக்கவில்லை அப்போது. பத்திரிகை படிப்பது போல் சும்மா பாவனை பண்ணுகிறார் என்று தான் மாதவனுக்குப் பட்டது. 'தேடி வந்தவனை - அதிலும் வேலை கேட்டு வருகிறவனை - உடனடியாக விசாரித்து விட்டால் அப்புறம் பணம் படைத்த சீமானுக்கு மதிப்பு என்ன இருக்கப் போகிறது? அவர் கௌரவம் இது போன்ற சமயங்களில் தானே கொடி கட்டிப் பறக்க முடியும்!' என்று அவன் எண்ணினான்.

கால் மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். அவர் பல மாகக் கனைத்துக் கொண்டார். திண்ணையின் பக்கம் கண் திருப்பினார். அவனை அப்பொழுதுதான் பார்த்தவர் போல, 'யாரது அங்கே நிற்கிறது? இப்படி முன்னாலே வா' என்று உத்திரவிட்டார்.

மாதவன் அவர் எதிரே வந்து நின்றான். அவர் அவனை எடைபோடுவது போல ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவன் தோற்றம் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. 'அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்' என்பது எல்லோர் விஷயத்திலும் உண்மையாகி விடுவதில்லை. குரூர முகம் படைத்த சிலர் நல்ல உள்ளம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். கொடிய செயல்கள் புரியும் சிலர் சதா இன்முகத்தோடு திகழிறார்கள். மாதவனின் உள்ளத்திலே நிறைந்திருந்த கசப்பையும் வெறுப்பையும் அவன் முகம் எடுத்துக் காட்டவில்லை. 'அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை' அது நிகர்த்திருக்கவில்லை என்றாலும் அதிலே ஒரு குளுமையும் சாந்தமும் நிலவியது. அறிவின் ஆழமும் அனுபவமும் ஒருவாறு பெற்றிருந்த அவன் கண்களில் விசேஷ ஒளி கனன்று கொண்டிருந்தது.

"உம். உன்னை எப்படி நம்புகிறது?" என்று கேட்டார் அவர்.

"என்னை நம்புவதும் நம்பாமலிருப்பதும் உங்கள் மனசைப் பொறுத்தது. பத்திரிகையில் விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன். அந்த வேலையை என்னால் சிறப்பாகச் செய்யமுடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அது என்னால் வந்தேன்" என்று மாதவன் சொன்னான்.

பவானந்தம் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினார். "நீ இன்னார், இப்படிப்பட்டவன் என்று தெரியாவிட்டாலும், உன்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் எவரும்

சிபாரிசு செய்யாவிட்டாலும்கூட, நான் உன்னை இந்த வேலைக்கு ஏற்றுக் கொள்கிறேன். மாதம் ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம். உனக்கு, உரிய அறையை வேலைக்காரன் காட்டுவான்” என்று அறிவித்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் சிறுவன் ஒருவன் ஓடி வந்தான். பையன் பார்ப்பதற்கு நன்றாகத்தான் இருந்தான். அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். எனினும், அவ் வயதுக்குரிய வளர்ச்சிப் பெறவில்லை அவன் உடல். ஒட்டக் கத்திரித்து விடப்பட்டிருந்த தலைமயிர், பருமனான தேங்காய் போன்ற மண்டையையும், பெரிதாகப் புரண்டுகொண்டிருந்த முண்டக் கண்களையும் பளிச்செனக் காட்டும் பகைப்புலனாக அமைந்திருந்தது. அவன் பற்கள் மஞ்சள் நிறம்படிந்து காணப்பட்டன. அவ்வேளையில் கூட அவன் வாயில் எதையோ ஒதுக்கி வைத்திருந்தான் என்பதைத் துருத்தி நின்ற ஒரு பக்கத்துக் கன்னம் கூறியது. வெள்ளைச் சட்டையும், காக்கிக் கால் சட்டையும் அணிந்திருந்தான் அவன்.

“பால்சந்தர், இதோ இவர்தான் இனி உனக்கு உபாத்தியாயர் - மிஸ்டர் மாதவன். இவர் சொல்படி நடக்க வேண்டும்” என்று பெரியவர் அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

மாதவனிடம் அவர் தெரிவித்தார்: “நாங்கள் வெளியூர்களிலேயே அதிகம் சுற்றிக் கொண்டிருந்தோம். அதனால் பையனுக்குத் தமிழ் நன்றாக எழுதப்படிக்கத் தெரியாது. அதைத்தான் நீர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். பொது விஷயங்களில் அறிவுபெறச் செய்வதும் முக்கியம்தான்.”

தனிமையில் ‘நீ’ போட்டுப் பேசிய பெரிய மனிதர் பையன் முன்னே, அவனது வாத்தியார் என்று மதிப்பு

கொடுத்து 'நீர்' என்று குறிப்பிட்டதை மாதவன் கவனிக்கத் தவறில்லை. அவன் மனம் சிரித்தது.

"மாணிக்கம்!" என்று கூப்பிட்டார் பவானந்தம். வேலைக்காரன் வந்ததும், 'தோட்டத்து ருமை இவருக்குக் காட்டு. சாவியையும் இவரிடமே கொடுத்துவிடு. இவருக்குத் தேவையானதை எல்லாம் அவ்வப்போது கவனித்துச் செய்' என்றார். 'பால்சந்தர், நீ சாப்பிடப் போகும்போது, உன் ஸாரையும் கூட்டிக்கொண்டுபோ. தினம் அப்படியே செய்யலாம்' என்று மகனிடம் சொன்னார்.

'ஓ!' என்று கூவியவாறே ஓடிப்போனான் அவன்.

"பால்சந்திரன் கெட்டபையன் என்று சொல்ல முடியாது. அடம் கொஞ்சம் ஜாஸ்தி. எதுக்கெடுத்தாலும் அழுவான். அது பலவீனத்தாலும், பிறர் தன்னைப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்ற நினைப்பாலும் வந்த சுபாவமாக இருக்கலாம். நீர் கவனித்து அட்ஜஸ்ட் செய்துகொள்ளும்" என்று கூறி பெரியவர் மாதவனை மாணிக்கத்தோடு அனுப்பிவைத்தார்.

தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில், கார் நிறுத்து மிடத்தருகே 'ஷெட்' போன்ற ஒரு அறை இருந்தது. அதுவும் முன்பு கார் நிற்குமிடமாகவோ, வண்டி நின்ற இடமாகவோ இருந்திருக்கலாம். விசாலமாகத்தான் இருந்தது. சுவர்களில் இரண்டு அலமாரிகள் கதவுகள் இல்லாமல் காட்சி தந்தன. ஒரு பக்கம் ஒரே ஒரு ஜன்னல் காணப்பட்டது. 'இது போதும். ரயிலடியிலும், பார்க் பெஞ்சிலும் படுத்துத் தூங்கி அனுபவம் பெற்றுள்ளவனுக்கு இது பிரமாதம் என்றே சொல்ல வேண்டும்' என எண்ணிக்கொண்டான்.

மாதவனுக்காக ஒரு நாற்காலி, ஒரு மேஜை, நீளமான பெஞ்சு ஒன்று, சாதாரண ஜமுக்காளம், தலையணை, தண்ணீர் வைக்க மண் கூஜா, கண்ணாடித் தம்ளர், அரிக்கன் லாந்தர், மண்ணெண்ணெய்ப் புட்டி எல்லாம் ஒழுங்காக வந்து சேர்ந்தன. 'பரவால்லியே! வசதியான ஏற்பாடுதான்' என்று மகிழ்ந்தது அவன் உள்ளம்.

'வேறு ஏதாவது வேண்டுமா ஸார்?' என்று கேட்ட படி வந்து சேர்ந்தான் பாலச்சந்திரன்.

'எழுதுவதற்குத் தாள், பேனா, மைக்கூடு, பென்சில், புத்தகங்கள் ஏதாவது இருந்தால்.....' என்று இழுத்தான் மாதவன்.

'இந்தாங்க. உங்களுக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்ளலாம். அப்பா உங்களிடம் கொடுக்கச் சொன்னாங்க' என்று கூறி சந்திரன் அவனிடம் பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

'அடடே!' என்று குதித்தது 'மாதவ மனக்குறளி. 'நான் வாய் திறந்து கேளாதபோதே அவர் இதெல்லாம் ஏற்பாடு செய்வார் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லையே' என்ற எண்ணமும் மகிழ்ச்சியும் பிறந்தன அவனுக்கு.

இதைப் போலவே சாப்பாட்டு வசதியும் பிறவும் அவனுக்கு மிகுந்த திருப்தி தந்தன. 'ஆகவே, அடிப்படையிலும் பிரச்சனைகளைப் பற்றிய கவலை இப்போதைக்கு இல்லை. முதல் முகாம் அமைத்தாயிற்று. இனி முன்னேறுவதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைப் பற்றி யோசிக்கலாம்' என்று முடிவு செய்தான் அவன்.

மேஜை முன் அமர்ந்து மாதவன் என்னவோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்துக்கு அவன் சேர்ந்த மறுநாள். பிற்பகல் நேரம். பெரிய வீட்டார் அனைவரும் உண்ட கிறக்கத்தில் சொக்கிக் கிடக்கும் வேளை.

வாசலுக்கு வெளியே "ஸார் மோர் இங்கிறதெல் லாம் இவர்தானாக்கும்?" என்ற இளம் குரல் எழுந்தது. மாதவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். யாரும் தென் படவில்லை. எனினும் அவன் அந்தப் பக்கமே பார்த்த டி இருந்தான்.

சிறு நெற்றியும், அதன்மீது வந்து விழும் கிராப்புத் தலைமுடியும், குறு குறுக்கும் கண் ஒன்றும் - முகத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் - எட்டிப்பார்க்கவே, மாதவன் புன்னகை புரிந்தான். 'படக்'கென்று பின்வாங்கிக் கொண்டது அந்த முகம்.

அவன் விளையாட்டுக் குரலில் உரக்கவே பேசினான்: "பார் பார் மந்திரமில்லே; மாயமில்லே அருமையான வேலை. ஜோரான காட்சி. ஒரு பையன் வரப் போறான் பார். உள்ளே வந்து குதிக்கப் போறான் பார்!"

அடக்க முடியாத சிரிப்பு பொங்கி வழிந்தது வெளியே. "ஏஹே, பையனாம்! பெண்ணைப் போய் பையன்னு சொல்றார்டோய் இந்த ஸார்" என்று கூவிக்கொண்டு வாசலில் வந்து கோலம் முழுதும் காட்டி நின்றாள் ஒரு சிறுமி. அவள் சிரிப்பு இன்னும் குறைய வில்லை.

“இந்தப் பெண்ணின் தலைமுடியை வெட்டி விடாமல் நீளமாக வளர விட்டிருந்தால் அழகாக இருக்கும்’ என்ற நினைப்பே மாதவனுக்கு முதலில் எழுந்தது அந்த அழகு முகத்தைப் பார்த்ததும்.

கவுன் அணிந்து, முற்றிய நாகரிகத்தின் சிற்றுருவப் பதிப்பாக நின்ற அப்பெண் பல்லைக் காட்டினாள். ‘சரியான அரிசிப் பல், பச்சரிசி மாதிரி’ என்று பேசியது அவன் மனம்.

“நீ பாலசந்திரனின் தங்கச்சிதானே?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏஹே, தங்கச்சியாம்! எனக்கு வயசு பதிமூன்று ஆகுது. பாலுவுக்குப் பதினொண்ணே முக்கால்தானே ஆகுது. நான் எப்படி அவன் தங்கச்சி ஆவேன்?” என்று கைகொட்டிச் சிரித்த அச்சிறுமி அறைக்குள் வந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றி நின்றாள்.

“நீங்கதானே புது ஸார்? எனக்குத் தெரியுமே!” என்று நீட்டினாள் அவள்.

“எப்படித் தெரியும்?”

“தெரியும்” என்று அழுத்தமாகக் கூறினாள் அவள்: “உங்க பேருகூட எனக்குத் தெரியுமே!”

“என்னவாம்?”

“ஊகுங், சொல்லமாட்டேன்” என்று உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, குட்டையான மயிர் வீசி ஆடப் பல மாகத் தலையசைத்தாள் சிறுமி.

“உன் பேரும் எனக்குத் தெரியும்” என்றான் மாதவன்.

“சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்” என்று சவால் விட்டாள் அவள்.

“சொல்ல முடியாது.”

“ஏஹே, தெரிஞ்சாத்தான் சொல்லுவீங்களே. உங்களுக்குத் தெரியாது. அதுதான்” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் அச்சிறுமி.

“அப்படியானால் என் பெயரும் உனக்குத் தெரியாது என்று தான் சொல்லணும்.”

“எனக்கா தெரியாது? உங்க பெயரு மாதவன் மிஸ்டர் மாதவன்!”

“உன் பெயர் வந்து....”

“ஏஹே, தெரியாதே! தெரியாதே... ஸார் ஸார் - மொளக்கு ஸார் - கம்பளி மொட்டை டேக்கு ஸார் - வீண் ஜம்பம் பேசறார்!”

அவளுக்கு உற்சாகமாவது உற்சாகம்! துள்ளினாள், குதித்தாள், சுற்றிச் சுழன்று பம்பரம் மாதிரி ஆடினாள். ஆடி ஆடி அவன் அருகேயே வந்து விட்டாள்.

அவள் கூத்தாட்டம் சிறிது ஒடுங்கியதும் மாதவன் சொன்னான்: “உன் பேரு பேபி. ஆமாம். பேபிதான்!”

அவள் ஆச்சர்யத்தால் வாய் பிளந்து, ஆடாமல் அசையாமல் பொம்மை மாதிரி நின்று விட்டாள். பிறகு, “உங்களுக்கு எப்படி ஸார் தெரியும்?” என்று கேட்டாள்.

“தெர்ரியும்!” என்று அவளைப் போலவே பேசிக் காட்டினாள் அவள்.

“பாலு என்னைப் பற்றி உங்ககிட்டே சொல்ல வேன்னு சொன்னானே?”

“அவன் சொல்லலே....”

“பின்னே?”

“எனக்கு மந்திரம் தெரியும்!”

“போங்க ஸார்! உங்களுக்கு மந்திரமும் தெரியாது, ஒரு மண்ணும் தெரியாது. அதுதான் முதல்லேயே புரிஞ்சு போச்சதே. பெண்ணைப் போயி பையன்னு சொன்னீங்களே, அப்பவே..... எப்படித் தெரியும், சொல்லுங்க ஸார்!” அவள் குரலில் கெஞ்சலே மிகுந்திருந்தது.

“எப்படியோ தெரியும்” என்று சொல்லி, குறும் பாகச் சிரித்தான் அவன்.

“எப்படி ஸார்.... சொல்லுங்களேன்.... ஐயோ, தயவு செய்து சொல்லுங்களேன்!”

“எப்படியா? ..... வந்து..... அனுபவத்தினாலே தான்!” குறும்புச் சிரிப்பு நீங்காது நின்றது அவன் உதடுகளில்.

“சொல்ல மாட்டீங்களா?”

“தமிழ்நாட்டில்....”

“என்னவோ கேட்டால் நீங்க தமிழ்நாட்டிலேன்னு பிரசங்கம் பண்ண ஆரம்பிக்கிறீங்களே!” என்று அலுத்துக் கொண்டாள் அவள்.

“அவசரப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கேளேன். தமிழ் நாட்டில் - பார்க்கப் போனால், கேரளம், ஆந்திரம்

முதலிய பல பிரதேசங்களிலும் கூட - பெற்றோர்கள் தங்கள் முதல் பெண்ணை, அல்லது ஏதாவதொரு பெண்ணை, பேபி என்றே அழைக்கிறார்கள். பேபி என்ற பெயரில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு மோகம்....”

அவன் பேசுவதை - அசையும் உதடுகளையே வியப்புடன் கவனித்து நின்ற பேபி ‘குபுக்கென்று’ சிரித்தாள்.

“என்ன? இப்ப என்ன சிரிப்பு?” என்று அவன் விசாரித்தான்.

“நீங்கள் புத்தகம் மாதிரிப் பேசுகிறீர்களே, சாதாரணப் பேச்சா இது!”

“நான் ரயில் மாதிரி - எக்ஸ்பிரஸ் ட்ரெயின் மாதிரி நடப்பதாக ஒருவர் சொல்வது வழக்கம். நீ என்னடான்னா இப்படிச் சொல்கிறே...”

“ரயில் மாதிரி எப்படி நடக்க முடியும்?”

“அதாவது, வேகமாய் - ரொம்ப வேகமாய் .... ஜிகு - ஜிகு - ஜிகு ஜிகுன்னு....”

அவன் வெறும் சொல்லுடன் நின்று விடாமல், வேகமாக எழுந்து அதிவேகமாக நடந்து காட்டலானான். அப்பொழுது அவனே ஒரு “விளையாட்டுப் பிள்ளை” யாகிவிட்டான்.

பேபிக்குச் சிரிப்பு தாங்க முடியவில்லை. வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்து குனிந்து சிரித்தாள். தரையில்விழுந்து உருண்டு புரண்டு சிரித்தாள். சிரிப்பால் அவள் முகம் செக்கச் சிவந்தது. கண்களில் நீர் தேங்கியது. “போதும் ஸார்... வயிறு வலிக்குதே.... போதுமே” என்று சொல்லிக்கொண்டு சிரித்தாள்.

அவன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அவள் எழுந்து "அப்பா!" என்று ஆசுவாசப் பெருமூச்செறிந்தாள். அவளது சின்னஞ்சிறு உதடுகள் துடித்தன. இன்னும் சிரிப்பை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டத் தயாராகும் அழகிய ஊற்று மாதிரித் தோன்றியது அவள் வாய்.

"நீங்க ரொம்ப நல்ல ஸார்!" என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன்மீது சாய்ந்தாள் பேபி.

மாதவனின் மனம் குறுகுறுத்தது. காந்திமதிக்குச் சொன்ன பதிலை - 'இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு நீ இப்படிச் சொல்ல மாட்டாய் பெண்ணே!' என்று - இவளிடமும் கூறலாம் போலிருந்தது. ஆயினும் அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்து வைத்தான்.

"நீங்க எனக்கும் ஸாராக வரலீயேன்னுதான் வருத்தமா இருக்கு!" என்று முனங்கினாள் அவள். உடனேயே குதித்து எழுந்து, வெளியே துள்ளி ஓடினாள்.

"சந்தோஷம் மிகுந்த குழந்தை!" என்று நினைத்தான் மாதவன்.

7

"எனக்கு உங்களை: ரொம்பவும் பிடித்திருக்கு ஸார்" என்று பாலசந்திரன் மாதவனிடம் சொன்னான். அவர்கள் இருவரும் பழக ஆரம்பித்துச் சில தினங்கள் சென்ற பிறகுதான் சொன்னான்.

"அப்படியா! ரொம்ப சந்தோஷம்" என்றான் மாதவன். 'பிடிக்காதா பின்னே, உன் இஷ்டம் போலவே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யலாம் என்று ஆதரிக்கிறபோது!' என அவன் மனக்குறளி கனைத்தது.

“அதனாலே இப்ப உங்களுக்கு இதோ ஒரு அன்பளிப்பு” என்று கையை நீட்டினான் சந்திரன். அதில் இனிய சாக்லெட் துண்டுகள் மூன்று பளிச்சிட்டன.

மாதவன் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டான்.

“எனக்கு சாக்லட்டு என்றால் உயிர்” என்றான் பையன்.

“சாக்லட்டுகளை மட்டுமே தின்று ஒருவன் உயிர் வாழ முடியுமா என ஆராய்வது அருமையான விஷயமாகத்தானிருக்கும். பயனுள்ள, சுவை மிகுந்த காரியமாகவும் அமையும்.”

“ஆனால் பெரியவங்க அடிக்கடி கண்டிக்கிறாங்க, ஸார். ஏய் சாக்லட்டு நிறையத் தின்னாதே; பல்லு கெட்டு விடும்; வயிறு கெட்டுப்போகும் என்றெல்லாம் மிரட்டுகிறாங்களே?”

“சின்னவர்களைக் கண்டிக்காமலும், அடிக்கடி அதட்டியும் அடித்தும் மிரட்டாமலும் இருந்துவிட்டால் அவர்கள் பெரியவர்கள் என்பது எப்படித் தெரியும்? தங்கள் சூரத்தனங்களை எல்லாம் அவர்கள் பையன்களிடமும் சிறுமிகளிடமும் தானே காட்ட முடியும்!”

மாதவனின் பேச்சு மாணவனுக்குப் பிடித்திருந்ததில் வியப்பெதுவும் இல்லையே!

“பசித்தால் தான் பூசிக்க வேண்டும் என்பது சரியா?” என்று கேட்டான் சந்திரன் ஒரு சமயம்.

“சரி என்று எப்படிச் சொல்வது? பசிக்கிறபோது சாப்பிடுவதற்கு எதுவும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் ரொம்பப்பேர். ஆகவே அகப்படுவதை எல்லாம்

அகப்படுகிற போதெல்லாம் - சாப்பிடுவது தான் மனிதத் தன்மையாகும்” என்று விளக்கம் கொடுத்தான் மாதவன்.

“பொய் சொல்வது பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?” என்று சிறுவன் விசாரித்தபோது, மாதவன் அறிவித்தான்:

“பொய் சொல்ல வேண்டியது அவசியம்தான். பொய் சொல்லாமலே எவனும் வாழ்ந்துவிட முடியாது, பொய் சொல்வது பாபம் என்பது சும்மா. பொய் சொல்லு வது தனித் திறமையாகும். அதனால் கற்பனை வளரும். பொய்தான் கலைகளுக்கே ஜீவாதாரம்....”

இந்த விதமாக அவன் சிறுவனுக்குப் புதுமுறைப் பயிற்சி அளித்து வந்தான்! பையன் அணில் பிள்ளையைக் குறி வைத்துக் கல்லெறிந்து கொல்வதில் ஆர்வம் காட்டினான். மாதவன் அவனைத் தடுக்கவில்லை. அது தவறு என்று போதிக்கவுமில்லை.

“அணில்களை மட்டும் அடிப்பதுடன் உன் வேட்டை நின்றுவிட வேண்டாம். குருவிகளையும் குறி பார். கொல்ல முடிந்ததை எல்லாம் கொல்லு. இப்படிப் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டே வந்தால், என்றைக்காவது ஒரு நாள் நீ சிங்கம் புலி முதலியவற்றைக் கூடக் கொல்லும் திறமை பெற்று விடுவாய்” என்று உற்சாகப்படுத்தினான்.

மாதவனின் பயிற்சி உண்மையிலேயே புதிய முறையில் தான் அமைந்திருந்தது. சின்னப் பையனுக்கு இயல்பாக உண்டாக்கக்கூடிய துஷ்ட குணங்களை எல்லாம் குறும்புத்தனங்கள் - கோளாறுகள் - ஆசைகள் - வெறித்தனங்கள் முதலிய பலவற்றையும் அவன் ஆதரித்தது மட்டுமல்ல; அவற்றை முளையிலேயே கிள்ளி எறிய

முயற்சிக்காமல், ஓங்கி வளருவதற்குத் தேவையான தூண்டுதல்கள் - அளித்து வந்தான்.

'வாழ்க்கை நல்லவர்களை ஆதரிப்பதில்லை. ஆகவே நல்லவனாகக் காலம் கழிப்பதற்கோ, நல்லவர்களைத் தயாரித்து விடுவதற்கோ, அருகதையற்றது இந்த வாழ்க்கை' என்று அவன் தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டான்.

மாதவன் பேயிக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கப்படவில்லை. ஆயினும் அவன் நேரடியாக அந்தச் சிறுமிக்குப் போதனைகளோ, தனது புது முறைப் பயிற்சியோ அளிக்க முன்வராமல் கதைகள் மூலமும் ரசமான சம்பாஷணை மூலமும் கோளாறான எண்ணங்களைக் கற்பித்தான்.

மேல் நோக்கில் அவை 'கோளாறான கருத்துக்கள்' என்று தோன்றா. ஆனால் நடைமுறையில் அவை விபரீத பலன்களையே தரும். இதை அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

“உண்மை சொல்வது நல்லது, பேயி. மனசில் பட்டதை அப்படியே சொல்லிவிட வேண்டியது தான்” என்று அவன் அச்சிறுமியிடம் கூறினான்.”

“உள்ளதைச் சொல்வதுதான் எனக்குப் பிடிக்கும். சரி என்று பட்டால், நான் கண்டிப்பாய்ச் சத்தம் போட்டுச் சொல்லி விடுவேன்” என்று பேயி பெருமையாகச் சொன்னான்.

“அதுதான் சரி, உண்மையை எடுத்துச் சொல்ல நாம் ஏன் பயப்படணும்? என் மூஞ்சி நல்லாயில்லை என்றால், மூஞ்சியைப் பாரு கொழுக்கட்டை மூக்கும், கோலிக்காய்

கண்ணும், மாட்டுப் பல்லும், மொட்டைத் தலையும்னு உனக்குத் தோணுவதைச் சொல்லி விடு!”

பேபி சிரித்தாள்: “நான் எப்பவுமே அப்படித்தான் ஸார், என் மனசில் உள்ளதைச் சொல்லி விடுவேன். ஒரு தாத்தா வருவார். அவர் மீசை ஆட்டுக் கொம்பு மாதிரி இருக்கும். அதை அவரிடமே சொல்லிப் போட்டேன். வேறொரு மாமாவுக்கு தொந்தி வயிறு.... இதென்ன, நீங்க பிள்ளையாரு மாதிரி இருக்கிறீங்க; குறைத்துச் சாப்பிடப் படாதோ என்று கேட்டேன்....”

“நல்ல காரியம் செய்தே, பேபி” என்று அவன் பாராட்டினான்.

“பெரியவங்க என்னை வாயாடி, போக்கிரி என்று சொல்றாங்களே!” என்று குறை கூறினாள் அவள்.

“உண்மையைச் சொல்றவங்களை இப்படித்தான் ஏசுவார்கள். அதற்குப் பயந்து தான் முக்கால்வாசிப்பேர் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வதற்குத் தயங்குகிறார்கள்.”

“நான் பயப்படவே மாட்டேன்” என்று திடமாக அறிவித்தாள் பேபி.

“பேஷ்! துணிச்சல்காரி!” என்று அவள் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான் மாதவன்.

இந்த முறைகள் பலவும் சிறிது சிறிதாகத் தம் வேலையை நிறைவேற்றும் என்பதை அவன் உள்ளம் தெரிந்து கொண்டது. ‘எனக்கு அவசரம் எதுவுமில்லை. யார் எதற்காக அவசரப்பட வேண்டும்? என்று எண்ணினான் அவன்.

பாலசந்திரனுக்குப் பல இடங்களையும் காட்டுவதாகப் பெயர் பண்ணிக் கொண்டு மாதவன் நகர் நெடுகிலும் சுற்றினான். தான் மட்டும் தனியாகவும் திரிந்தான். நகரத்தையும், நகர மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், நாகரிகத்தின் போலித்தன்மைகளையும், சமூகத்தின் கோளாறுகளையும், மனிதரின் சிறுமை பெருமைகளையும் ஆராய்வது அவனுக்குப் பொழுதுபோக்கு ஆயிற்று.

நாகரிகப் பெருநகரம் - முரண்பாடுகளின் கொலுமண்டபம், உயர்வு தாழ்வுகளையும், மேடு பள்ளங்களையும் காட்டியும் காட்டாமலும் பாதுகாக்கின்ற களஞ்சியம். ஈகலவிதமான பண்புகளும் பல்கிப் பெருக இடமளிக்கும் வளமான பண்ணை....

அதில் காலூன்றி விட்ட மாதவன் தனது எண்ணங்களையும் ஆசைகளையும் பயிரிட்டு வெற்றிகரமான விளைவு காணத் தவித்தான். எதிரியின் கோட்டைக்குள் புகுந்து, அவனுடைய பலத்தையும் பலவீனத்தையும் விழிப்புடன் கவனித்து உரிய முறையில் படையெடுத்துத் தாக்குவதற்கு வேளையும் வழியும் தேடுகிற உளவாளி போல் அவனும் கணித்து வந்தான்; காத்திருந்தான்.

அதே சமயத்தில் அவன் உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருந்த வெறுப்புத் தீ அணைந்து போகாமலும் கவனித்து வந்தான். உல்லாச வாழ்வு வாழ்கிற சீமான்களையும் ஓய்வாரிகளையும் காணும் போதெல்லாம், 'இப்படி வாழ்வதற்கு இவர்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?' என்று சீறியது அவன் மனம்.

இப்போது சுக சௌகரியங்களோடு வாழ்கிறவர்கள், செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றுள்ளவர்கள் 'போன

ஜன்மத்தில்' புண்ணியம் செய்தவர்களாம்! இதுபோன்ற அபத்தமான கருத்து வேறு ஏதாவது இருக்க முடியுமா? இன்று அவர்கள் நடத்துகிற வாழ்வு முறைகளைக் கவனித்தால், அவர்கள் முன்பு புனிதராய் - புண்ணியராய் - நல்லவராய்க் காலம் கழித்திருப்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை. புண்ணியம் செய்து, 'மறுபிறப்பில்' சீரும் சிறப்புமாக வாழும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் இந்த வாழ்வில் பன்றித்தன வாழ்வு வாழ்வதேன்? இப்படி வாழ்வதற்காக, ஒரு ஜன்மம் பூராவும் நல்லவனாக கஷ்டப்படவேண்டுமா? இப்பொழுது மோசமாக வாழ்வதற்காக 'அடுத்த ஜன்மம்' தொல்லைகள் நிறைந்ததாக அமையும் என்று சொல்வார்கள். உத்தம வாழ்வு வாழ்ந்ததற்குப் பரிசாக சீர்கெட்ட வாழ்வு வாழ வசதிகளும் பக்குவநிலையும் அளித்து விட்டு, அப்புறம் 'இப்படி வாழ்ந்தாயே!' என்று தண்டனை கொடுக்க முனைவதில் என்ன நியாயம் இருக்க முடியும்? இவ்வாறு வாழ்க்கை நியதிகளை வகுக்கும் சக்தி அது எதுவாக இருந்தாலும், அதன் பெயர் என்னவாயிருப்பினும் - கொடியது; நேரிய பண்புகளற்றது: அறிவற்றதும் கூட!

மாதவனின் சிந்தனை தடம் புரண்டு ஓடுகிற போது, அவன் கால்களும் எங்கெங்கோ நடக்கும். அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஒன்றிலே விசித்திரமான சம்பவம் எதிர்ப்பட்டது.

அந்தி வேளை. ஆள் நடமாட்டம் அதிகம் இல்லாத தெரு ஒன்றின் நடுவில் அவன் மெதுவாக நடந்து சென்றான் அழகும் அமைதியும் நிறைந்த குறுகலான வீதி அது. திடீரென்று அவனுக்குப் பின்னால் சிரிப்பொலி வெடிக்கவும், அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அருமையான கார் ஒன்று வந்தது. அது வந்த சத்தமே கேட்கவில்லை அவனுக்கு. அதனுள் பகட்டாக ஆடை அணிந்த ஒருவனும், ஓய்யாரி ஒருத்தியும் இருந்தார்கள். அவளிடம் அழகைவிட, கவர்ச்சி அதிகமிருந்தது. அவள் கண்கள் காந்த சக்தி பெற்றிருந்தன!

மாதவன் விலகாமல் அவள் முகத்தையே பார்த்த படி நின்றுவிட்டான். "ஏ மடையா, வழியை விட்டு விலகு. ஏன் இப்படி முழிச்சபடி நிக்கிறே?" என்று கத்தினான் காரில் இருந்தவன். அவள் மீண்டும் சிரித்தாள். 'பைத்தியம் போலிருக்கு!' என்று அவள் முணுமுணுத்தாள். அது மாதவன் காதுகளிலும் பட்டது.

அவன் பாதை ஓரம் சென்றான். நின்று, சூடாக ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதற்குள் கார் வேகமாக நகர்ந்தது. 'மடையன்! பட்டிக்காட்டான் மிட்டாய்க் கடையைப் பார்க்கிறமாதிரி....' கார் ஓட்டிய வனின் பேச்சு பூராவும் நன்கு காதில் படாதவாறு அமுக்கியது அலங்காரியின் கலகலச் சிரிப்பொலி.

மாதவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. "பணத்திமீர் படைத்த வீணர்களே!" என்று கத்தினான். காரில் இருந்த வர்களுக்கு அது கேட்டிருக்குமோ என்னவோ, அவனுக்குச்சிறிது திருப்தி ஏற்பட்டது.

'ரோடு கார் வைத்திருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் சொந்தமோ? நடந்து போகிறவன் எப்பவும் தரித்திரம் பிடித்த - மகாமோசமான - ஓரத்திலேதான் போகவேண்டுமாக்கும்?... மடையனாம்! அந்தப் பயல் பேசி விட்டான். அவளுக்கு இளிப்பு தாங்கவில்லை. அவள் அவனுடைய மனைவியோ, இல்லை வேறு யாருமோ! காம வெறி பிடித்த ஆசைநாயகியாகத்தான் இருப்பாள்...

வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் துணிந்த எவளாகவேனும் இருப்பாள்....'

அவன் உளக்கொதிப்பு தணிவதற்கு வெகுநேரம் பிடித்தது. அதற்குள் அவ் இருவருக்கும் அவன் அர்ச்சித்த ஏச்சுக்கு ஒரு அளவு கிடையாது. அப்படியும் திருப்தியுறாத அவன் மனம் 'இருக்கட்டும்; அந்த முகத்தை நான் மறக்க மாட்டேன். நான் சிரிப்பதற்கு உரிய காலம் ஒன்று வரும். கடைசியாகச் சிரிப்பவனே வெகுநேரம் வரை சிரிப்பான் என்றொரு வசனம் இருக்கிறதே, அதை மெய்ப்பித்துக் காட்டுவேன்' என்று முணுமுணுத்தது.

9

பவானந்தம் 'பெரிய மனிதர்' என்று பெயர் பெறுவதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டி வந்தார். தாம் 'ரொம்பப் பெரியவர்' என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு உண்டு. அப்பாவி ஜனங்களுக்கு அது தெரியவில்லையே!

அவரிடம் பணமும் சொத்துமும் நிறையவே இருந்ததால், தமது ஆசையை எளிதில் பூர்த்தி செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது.

அது வெகு சீக்கிரமே நிறைவேறி விடும் என்று தான் மாதவனுக்கும் தோன்றியது. பவானந்தத்தைக் கண்டு போக வந்தவர்களை எல்லாம் அவன் அளவிட்டதனால் எழுந்த எண்ணம் அது.

கலைஞர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டவர்களும், கவிஞர்கள் எனப் பெயர் பண்ணியவர்களும், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் என வெளிச்சமிட்டவர்களும், அரசியல் தலைவர்கள் என்று விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறவர்களும் அவரைச் சந்தித்துப் பேச வந்தார்கள். அவருடைய

மேலான யோசனைகளையும், சுயம்புவான அபிப்பிராயங்களையும் பொறுமையோடு கேட்டு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்கள். அவருடைய அபத்த கருத்துக்களைக் கூட 'ஆகா, அபார ஐடியா!' என்று பாராட்டி ஆரவாரித்தார்கள்.

அவர்கள் நடிக்கும் நடிப்பை எல்லாம் காணும் வாய்ப்பு பெற்ற மாதவன் 'பணத்துக்கு இருக்கிற மதிப்பு தான் என்னே என்னே!' என்று எண்ணி, மனசால் சிரிப்பது வழக்கம். அவன் அந்த இடத்தில் குறைந்தது ஆறுமாத காலமாவது தான் தங்கியிருக்க வேண்டும்; தனது வளர்ச்சிக்கு வகை செய்யக்கூடிய புதிய இடம் வருவதற்கு முந்தி இதைத் துறந்துவிடக் கூடாது என விரும்பியதால், பவானந்தத்தின் குறைபாடுகளை எல்லாம் பெரிது படுத்தவில்லை.

பவானந்தம் அநாவசியமாக அவன் விஷயங்களில் தலையிடவுமில்லை; பாலசந்திரன் மாதவனைப் பற்றிக் குறைகூறவில்லை; அவனது மேற்பார்வையில் பொழுது போக்க நேர்ந்ததற்காக வருத்தப்படவில்லை; அதற்கு மாறாக அவனுடைய ஆனந்தம் அதிகரித்தே வருகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் அவர். அப்புறம் தாம் தலையிட்டுக் குட்டை குழப்புவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்றே அவர் கருதினார்.

ஒரு நாள் மாலை தோட்டத்தில் பெரியவர் தற்செயலாக மாதவனை சந்திக்க நேர்ந்தது. "பாலசந்தர் உன்னைப் பற்றி 'ஆகா ஊகூ' என்று புகழ்கிறான். பேபிகூட உன்னிடத்தில் அபாரமான பிரியம் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறதே" என்றார், சிரித்தார், பிறகு அவராகவே சொன்னார்:

"நான் 'நீ - உன்னை' என்றெல்லாம் சொல்வதற்காக நீ வருத்தப்பட மாட்டாய் என்று நினைக்கிறேன். உனது சுயமரியாதையை அது பாதிக்கிறதாக நீ நினைக்கக் கூடாது.

உன்னை நான் வேலையில் வைத்திருப்பதனால் இப்படிப் பேசுவதாக நீ எண்ண வேண்டாம். எனது சுபாவமே இது தான்.''

அவர் அப்படியும் இப்படியும் நடந்தார். பிறகு நின்றார். "ஓவ்வொருவனுக்கும் சுயமரியாதை இருக்க வேண்டியதுதான். அதை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்பதும் தெரிய வேண்டும். அதைவிட முக்கியமான பாயின்ட் ஒன்று உண்டு. சுயமரியாதையை எப்பொழுது இழக்கலாம், எதற்காக விட்டுக் கொடுக்கலாம் என்றும் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காக அந்தரங்கத்தில் ஒருவன் தனது சுயமரியாதையை விட்டுக் கொடுக்கலாம். அதனால் வெளியுலகத்தில் அவனுடைய மதிப்பு உயரும் என்றால், அந்தஸ்து பெருகும் என்றால், கௌரவம் வளர வாய்ப்பு ஏற்படுமென்றால், அவன் தனது சுயமரியாதையை இழக்கத் தயங்கக் கூடாது. அப்படி இல்லாமல், எனது தன்மானம் தான் பெரிசு - எனக்கு நானும் என் கருத்துமே முக்கியம் - என்று ஒருவன் அடம் பிடிப்பானேயானால், அவன் உருப்பட மாட்டான். அது மட்டுமல்ல; அவனைப் போன்ற மடையன் - வாழும் வகை தெரியாத மடச்சாம்பிராணி - கிடையாது என்றே சொல்வேன். நீ என்ன சொல்றே?" என்று மாதவனை நோக்கினார்.

'உமக்குப் பிரசங்கம் பண்ணவேணும் என்ற ஆசை இருக்கிறது; அதற்காக முயற்சி செய்கிறீர் போலும்!' என்று சொல்லத் துடித்தது அவன் மனம். எனினும், "நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. சரியான யுகதர்மம் இது தான்" என்றது அவன் நாக்கு.

பெரியவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. "நான் பல விஷயங்களையும் பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட

அபிப்பிராயங்களை எல்லாம் ஒரு புத்தகமாக்க எண்ணி யிருக்கிறேன். என் பெயரை நிலைநாட்டக்கூடிய மாபெரும் நூலாக - மானுமென்ட்டல் ஓர்க் ஆக - விளங்கும் அது. எந்த விஷயத்தையும் அல்பம் என்று நான் ஒதுக்கிவிடுவ தில்லை. சிறு விஷயத்திலே கூடப் பெரிய பெரிய உண்மைகள் வெளிப்படலாம்' என்றார்.

"ஆமாம், வாஸ்தவம் தான்" என்று தலையாட்டி னான் மாதவன்.

"தின்பண்டங்களைப் பற்றி நீ எண்ணிப் பார்த்தது உண்டா?" என்று கேட்ட பவானந்தம் அவன் பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. சுவையான பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

"பார்க்கப்போனால் முக்கால்வாசி தின்பண்டங் கள் - தமிழ் நாட்டின் வீடுகளிலும் ஓட்டல்களிலும் தயாரிக்கப்படுகிறவை தான் - தமிழ் நாட்டிலேயே கண்டு பிடிக்கப்பட்டவை அல்ல. அவை வெளிப் பிரதேசங்க ளிலிருந்து வந்தவை. இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் எல்லாம் அநேகமாக வட நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியானவை தான். அல்வா, ஜிலேபி, ஜாங்கிரி, மைசூர்பா, குளோப் ஜான்..... பார்த்தியா, பேர்களே சொல்லவில்லையா இவை தமிழ் நாட்டுச் சரக்குகள் இல்லை என்று, லட்டு... லட்டு கூட வெளியே இருந்து வந்ததுதான். எனக்குத் தெரிந்தவரை அப்பம் - ஐ மீன் தேட் அதிரசம் ... தான் தமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்தது. தென், தேட்பொரி உருண்டை...."

"பூந்தி?" என்று கேட்டு வைத்தான் மாதவன்.

"பூந்தி?.... உம்ம். பூந்தி.... யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் தான்" என்று கூறி மோவாயைத் தடவினார் பெரியவர்.

“பத்தாசி, சுசியன், முந்திரிக் கொத்து இதெல்லாம் அசல் தமிழ் நாட்டுச் சரக்குகள் ஸார்!”

“என்னது என்னது என்னது?” என்று பரபரப்பு அடைந்தார் அவர்.

மாதவன் நிறுத்தி நிதானமாகச் சொன்னான். அவர் பையிலிருந்த காகிதத்தை எடுத்து, பென்சிலால் குறித்துக் கொண்டார்.

“அவற்றை நான் தின்று பார்த்ததில்லை. கேள்விப்பட்டதுகூட இல்லையே!... சரி, பார்க்கலாம்.... அப்புறம், வடை என்பது தமிழ்நாட்டு விஷயமல்ல. சாம்பார் கூட இங்கே உற்பத்தியானது அல்ல....”

“எனக்கு அப்படித் தோணலே ஸார்!”

“அதுக்கு நான் என்னப்பா செய்வேன்? ஆராய்ச்சி பேசுது அப்பனே, ஆராய்ச்சி பேசுது!” என அழுத்தமாகக் கூறினார் பவானந்தம்.

- ‘உம்ம ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு உடைப்பிலே போடும்’ என்று உறுமியது அவன் மனக்குறளி. ஆயினும் அவன் அறிவு தடை விதித்தது.

“ஒரே உலகம் கட்சித் தலைவர் ஞானப் பிரகாசம் கூட இதை ஆட்சேபிக்கவில்லை என்றால், இது எப்படித் தவறாக முடியும்? அவர் மிகவும் பாராட்டினார். இந்தப் புத்தகம் தனது ஒரே உலகம் கொள்கைக்கு வலுவான ஆதரவாக அமையும் என்று அவர் சொன்னாரே” என்றார் பவானந்தம்.

“நீர் அவருக்கு அவ்வப்போது நூறும் இருநூறும் செலவுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பின்னே

அவர் ஏன் பாராட்ட மாட்டார்?' என மாதவன் நினைத்தான்; வாய் திறந்து சொன்னானில்லை.

பெரியவர் தெரிவித்தார்: "இதை எல்லாம் நான் உன்னிடம் ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது; எனக்குத் தமிழ் அவ்வளவாக எழுத வராது. நான் என் ஐடியாவை அப்படி அப்படியே குறித்து வைத்திருக்கிறேன். அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்துத் தருகிறேன். நீ அதை நல்ல தமிழிலே எழுதணும். அவ்வளவு தான்."

'அந்த வேலை எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காத்யயா. வேறு ஆளைப்பாரும்' என்று சொல்லிவிடலாம் என மாதவன் துடித்தான். இருப்பினும், 'இவர் இப்பவேயா குறிப்புகளை எழுதிவிடப் போகிறார்? இவருக்கு இயல்பாக உள்ள சோம்பல் இவரை வேசில் விட்டுவிடுமா' உரிய காலத்தில் வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகச் சொன்னால் போச்சு' என்று தன்னையே அடக்கிக்கொண்டான் அவன். "இ ஹி ஹி, அதுக்கென்ன!" என்று இழுத்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் வந்து, 'அம்மா கூப்பிடுறாங்க' என அறிவித்ததால் பவானந்தம் வீடு நோக்கிப் போக வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. மாதவனைத் தேடிக்கொண்டு பாலச்சந்திரனும் பேபியும் வந்தார்கள். 'நல்ல வேளை!' என்று மகிழ்ந்தான் அவன்.

10

ஸ்ரீமதி பவானந்தம் ஆகிய விசாலாட்சி அம்மாளை அடிக்கடி காணும் பாக்கியம் மாதவனுக்குக் கிட்டவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவ்வம்மையார் எழுந்து நடமாடும் சபாவம் பெற்றிராததேயாகும்.

அந்த அம்மாள் உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு எழ வேண்டுமானால் யாராவது உதவி புரிந்தால்தான் முடியும். 'வட்டப்பாறை மாதிரி, பருமனாய் பெரிசாய்' இருந்தாள் அவள். தனது உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு நிற்பதே அவளுக்குப் பெரும் சிரமமாக இருந்தபோது, அவள் அங்கு மிங்கும் அலைந்து திரிவது எப்படி சாத்தியமாகும்?

பெரிய அம்மாளை மாதவன் முதலில் பார்த்த போது திகைப்படைந்து விட்டான். 'மனித உடல் - அதிலும் ஒரு பெண் உருவம் - இவ்வளவு பெரிதாகவும் விகாரமாகவும் வளரமுடியும் என நான் எண்ணியதே கிடையாது. மேல்பாகம் சிறுத்து, மத்திய பாகம் மிகுதியாகப் பெருத்து, மீண்டும் குறுகலாகி... செச்சே, காணச்சகியாத தோற்றம்! சதை அங்கங்கே உருட்டித் திரட்டிப் பூசி வைக்கப்பட்டது போல, உருவ அமைதி இழந்து கோரமாய்ப் பிதுக்கிக் கொண்டு நிற்கின்றது. இந்த உடல் இப்படி வளருவதற்கு எத்தனை வருஷங்கள் பிடித்தனவோ! எத்தனை டன் தீனி தேவைப்பட்டதோ!' என்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான் அவன்.

விசாலாட்சி அம்மாள் அபூர்வமாக எப்பாவது காரில் வெளியே, போய் வருவாள். முக்கிய உறவினர் அல்லது பிரமுகர் வீட்டு விசேஷம் எதற்காவது செல்வாள். மாலை வேளைகளில் - 'குளிருதே.... உடம்புக்கு என்னவோ மாதிரி இருக்குதே' என்று தோன்றாதபோது - வீட்டு வராந்தாவில் அவளுக்கென ஒதுக்கப்பெற்றிருந்த பெரிய சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருப்பாள். மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பழங்காலத்து நாற்காலி அது. ஈஸிசேர் மாதிரி இருக்கும். சீக்குக்காரர்கள் சுகமாகச் சாய்ந்திருக்கவும், முதியவர்கள் ஓய்வு பெறுவதற்கும் பெரிய வீட்டார் அத்தகைய நாற்காலியை உபயோகித்து வந்தார்கள்.

பூதம் போன்ற உடலையும் சதை தளைதளத்து வெளிறிய மஞ்சள் நிறமாய்த் தொங்கிய கன்னங்களையும், ஒளி மங்கிய கண்ணாடிக் கோலிகள் போன்ற - உணர்ச்சி எதையும் பிரதிபலிக்காத - சலனமற்ற கண்களையும் பார்த்தபோது, இந்த மாமிசப் பர்வதம் எதற்காக உயிர் வாழ்கிறது? இதனால் யாருக்கு என்ன பிரயோசனம்? என்று தான் மாதவன் எண்ணினான்.

அவளைப் பார்த்துப்போக, பெரிய இடத்து அம்மாள்கள் அநேகர் விஜயம் செய்வது வழக்கம். அவர்களில் சிலர் - விசாலாட்சி மாதிரி பணப் பெருக்கத்தையும் சுகவாசத்தையும் அறிவிக்கும் அளவு பெரியவர்களாகத் தான் காட்சி தந்தார்கள். பகட்டான பட்டாடையும், மின்னும் ஆபரணங்களும், பெருமித நடையும் தோரணையும் அவர்களது செல்வப் பெருக்கைப் பிரகடனப் படுத்தும்.

அவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் மாதவனின் மனக்கசப்பு மிகும். 'உண்பதும், உடல் அவஸ்தைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதும் தவிர வேறு உழைப்பு என்பதையே அறியாத சோம்பேறிப் பிண்டங்கள். மனித உணர்ச்சியற்ற பதார்த்தங்கள். பெரும்பாலர் ஒருவேளைகூட வயிறாற உண்ணமுடியாமல் வாடி மெலிகிற நாட்டில், அவர்களைப் பற்றிய பிரக்ஞையே இல்லாமல் உண்டு கொழுத்து உல்லாசமாக வாழ்கிற இந்தச் சதைக்குன்றுகளுக்கு யார்பாடம் கற்றுக் கொடுப்பது? வசதிகள் வஞ்சிக்கப்பட்டுள்ள பெரும்பாலரும் உணர்வுபெற்று உரிமைக் குரல் கொடுத்து ஒன்றுபட்டுக் கிளம்பினால்தான் இவர்களுக்குப் புத்தி புகட்ட முடியும். அந்தக் காலம் என்று வரப் போகிறது!'

அவன் உள்ளம் உலைக்களம் ஆகிவிடும். அனல் மூச்சு பொங்கி எழும். செயல்திறனற்ற வெறும் கோபத்தால் குமைவான் அவன். 'இவர்கள் எப்படியும் பாழாகட்டும்! வாழ முடியாத மிகப்பலரும் எவ்வாறும் நாசமாய்ப் போகட்டும்! நான் வாழ்ந்து, அனுபவிக்க வேண்டும். காலக்கிண்ணத்தில் தரப்படுகிற வாழ்க்கை மதுவை அடிமண்டிவரை உறிஞ்சிச் சுவைத்து சகலவித ருசிகளையும் ரசித்து மகிழ வேணும். அதற்கு முக்கியமானது பணம். நினைத்ததை எல்லாம் கைக்கு எட்டும்படி செய்யவல்ல மாய சாதனமான பணத்தை. நான் எப்படியேனும் பெற்றே தீரவேண்டும்' என்று அவன் உள்ளம் 'ஆயிரத்தெட்டாவது' முறையாக உருப்போடும்.

இவ்வாறு வெறித்தனமான எண்ணத்தில் மூழ்கி மாதவன் தோட்டத்தில் ஒரு செடி அருகே நின்றபோது, ஒரு நாள் பேபி அவனுக்குப் பின்னால் 'இவர்தான் பாலுவின் டீச்சர். ரொம்ப நல்லவரனு நான் அடிக்கடி சொல்லலே, அவரேதான்' என்று பேசியது கேட்டது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

பேபி அரிசிப் பற்கள் முழுவதையும் காட்டிக் கொண்டு நின்றாள். அவளுக்கு அருகில் இனிய தோற்ற முடைய மங்கை ஒருத்தி நின்றாள். அவள் முகம் சிரிப்பின் அழகும் ஏற்று, அதிகமான கவர்ச்சியோடு திகழ்ந்தது. அவளுக்கு முப்பது வயசுக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ இருக்கலாம். சற்றே அதிகமான சதைப் பிடிப்பு பெற்றிருந்த அவளை பருமனானவள் என்று சொல்ல முடியாது; ஆனாலும் மெலிந்தவள், ஒல்லியானவள் என்று கணக்கிடவும் இயலாது. அவள் உயரத்துக்கு அவ்வூலின் வளர்ச்சி அமைவாகவும் எடுப்பாகவும் இருந்தது. அவள் அழகி, அதில் சந்தேகமில்லை. அழகுக்கு அழகு சேர்த்தது அவள் சிரிப்பு.

“ஆமாம், பேபி உங்களைப் பற்றி என்னிடம் சொல்வாத நாளே கிடையாது. அந்த ஸார் இன்னிக்கு இப்படி ஒரு கதை சொன்னார், அப்படிச் செய்தார் - இதுபோல் ஏதாவது விஷயம் இருக்கும் அவள் உற்சாகமாகச் சொல்வதற்கு.”

அவள் குரல் சன்னமாய், காதில் இனிமை சேர்ப்பதாய், இழைந்தது. மாதவனுக்கு அவனைப் பிடித்து விட்டது. அவள் மனசுக்கும் அவனைப் பிடித்திருக்கத் தான் வேண்டும். இல்லையேல் அவள் ஏன் அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்க வேண்டும்? ஏன் காரணம் இல்லாமலே சிரிக்க வேண்டும்? ஏன் கண்ணிலே கண்ணிட்டு மீட்டுக்கொண்டு, பின்னரும் கண்ணோடு கண் சேர்ப்பதில் ஆர்வம் உடையளாதல் வேண்டும்? பொருளில்லாப் பேச்சு பல பேசிப் பொழுது போக்குவதிலே ஏன் அவள் மகிழ்வு காட்ட வேண்டும்?

தன் பெயர் வசந்தா என்று அறிவித்தாள் அவள். கலை வளர்ச்சி, சமூக சேவை, குழந்தைப் பயிற்சி முதலிய விஷயங்களில் தனக்கு ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உண்டு என்று அவளாகவே சொன்னாள். ஒருவாறு அங்கிருந்து நகர்ந்தாள், போகும்போதே திரும்பித் திரும்பி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்த படி சென்றாள்.

“உலகம் பலவிதம்!” என்று முனங்கினான் மாதவன். ‘இவள் நமக்குப் பயன்படக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. இவள் உறவை வளர்க்க முயற்சிப்பது நன்று’ என்று அவன் மனம் கணக்குப்பண்ணியது.

வசந்தாவின் உள்ளமும் அவ்விதமே எண்ணியிருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அவள் அந்த வீட்டுக்கு வர நேர்ந்தபோதெல்லாம் தோட்டத்துப் பக்கம் வந்தாள். மாதவன் வெளியே காணப்படாவிட்டால், அவன்

இருக்குமிடத்தின் அருகே சென்று எட்டிப்பார்த்து, பேச்சுக் கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் உங்கள் ருமை சுத்தமாக வைத்திருக்கிறீர்களே. பேஷ்.... சுத்தமே ஒரு அழகு தான். அது எங்கே எல்லோருக்கும் தெரிகிறது!” என்று ஸர்டிபிகேட் வழங்கினாள் அவள். சிரித்தாள். காரணமில்லாமல் தேவை இல்லாமல் - சிரிக்கும் பண்பு பெற்றவள் அவள் என்பதை மாதவன் புரிந்துகொண்டான்.

“சுத்தம் அழகானது. சுத்தத்துக்குத் துணைபுரியும் வெயில் மிக அழகானது. வீட்டினுள் வெயில் படர்வது நன்று. அதில்லாவிட்டாலும், களி துலங்கும் சிரிப்பு வீட்டில் நிறைந்திருந்தால், போதும். ஆனந்தம் துளும்பும் சிரிப்பு அகத்தில் மின்னும் இளவெயிலாம் என்பார்கள். சிரித்த முகங்களை நான் ரசிக்கத் தயங்குவதில்லை” என்று கூறினாள் அவள்.

அவள் முகம் செம்மை ஏற்றது. அவள் மகிழ்வு அதிகரித்தது. ஒரு கணம் தலை தாழ்த்தி நின்றவள் மீண்டும் எழில் பூத்த முகம் நிமிர்த்தினாள். ஒளி சுடரும் விழிகளால் அவனை ஆசையோடு பார்த்தாள். கவர்ச்சிகரமாகச் சிரித்து, “நீங்கள் அழகாகப் பேசுகிறீர்கள்” என்றாள்.

காந்தம் இரும்பை இழுத்தது. வண்டு மலரை நாடியது. வீணை நாதத்தைத் தேடியது. ஒளி விண்ணில் நிறைந்துவிட விரைந்தது. காலம் எல்லாவற்றுக்கும் துணை புரிந்தது.

ஒரு நாள் மத்தியான வேளையில், நல்ல வெயில் காய்கிற போது, மாதவன் ஒரு ரஸ்தாவில் அவசரமில்லாமல் நடந்து கொண்டிருந்தான். எதிரே ஒரு கார் வந்தது. அதை ஒரு பெண் ஓட்டி வருவதைக் கண்டதும் அவன் கூர்ந்து

நோக்கினான். 'அட்டே, நம்ம வசந்தா போலிருக்குதே!' என்ற நினைப்பு துள்ளியது அவனுள்.

'ஆகா, நம்ம மாதவன் போலிருக்கே!' என்றுதான் அவளும் எண்ணியிருக்க வேண்டும். காரை நிறுத்தினாள். எதிர்பாராமல் அவனைச் சந்திக்க முடிந்ததில் அவளுக்கு அளவிலா ஆனந்தம் என்பதை அவள் முகமலர்ச்சி காட்டிக் கொடுத்தது.

"எங்கே இப்படி இந்த வெயிலில்?" என்று வசந்தா விசாரித்தாள்.

"வெயிலானாலும் மழையானாலும், நிலவானாலும் இருட்டானாலும்..."

"புயலானாலும் அமைதியானாலும், பனியானாலும், குளிரானாலும்...." என்று நீட்டி நீட்டிப் பேசி விட்டுக் கலகலவென நகைத்தாள் அவள்.

"எனக்கு வீதிகளில் சும்மா சுற்றுவது பிடிக்கும்" என மாதவன் சொன்னான்.

"காரில் பிரயாணம் செய்யப்பிடிக்காதோ?" அவள் வாய் மட்டும் பேசவில்லை. மை தீட்டிய அழகு விழிகளும் ரகசியம் பேசின.

"ஓ பிடிக்குமே! அதிலும், சிங்காரி ஓய்யாரி - ஜகத்தை மயக்குமிந்த மதிமுகத்தைப் படைத்திட்ட அலங்காரி - அதிதீரி - அற்புதி - பிரமாதி ட்ரைவ் செய்கிற காரிலே..." என்று பாடல் போல் வசனத்தை இழுத்தான் அவன்.

வசந்தா "ஐயோ ஐயோ ஐயோ!" என்றாள். அவள் உடுகள் குவிந்ததும், கன்னங்கள் குழிந்ததும்,

கண்கள் ஒளிர்ந்ததும் கனஜோராக இருந்தன. மாதவன் ரசித்து மகிழாமலா நிற்பான்?

“சரி. ஏறிக்கொள்ளுங்கள்” என்று, தனக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கதவைத் திறந்தாள் அழகி.

அவனும் ஏறி ஜம்மென்று அமர்ந்து கொண்டான். கார் வெறும் பாதையில் செல்வதாகத் தோன்றவில்லை அவனுக்கு. இன்ப யாத்திரையில் மனோகரமாகச் செல்லும் ரதத்தில் உல்லாச மோகினியோடு மிதந்து போவது போலவே இருந்தது.

அன்று அவனுக்கு நல்ல நாள்தான். ஆனந்தமும் இன்பமும் திகட்டக் கூடிய அளவுக்கு அளித்துத் தானும் மகிழ்ந்தாள் வசந்தா.

தனது இடத்துக்குத் திரும்பிய மாதவன் ‘லட்சியப் பாதையில் மற்றுமொரு மைல் முன்னேறி விட்டோம். நமது திட்டத்திலே மேலும் ஒருபடி உயர்ந்து விட்டோம்’ என்று எண்ணி, மிகுந்த குதூகலம் அடைந்தான்.

11

வசந்தாவின் நட்பு ஏற்பட்டதிலிரந்து மாதவன் வர்ழ்வில் அதிகமான பசுமை பூக்கலாயிற்று. அவள் அவனுக்கு இன்பம் அளித்தாள் அவ்வப்போது இனிய உணவு தந்தாள். உற்சாகம் மிகுந்தபோது, தனது ஞாபகார்த்தமாக இருக்கட்டும் என்று பவுண்டன் பேனாவும், ஸில்க் கைக்குட்டையும் ஜோரான சட்டையும் உவந்தளித்தாள். செலவுக்குப் பணமும் கொடுத்தாள்.

அவள் கணவன் ஏதோ பெரிய உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். அவர் உயரமாய், பருமனாய், தொந்தி

வயிறும் மந்த குணமும் பெற்றவராய்க் காணப்பட்டார். எப்பொழுதும் வேலை மீதும், பணம் பண்ணுவதிலுமே கருத்தாக இருந்தார். அதனால் அவர் மனைவி பொழுது போக்குக்கும் உல்லாசத்துக்கும் இளைஞர்களை நாடிய தில் விசித்திரம் எதுவுமில்லை.

தனக்குக் கிடைத்த புதிய சிநேகிதியின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி மாதவன் வெகுவாகக் கவலைப்படவில்லை. 'இன்று அவளுக்கு என்மீது பிரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் திடீரென்று அவள் அன்பு வற்றிப் போகலாம். அதைப் பற்றி எல்லாம் நான் வீணாக எண்ணி என் மனசைக் குழப்பிக் கொள்வானேன்? நிகழ்காலம் இனிய பசுமை பெற்றதாகத் திகழ்கிறது. அதுபோதும் என்றே அவன் கருதினான்.

அவன் பவானந்தம் வீட்டுக்கு வந்து ஆறேழு மாதங்கள் ஆகியிருக்கலாம். வரவர அந்தச் சூழ்நிலையும் அங்குள்ள மனிதர்களும் அவனுக்கு அலுப்பு ஏற்படுத்துவதாகவே அவன் நினைத்தான். தனது லட்சியப் பாதையில் மேலும் முன்னேற வேண்டுமேயல்லாது. தேங்கி நிற்பதைத் தான் விரும்புவதற்கில்லை என்று அவன் மனக் குறளி முனங்கியது. ஆகவே அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பத்தை அவன் நோக்கியிருந்தான்.

ஒரு நாள், விரும்பத்தகாத - அதாவது, பவானந்தம் வீட்டாரின் நோக்கிலேதான் - நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்து விட்டது.

பாலச்சந்திரனுக்கும் வேறொரு சிறுவனுக்கும் சண்டை பிறந்தது. அந்தப் பையன் வெளியே எங்கிருந்தோ வந்து இந்த வீட்டுக் காம்பவுண்டுச் சுவர் மீது ஏறி

உட்கார்ந்திருக்கிறான். பாலுதான் அவனை முதலில் பார்த்தான். 'ஏய் திருட்டுப்பயலே, இறங்கிப்போடா!' என்று கூவினான். அந்தச் சிறுவன் பற்களைக் காட்டினானே தவிர, பயப்பட்டானில்லை. 'போடாங்கிறேன். நீ என்னடா இளிக்கிறே? ஓடிப்போறியா, இல்லே...' என்று மிரட்டினான் பாலு.

'நீ சாபபிடுவ, போடா பெர்ட்டைப் பையா!' என்று கத்தினான் சுவர்மேல் இருந்தவன்.

'திருட்டு ராஸ்கல்! இதோ பாரு' என்று சொன்ன பாலு, கால் சட்டைப் பையிலிருந்து "கேட்டாபுல்ட்" டை எடுத்தான். சிறுகல் ஒன்றை எடுத்து, குறி பார்த்து அந்தப் பையன் மண்டையை நோக்கி அடித்தான். கிண்ணென்று பறந்துசென்ற கல் சரியானபடி தாக்கியது சிறுவனின் நெற்றியில்.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அவன் உள்ளே குதித்து, ஓடிவந்து பாலச்சந்திரனைத் தாக்கினான். இவனும் தாக்குப்பிடிக்க முயற்சித்தான். ஆனால் வந்தவனோ முரடன். தெருப்பையன்களோடு சண்டையிட்டுத் தேர்ந்தவன். அவன் கைகளில் பாலு சிக்கிக்கொண்டு திண்டாடினான். தோட்ட வேலைக்காரன் கவனித்து ஓடிவந்தான். அவன் வருவதைப் பார்த்ததுமே, முரட்டுப்பயன் பாய்ந்து ஓடி, சுவரேறிக் குதித்து மாயமாய் மறைந்துவிட்டான்.

அடிபட்ட பாலசந்திரன் தரையிலிருந்து எழுந்து உடம்பிலும் கால் சட்டையிலும் படிந்திருந்த புழுதியைத் தட்டுவதில் முனைந்தான். 'அயோக்கியப்பயல்! ரோஜாச் செடியைத் திருடிக்கொண்டு போகத்தான் வந்திருப்பான்' என்று அவன் முணுமுணுத்தான்.

‘என்ன இருந்தாலும் நீங்க இதுமாதிரிப் பயல் களோடு சண்டைக்குப் போகப்படாது, முதலாளி. என்னைக் கூப்பிட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதுதானே? அவனைப்பிடித்து, கையையும் காலையும் கட்டி, கிணற்றுக்குள்ளே இறங்கி, தண்ணியிலே முக்கி முக்கி எடுத்து, அவனுக்கு பயம் ஏற்படுத்தியிருப்பேனே!’ என்று ஜம்பு மாகச் சொன்னான் தோட்டக்காரன்.

இவ்வளவு நேரமும் நடந்ததை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மாதவன். ‘அதுதான் தப்பு..... தலையிடும் கொள்கை கூடவே கூடாது. அவரவர் சாமர்த்தியப்படி சமாளித்துக்கொள்ளட்டும் என்று விடுவதுதான் நல்லது’ என்றான்.

வேலைக்காரன் அவனை ஒரு மாதிரியாக நோக்கினான். ‘நடந்ததை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டுதான் நின்றீங்களா நீங்களும்?’ என்று கேட்டான்.

‘பின்னே கண்ணை மூடிக்கொண்டு நின்றிருக்கலாம் என்கிறாயா?’ என்று கிண்டலாகப் பேசினான் மாதவன்.

‘அந்த பயலை உதைத்து அனுப்பியிருக்க வேண்டாம்? அல்லது சண்டை போடாமலாவது விலக்கியிருக்கலாமே!’

‘வலு உள்ளவர் வலு இல்லாதவர்களைத் தாக்குவதும் நசுக்குவதும் தானே வாழ்க்கையில் சகஜமாக இருக்கிறது? அதை எல்லாம் யார் தடுக்கிறார்கள்?’ என்றான் மாதவன்.

தோட்டக்காரன் அவனை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு நகர்ந்தான். ‘வாங்க ஐயா, வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்று அவன் அழைத்தபோது, பாலச்சந்திரன் தலையசைத்து மறுத்து விட்டான்.

அவன் போன பிறகு, பாலு சொன்னான்: 'அடுத்த தடவை அந்த அயோக்கியப் பையன் வரட்டும்! அவன் பல்லை உதிர்த்து விடுகிறேன்' என்று.

'அதுதான்சரி. பல்லை உதிர்ப்பதுமட்டும் போதாது. எத்தனை இருக்குது எண்ணிப்பாருடா கழுதையின்னு சொல்லி அவன் கையிலே கொடுக்கணும்'' என்று மாதவன் சிறுவனுக்கு உற்சாக மூட்டினான்.

'உங்களை பெரிய எசமான் கூட்டிவரச் சொன்னாங்க. சின்ன ஐயாவையும் அழைச்சிட்டு வரும்படி சொன்னாங்க'' என்று அறிவித்துக்கொண்டு ஒரு ஆள் வந்தான்.

'இதோவந்தாச்சு!' என்று கிளம்பினான் மாதவன். பாலசந்திரனும் அவனுக்குப் பின்னாலே போனான்....

இதே வேளையில் வீட்டில் மற்றொரு புதுமை நிகழ்ந்திருந்தது.

'உண்மை சொல்ல அஞ்சாத' பேபி, தான் சொல்ல வேண்டும் என வெகு காலமாக எண்ணிவந்த சிலவற்றை வாய்விட்டுக் கூற அன்றுதான் நல்ல நாள் பார்த்திருந்தாள் போலும்!

அவள் ஓடிக்குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பெரும் தொந்தரவாகக் கருதிய தாய் சிறிவிழுந்தாள். 'ஏட்டி, பொட்டைக்கழுதை இப்படியா திங்குதிங்கென்று குதித்துக்கூத்தாடுவது? அமரிக்கையாக ஒரு இடத்திலே உட்கார்ந்து ஏதாவது செய்யேன்'' என்றாள்.

'நீ ஓடியாடி விளையாடாததுனாலேதான் இப்படியானைக்குட்டி மாதிரி ஆயிருக்கிறே. பொம்பளை இப்படியா செக்கு மாதிரி வளருவது? குனிஞ்சு நிமிர்ந்து வேலை

வெட்டி செஞ்சிருக்கணும். தினசரி அஞ்சாறு மைலாவது நடந்து பழகணும். நீயும் சரி, உன்னைப் பார்க்க வருகிற வங்களும் சரி, பூதங்கள் மாதிரி வளர்ந்து.....”

பேபி மேற்கொண்டு பேசவில்லை. ‘ஐயோ, அட கடவுளே!.... ஷாக்கிங்..... இது டீமச்... என்று ‘எட்டு வீட்டுக்குக் கேட்கும்படி’ ஓலமிட்டாள் விசாலாட்சி அம்மாள்.

தான் செய்துகொண்டிருந்த அலுவலை அப்படியே போட்டுவிட்டு, ‘ஏன்? என்ன நடந்தது?’ என்று பதறியடித்து வந்தார் பவானந்தம்.

‘என்ன நடக்கணும்? இதைவிட வேற என்ன டக்கணும்? உங்க அருமை மகளையே கேளுங்கள்’ என்று அவள் கூச்சலிட்டாள்.

‘பேபி, என்ன விஷயம்?’ என்று விசாரித்தார் தந்தை.

பேபி நடந்ததைச் சொல்லத் தயங்கவே இல்லை.

‘இப்படிப்பேச உனக்கு வெட்கமாயில்லை? பெரியவங்களிடம் இது மாதிரிப் பேசுவது தப்பு என்று தெரியாது உனக்கு?’ என்று அதட்டினார் பெரியவர்.

‘உண்மையைச் சொல்வதிலே என்ன அப்பா தப்பு? உள்ளதை எடுத்துச் சொல்ல ஏன் வெட்கப்படணும்?’

மகளின் கேள்விகள் தந்தைக்கும் அதிர்ச்சியாகவே பட்டன. ஆனால் பேபி இயல்பாக அறிவித்தாள்:

‘ஸார் சொன்னது சரிதான். பெரியவங்க உண்மையை சொல்லவும் பயப்படுறாங்க. உண்மையைக் கேட்கவும் தயங்கறாங்க. உண்மையைப் பார்க்கவும் கூசறாங்க.’

‘இந்த மேதாவி ஸார் யாரோ?’ என்று கேலியாக விசாரித்தார் தந்தை.

‘மாதவன் ஸார்தான்’ என்ற பதிவைக் கேட்டு அவர் திடுக்கிட்டார்.

‘இந்தமாதிரி எல்லாம் உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதற்காகவா அவனை இந்த வீட்டிலே வைத்திருக்கு? ... ஏய், போய் மாதவனைக் கூட்டி வா!’ என்று உத்தரவிட்ட படி திண்ணைக்கு வந்தார் பவானந்தம்.

அங்கே நின்ற தோட்டக்காரன் காதுகளிலும் அந்த உத்தரவு விழுந்தது. ‘ஒரு முக்கிய விஷயம் எசமான். இதையும் கேட்டுவிட்டு அவருக்கு ஆள் அனுப்புங்க.’ என்றான்.

‘என்ன?’ என்று உறுமிக்கொண்டே நாற்காலியில் அமர்ந்தார் பெரியவர். தோட்டக்காரன் நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லச் சொல்ல, அவர் ஆத்திரமும் கோபமும் அதிகரித்தன. மேலும் தாமதம் செய்யாமல் ஒரு வேலையாளை அனுப்பி வைத்தார்.

மாதவன் வந்ததும் அவனை மேலும் கீழுமாக வெறித்துப் பார்த்தார் அவர். பாலச்சந்திரனின் அலங்கோல நிலையையும் கவனித்தார். ‘இதெல்லாம் என்ன?’ என்ற கர்ஜனை வெடித்தது அவரிடமிருந்து.

‘பாலச்சந்தர், இதென்ன அலங்கோலம்?’ என்று கத்தினார் தந்தை.

‘ஒண்ணுமில்லை அப்பா!’ என்று தீனக்குரலில் தெரிவித்தான் பாலு.

'ஏய் என்னடா ஒன்னுமில்லேங்கிறே? பொய் சொல்லலாமின்னு உங்க வாத்தியார் கற்றுக்கொடுத்திருக்காரா?'

"பொய் சொல்றது தப்பு இல்லே என்றுதான் சொன்னார்" என்று பையன் சொல்வான் என அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் பாலசந்திரன் சொன்ன பதில் அதுதான். பேபியின் பேச்சைப் போலவே, மகனின் கூற்றும் அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது.

'பிள்ளைகளைக் கெடுப்பதுதான் உன் தொழிலோ? அதுக்குத்தான் உன்னை இந்த வீட்டிலே சேர்த்தேனோ?' என்று பவானந்தம் கூப்பாடு போட்டார்.

'பிள்ளைகளை யாரும் கெடுப்பதில்லை. அவர வருக்கு இயல்பான சில குணங்கள் உண்டு. அவற்றை ஒடுக்கிவிட முயல்கிறார்கள் பெரியவர்கள். குழந்தைகளின் சுபாவமான பண்புகளைக் கவனித்து, அவற்றை அடக்கி ஒடுக்காமல் வளரவிட்டு, வாழ்வழிவகுத்துக்கொடுப்பது தான் புது முறைக்கல்வி.....'

'நிறுத்துடா உன் அதிகப் பிரசங்கத்தை!' என்று எரிந்து விழுந்தார் பெரியவர். 'இனிமேல் உனக்கு இங்கே சரிப்பட்டு வராது. நாளைக்கே நீ இங்கிருந்து போவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனி, போ!' என்றார்.

'இதிலென்ன வாய்தா? நான் இப்பவே கிளம்பி விடுகிறேன்...'

'பணம் பாக்கியெல்லாம் கணக்குப் பாக்கணும்' என்று இழுத்தார் அவர்.

‘அதெல்லாம் தேவையில்லை. பணம் பாக்கி எதுவுமில்லை என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று மாதவன் புன்னகையோடு கூறினான்.

‘ஸார்!’ என்று கண்கலங்க அவனை நெருங்கினான் பாலசந்திரன். ‘ஸார்!’ என்று அழுதுகொண்டு ஓடிவந்தாள் பேபி.

‘ஸாரு மாச்சு கீரு மாச்சு! டேய் சந்தர், ஏய் பேபி! உள்ளே போறீங்களா? சவுக்கை எடுக்கட்டுமா?’ என்று ஆவேசமாக எழுந்தார் தந்தை.

குழந்தைகள் அஞ்சி நடுங்கி மறைவிடம் தேடினார்கள்.

‘குழந்தைகளை அடிப்பதுதான் அவர்களைக் கெடுக்கும் வழியாகும். குழந்தைகளை அடிப்பது மகா மடத்தனம் என்று அறிஞர்கள் அநேகர் எழுதியிருக்கிறார்கள்..’ என்று மாதவன் பேசவும், அவருக்கு எரியும் தீயில் பெட்ரோல் ஊற்றுவது மாதிரி ஆயிற்று.

‘சரிதாம் போடா, அயோக்கிய நாயே!’ என்று சீறிப்பாய்ந்தார் அவர்.

‘ஒவ்வொருவனும் தன்னையே உலகத்தில் காண்கிறான். தன்னைக் கொண்டே உலகத்தை எடை போடுகிறான்.’

‘ஏய், இங்கேருந்து போறியா, இல்லை.....’

மாதவன் முறுவல் பூத்தான். ‘ஐயா, ஒரு முக்கிய பாயிண்ட். தமிழ்நாட்டு பலகார வரிசைகளில், இனிப்பு ரகத்திலே மோதகம் என்பதும் சேரும். முறுக்கு, சீடை, தேங்குழல் இதெல்லாம் தமிழர்களின் கண்டுபிடிப்புதான்.

உங்கள் ஆராய்ச்சிநூலில் இந்த உண்மையை எழுதமறந்து விடாதீர்கள்” என்று அமைதியாகச் சொன்னான். அவர் பதிலுக்குக் காத்திராமல் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

12

மாதவனின் பொருள்கள் எல்லாம் ஒரு சிறு பெட்டிக்குள் அடங்கிவிட்டன. அந்தப் பெட்டியைக் கையில் பிடித்தவனாய் அவன் மூச்சந்தி ஒன்றில் நின்றான். இனி எங்கே போகலாம்? எங்கு தங்குவது?

இப்பிரச்சனையுடன் ஒவ்வொரு வீதியாக மாறி மாறிப் பார்த்துநின்றபோது, வசந்தாவின் கார் வருவது தென்பட்டது. ‘அட இம்முறையும் அதிர்ஷ்டம் நம் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறதுபோலும்!’ என்று உளம்மகிழ்ந்தான் அவன்.

வசந்தா அவனைப் பார்த்ததும், காரை அவனருகில் கொண்டுவந்து நிறுத் னாள். ‘ஏது இவ்வேளையில் பெட்டியும் கையுமாகக் கிளம்பிவிட்டீர்கள்? எங்கு பிரயாணம்?’ என்று விசாரித்தாள்.

‘எங்கே போவது என்று எனக்கே தெரியவில்லை. திடீரென்று நான் நடுத்தெரு நாராயணன் ஆகிவிட்டேன்’ எனக் கவலைகொஞ்சமும் இல்லாத குரலில் பேசினான் அவன்.

‘என்ன விஷயம்? பாலுவின் டீச்சர் என்ற பதவி என்ன ஆயிற்று?’

‘நான் எதிர்பாரதவிதமாக அது என்னை வந்ததைந்தது. நான் எதிர்பாராத விதத்திலேயே என்னை விட்டுப் போய்விட்டது!’

“அப்புறம்!”

“நானறியேன் பராபரமே!” என்று கூறிச் சிரித்தான் அவன்.

அவளும் நகைத்தாள். “சரி, காரில் ஏறுங்கள். பெட்டியை பின்னால் வையுங்கள். முதலில் ஒரு ரெஸ்டா ரெண்டுக்குப் போவோம்” என்று வசந்தா சொன்னாள்.

‘அருமையான யோசனை’ என்று ஆமோதித்தான் மாதவன்.

காரில் போகிற போதே, நடந்த விஷயங்களை ஒருவாறு கேட்டறிந்துகொண்டாள் அவள். ‘உங்கள் போக்கு சுவாரஸ்யமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இதே மாதிரிப் போனால் வாழ்க்கை என்ன ஆகிறது?’ என்று கேட்டாள்.

‘அதைப்பற்றி வாழ்க்கை கவலைப்படட்டுமே! நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?’ என்றான் அவன்.

அவன் பேச்சு புரியாததனாலோ, அல்லது என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாததனாலோ, அவள் சும்மா சிரித்து வைத்தாள். எனினும் அவள் மனம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. அது ஒட்டலில் டிபன் சாப்பிடுகையில் விளங்கிற்று.

“நீங்கள் எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கியிருக்க முடியாது.” என்று ஆரம்பித்தாள் வசந்தா.

“தெரியும். அந்த எண்ணம் எனக்கு இல்லவு மில்லை. அப்படி நினைந்திருந்தால் நான் முச்சந்திப் பிள்ளையாராக நின்று பொழுதுபோக்கியிருப்பேனா என்ன?”

“நீங்கள் தவறாக எண்ணிவிடக்கூடாது. எனக்கு உரிமைகள் நிறையவே இருந்தாலும், நான் சுதந்திரமானவன் அல்ல.”

“எவர் பேச்சையும் நான் தவறாகக் கருதுவது கிடையாது. மேலும், நமக்குள் சமாதானங்களும், காரண காரிய விளக்கங்களும் தேவை இல்லை” என்று தீர்மானமாகத் தெரிவித்தான் மாதவன்.

சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் அவன். பிறகு ‘உங்களுக்கு சினிமா உலகத்தின் மீது வெறுப்பு எதுவும் கிடையாதே?’ என்று கேட்டான்.

மாதவன் நல்ல தமாஷை அனுபவிப்பதுபோல் உரக்கச் சிரித்தான்.

அவள் விஷயம் புரியாதவளாய் ‘என்ன? ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?’ என்றாள்.

“இந்த உலகத்தில் உள்ள சகலவற்றின்மீதும் எனக்குத் தீவிரமான வெறுப்பு உண்டு. சினிமா உலகம் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன?”

“ஏன் கேட்கிறேன் என்றால், சினிமா உலகத்தில் ஈடுபட்டு உழைக்க நீங்கள்....”

“வாய்ப்பு கிடைத்தால் எந்த உலகத்திலும் எந்த வேலையானாலும் பார்க்க நான் தயார். நரகலோகத்துக்குப் போகவேண்டுமானாலும் நான் மகிழ்ச்சியோடு போவேன்.”

“சினிமா உலகம், வாழத் தெரிந்தவர்களுக்கு சொர்க்கபூமியாகத்தான் இருக்கிறது. நீங்கள் வீணாக நரகத்தின் பேச்சை எடுக்க வேண்டாம்” என்று கூறிய

வசந்தா, 'உம்... அப்படியானால் நாம் நேரே அவரைச் சந்திக்கப் போகலாம்'' என்றாள்.

“யாரை?”

“படாதிபதி ஒருவரை எனக்குத் தெரியும். அவர் இப்ப புதிதாக ஒருபடம் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார். படத்தின்பேர், கதை, யார் யார் நடிக்கிறார்கள் என்பதெதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அவரே கதை எழுதியிருப்பதாகவும், வசனம் எழுத உதவிக்கு ஒரு ஆள் தேடிக்கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார் அந்த முதலாளி. அப்படி ஒரு ஆள் அவருக்கு அகப்பட்டிருந்தாலும் பரவால்லே. நான் சொன்னால், அவர் உங்களையும் எடுத்துக்கொள்வார். கம்பெனி வீடு என்கிற இடம் ரொம்ப வசதியாகவும், சரியான சோம்பேறி மடமாகவும் விளங்குகிறது. வேளை தவறாமல் அருமையான சாப்பாடு; சாயங்காலம் ஸ்வீட், காரம், காப்பி - இதற்கெல்லாம் குறையே கிடையாது. நீங்கள் அங்கு போனபிறகு நிலைமையை ஆராய்ந்து, உங்கள் திறமைக்குத் தக்கபடி.”

“வந்தனம் வசந்தா. இதற்குமேல் எனக்கு வழி காட்டவேண்டிய சிரமம் உனக்கு வேண்டாம்” என்று ஒரு கும்பிடு போட்டான் மாதவன்.

சிரிப்பின் செல்வியான வசந்தா குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள்.

“அந்தப் படாதிபதியின் பெயர் என்னவோ?” என்று மாதவன் கேட்டான்.

“பிறவிப்பெருமாள்! உண்மையிலேயே அவர் பெரிய ஆள்தான்” என்றாள் அவள்.

அவள் பெரிய பணக்காரரா?"

"பவானந்தம் அளவு பணம் அவரிடம் கிடையாது. இருந்தாலும் வசதிகள் நிறைந்தவர். எப்படிப் பணம் பண்ணுவது என்ற வித்தையை நன்கு அறிந்தவர்...."

"இல்லை. சொந்தத்திலே படம்பிடிக்கத் துணிந்திருக்கிறாரே என்பதனால் விசாரித்தேன். வேறொண்ணுமில்லை" என்று இழுத்தான் அவன்.

"பணம் மிகுதியாகப் பெற்றவர்கள்தான் படம்பிடிக்க முன்வருவார்கள் என்று நீங்கள் நினைத்தால், அது தப்பு. பணம் ஒரு சிலரிடம் ரொம்ப நிறைய இருக்கிறது; அதைச் செலவு செய்யும் வழி நமக்குத் தெரியும்; செலவு செய்யாதவர்களின் பணத்தை எடுத்து, வாரிவாரிச் செலவு செய்யும் தகுதி நமக்கு இருக்கிறது என்ற தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டால் போதும். நீங்கள் கூட ஒரு படமுதலாளி ஆகி விடலாம்" என்ற வசந்தா, தனது பேச்சை ரசித்து அதிகமாகச் சிரித்தாள்.

13

படாதிபதி பிறவிப்பெருமாள் வசந்தாவின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை சொல்லவில்லை. மாதவனைத் தமது 'விடிவெள்ளி புரடக்ஷன்ஸில் சேர்த்துக்கொண்டார். "இனிமேல் நீங்க கவலைப்படவே வேண்டாம் இவரு நம்ம ஆளு ஆயிட்டாரு இன்று முதல்" என்றார் முதலாளி.

அவர் கூறியபடியே கவனித்துக்கொண்டார். மாதவனுக்கு 'அஸிஸ்டன்ட்' என்ற பொறுப்பு அளிக்கப்பட்டது. யாருக்கும், எதற்கும், எப்பவும் 'அஸிஸ்டன்ட்' ஆகப் பணிபுரியலாம் அவன். முதலில் மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பளம் என்று அறிவித்தார் அவர்.

“இவ்வளவு ரூபாயை நான் எப்படிச் செலவு செய்யப்போகிறேன்!” என்று மலைத்தான் மாதவன். ‘சாப் பாடு இலவசம், தங்குமிடம் சும்மா. எங்காவது போக வேண்டுமானால் கம்பெனிக் காரிலேயே போகலாம். அப்புறம் என்ன செலவு ஏற்படப்போகிறது!” என்று திகைத்தான்.

சினிமா உலகம் அதிசயமானது. அது ஒரு தனி உலகம். காலத்தையும் பணத்தையும் பற்றிய கவலை அங்கு சஞ்சரிப்பவர்களுக்குக் கிடையாது. சும்மா வெட்டிப் பொழுது போக்குவதுதான் அங்கே காணப்படும் பெரும்பாலரின் நோக்கம். தங்களை ஆடம்பரமாக அலங்காரம் செய்து கொள்வதிலும், ஜம்பம் பண்ணுவதிலும், திறமை இல்லா விட்டாலும் இருப்பது போல் நடிப்பதிலும், கடன் வாங்கியாவது ஜாலி பண்ணுவதிலும் அவர்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். திறமை என்று உண்மையாகவே கருதப்படுகிற அம்சத்துக்கு அவ்வுலகில் மதிப்புக் கிடையாது. உண்மையான திறமைசாலிகள் உண்மையாக உழைத்து உயர்வு காண்பது நிச்சயம் என்கிற நிலை எதுவும் அங்கு செல்லுபடியாகாது. அவ்வுலகில் சுகமாக வாழவும், சிறப்பாக முன்னேறவும் முக்கியமான சில கலைகளைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

மாதவன் அங்கு புகுந்த சில மாதங்களிலேயே இவற்றை எல்லாம் நன்கு உணர்ந்து, அவ்வுலகில் நீடித்து வாழ்வதற்கு மட்டுமல்ல, நன்றாக முன்னேறுவதற்கும் தேவையான யுக்திகளையும் கற்றுக்கொண்டான். தீவிரமாகக் கையாண்டான். பலனும் பெற்றான்.

பிறவிப் பெருமாளுக்குக் கதை எழுதுவதிலும், வசனம் தயாரிப்பதிலும் உதவிபுரிந்தான். டைரக்டருக்கு

எதெதற்கெல்லாமோ உதவினான். புரடக்ஷன் மாணேஜருக்கு மிகுந்த பக்கபலமாக இருந்தான். முக்கிய நடிகர்களுக்கும், நடிகைகளுக்கும் நல்லவனாக விளங்கினான். எல்லோருக்கும் அவனைப் பிடித்துவிட்டது.

படாதிபதிக்கு அவனை ரொம்ப ரொம்பப் பிடித்தது. "மாதவன், நீயும் ஒரு ஆக்டிலே வந்து பாரேன்!" என்றார்.

"என்னாலே என்னங்க நடிக்க முடியும்!" என்று தலையைச் சொரிந்தான் அவன்.

"ஒவ்வொருவனும் ஒரு நடிகன்தாம்ப்பா. அதை வளர்க்காததனாலே அது வீணாகிவிடுது. நீ சும்மா நடிதம்பி!" என்று உற்சாகப்படுத்தினார் முதலாளி. 'சும்மான்னா காசில்லாமே என்கிறதுக்குச் சொல்லலே அப்பேன்! பணம் தராமல் இருப்பேனா?' என்று ஹாஸ்யமும் பண்ணினார்.

அவனும் துணிந்து நடிக்க இசைந்தான். கதையில் தனக்கு ஏற்றமுறையில் ஒரு பாத்திரத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்டான்.

சினிமா உலக நியதிப்படி 'விடிவெள்ளி புரடக்ஷன்' ஷின் படம் அவசரமில்லாமலே வளர்ந்து ஒரு மாதிரி படமும் வந்தது. வெற்றியும் பெற்றது. மாதவனைப் பாராட்டுவதற்கும் ஆட்கள் இருந்தார்கள்.

மாதவன் வசந்தாவை சந்தித்துவந்தான் என்றாலும், வரவர அவள் விலகிச் செல்வதுபோன்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்காக அவன் கவலை கொள்ளவில்லை. அவளுக்குப் புதிய நண்பன் எவனாவது கிடைத்திருக்கலாம் என்று எண்ணினான்.

அவனுக்கும் புதிதாக ஒரு சிநேகிதி கிடைத்து விட்டாள். அந்தக் கம்பெனியின் இரண்டாவது படத்தில் நடித்துக்கொண்டிருந்த குமாரி சம்பா மாதவனின் தோற்றத்தாலும், பேச்சினாலும், குணத்தினாலும் வசீகரிக்கப்பட்டாள். அவனும் அவளும் படத்தில் ஜோடிகளாக நடித்தனர். எங்கும் எப்பொழுதும் ஜோடியாகக் காட்சி அளிக்கலாயினர்.

குமாரி சம்பா வேறு கம்பெனிப் படங்களிலும் நடித்துக்கொண்டிருந்தாள். கதாநாயகி பார்ட் அவளுக்கு அளிக்கப்படுவதில்லை. பிரபல நட்சத்திரங்களுக்கே அத்தகைய வேடமெல்லாம் 'ரிஸர்வ்' செய்யப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், கதாநாயகிக்கு அடுத்தபடியான பாகங்கள் அவளுக்குக் கிடைத்தன. பணமும் தராளமாக அவளிடம் சேர்ந்தது.

மாதவனிடமும் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் புரளத் தொடங்கியது. அவன் உடைகளில் மாறுதல் ஏற்பட்டது முதலில். கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலியும் விரலில் மோதிரம் ஒன்றும் கொலுவிருந்தன. அவனிடமிருந்து இனிய வாசனை அலைகள் பரவின. சம்பாவோ வாசனைக் குளத்திலே மூழ்கி எழுந்தவள் போல, 'நெஞ்சில் கனல் மணக்கும்' சுகந்தப் பதார்த்தமாகவே திரிந்தாள்.

மாதவன் சிறிதுசிறிதாகப் பிரயோகித்த போதனைகள் சரியானபடி வேலை செய்தன: 'சம்பா, நீ ஏன் இப்படி இரண்டாந்தர, மூன்றாந்தர வேஷங்களையே ஏற்று நடிக்கவேண்டும்? கதாநாயகியாக நடிக்கும் ஸ்டார்கள். உன்னைவிட என்ன உயர்ந்துவிட்டார்கள்? அவர்களிடம் இருப்பதைவிட அதிகமான திறமையும், கவர்ச்சியும், இளமையும் உன்னிடம் இருக்கின்றன. நீ முதல்தர ஹீரோயின் ஆக நடிக்க முடியும். சுலபத்தில்

ஸ்டார் ஆகிவிடலாம். நாமே படம் பிடிப்போம். அது தான் சிறந்தவழி” என்று அவன் கூறிவந்தான்.

அவளும் அதற்கு இசைந்தாள். மாதவனே ஒரு கதை எழுதினான். ஜனங்களின் ருசிகளை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த அவன், அவர்களைத் திருப்தி செய்யக்கூடிய முறையிலும், தன்னுடைய திறமையும் சம்பாவின் திறமையும் நன்கு சோபிக்கக்கூடிய வகையிலும், அருமையான கதை ஒன்றைத் தயாரித்தான். படம் வெற்றி பெறுவதற்குத் துணை புரியக்கூடியவர்களின் உதவியை எல்லாம் தேடிப் பிடித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அவன் தவறவில்லை.

இதற்குள் 'விடிவெள்ளி'யின் இரண்டாவது படமும் வெளிவந்து, வெற்றிகரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

14

மாதவன் 'நாட் குறிப்பு' எழுதுவதில்லை. அப்படி எழுதினால், அதில் - பொன்னிற மை கிடையாத தால் - சிவப்பு மையால் பொறிக்கப்படவேண்டியது என அவன் கருதிய சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது ஒரு நாள்.

மாதவன் கடைவீதியில் கார் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். சம்பா ஜவுளிக்கடைக்குள் சென்றிருந்தாள். வீதியில் அவ்வளவாகக் கூட்டமில்லாத நேரம், மேலும், 'ரசிகமகா ஜனங்க'ளால் முற்றுகையிடப்படக்கூடிய அந்தஸ்தை அவ்விருவரும் இன்னும் பெறவில்லை. ஆகவே, அவர்கள் சாதாரணமாகக் கடைவீதியிலும் கடலோரத்திலும் காட்சிதர முடிந்தது.

திடீரென்று அவன் பக்கத்தில் வந்து நின்ற ஒருவர் அவனைக்கூர்ந்து கவனித்தார். வாய்பிளந்து நின்றார்

“என்னடே, நீ தானா! ஆளே ஒரே அடியா மாறிப் போயிட்டியே!” என்று பல்லெல்லாம் காட்டிப் பேசினார்.

மாதவன் அவரைப் பார்த்தான். இறந்த காலத்தின் சாயை தன் முன்முளைத்து நிற்கிறதே என்ற வியப்பு பிறந்தது அவனுக்கு. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு அவன் அளவிட முடியா அன்பு செலுத்திய காந்திமதியின் தந்தை சங்கரம்பிள்ளைதான் அவர். பட்டணத்துக்கு ஏதோ ‘கேஸ் விஷயமாக’ வந்திருந்தார். தற்செயலாக அவனைக் கண்டு விட்டார்.

“ஆமாம். மாறாமல் எப்படி இருக்கமுடியும்? மாறுதல் வளர்ச்சியின் அறிகுறிதானே!” என்றான் மாதவன்.

“மாட்டு வால் வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி தானே?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டார் பிள்ளை.

“என்னது?” வெடுக்கென்று தெறித்தது அவன் கேள்வி.

“மாட்டு வாலும் வளரத்தானே செய்யுது? கீழ் நோக்கி! அதைத்தான் சொன்னேன்” என்றார் பிள்ளை.

மாதவன் அதை அலட்சியப்படுத்தக் கருதி, பேச்சை மாற்றினான். “காந்திக்குக் கல்யாணம் ஆகி விட்டதா?” என்று விசாரித்தான்.

“ஓ! இரண்டு குழந்தைகள் கூட இருக்கு” என்று பெருமையாகச் சொன்னார் அவர்.

“ரெண்டு பிறந்துவிட்டதா? பேஷ்பேஷ்! அப்ப அவளுக்குக் குறை எதுவும் இராதுதான்!” அவன் குரலில் பரிகாசம் தொனித்தது.

“போயும் போயும் நீ கூத்தாடியாக மாறுவேன்னு யாரும் எண்ணலேடே. நீ சொல்லாமப் புரியாமே வீட்டை விட்டு, ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனதும், எங்காவது குளத்திலேயோ இல்லே ரயிலடியிலேயோ விழுந்து செத்திருப்பே அப்படின்னு நெனச்சோம். பிறகு ஒருநாள் திடீர்னு நம்ம ஊர்க்காரன்லாம் உன்னைப் பத்திப் பேச ஆரம்பிச்சிட்டானாக. ஏதோ ஒரு படத்தப் பார்க்கப் போன பயலாக, ஏய் - நம்ம மாதவன்லா அது இன்னு கத்திவிட்டானாக. அவனாக வந்து ஊரு பூராவும் தழுக்கடிக்க... அப்புறம் இருந்தான்குடியா எல்லோரும் அந்தப் படத்தைப் பார்க்கப்போக..”

“நீங்களும் பார்க்கப் போனீங்களா இல்லையா?” என்று குறுக்கிட்டான் மாதவன்.

“போனேன் போனேன்.”

“பின்னே என்ன பேச்சு வாழுது? விட்டுத் தள்ளுங்க!” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் அவன்.

“என்ன இருந்தாலும் மாதவா, இது நம்ம குடும்ப அந்தஸ்துக்கு அடுக்குமா? உன் தாத்தா வாழ்ந்த வாழ்வுவென்ன? உன் அப்பா - அவுக.. அடா அடா, ராஜா மாதிரி போடுபோடுன்னு வாழ்க்கை நடத்தினாக. அவுக பேரைக் கெடுக்கிற மாதிரி நீ.”

“சரிதான் நிறுத்தும். வீணாக வாயை மேய விடாதியும்!” என்றான் அவன்.

சங்கரலிங்கம்பிள்ளை அசந்துபோய்விட்டார். அப்படியே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிடுவாரோ என்று கூடத் தோன்றியது. தன்னை - மரியாதைக் குறைவாக எவனுமே பேசத்துணியாத, தன் முன்னாலேயே - ஒருவன் இப்படி

அதட்டி விட்டானே என்ற நினைப்பு அவர் தேகத்தைப் படபடக்க வைத்தது.

மாதவனோ வெறிபிடித்தவன்போல் பேசினான்: 'முப்பத்திரண்டு வருஷகாலம் நானும் குடும்பப்பெருமை, முன்னோர் கௌரவம், தருமம் நியாயம் என்றெல்லாம் பயந்து பயந்துதான் வாழ்ந்தேன். அப்போ தினம் வயி றாறச் சாப்பிடக்கூட முடிந்ததில்லை என்னால், சாப்பாடு கிடைக்கலே. செலவுக்குக் காசு கிடையாது. எவனும் கடன் தரவும் துணியலே, நான் நல்லவனாகவே வாழ்ணும் - என் அப்பா பெயரும், தாத்தா நினைவும் சீர் குன்றாமல் இருக்கணும் - என்கிற எண்ணம் உண்மையாகவே உமக்கு இருந்திருக்குமானால், நீர் எனக்கு உதவி செய்திருக்க முடியாதா, என்ன? காந்திக்கு பணக்கார இடமாகத் தேடி அலைந்திருப்பீரா? இப்ப நான் ஜாம் ஜாம்னு வாழ்கிற போது, என்னைப் பழித்துப் பேச வந்துவிட்டீரே!....

அவன் தன்னை மறந்த நிலையிலே கத்திக்கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் சிறுகும்பல் கூடிவிட்டது.

"அப்பா! என்ன இது? என்ற குரல் அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது. பிள்ளை அவர்களுக்கும் உணர் வூட்டியது.

மாதவன் எதிரே பார்த்தான். காந்திமதி, இடுப்பில் ஒரு குழந்தையுடன் நின்றாள். தன் குழந்தையின் கையைப் பற்றியபடி அவனையே கூர்ந்து நோக்கி நின்றாள்.

"மாமா என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டபடி, அவள் கணவன் அம்பலவாணனும் அங்கு ஆஜரானான். அவன் கையில் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவன் மாதவனை முறைத்துப் பார்த்தான்.

மாதவன் அவளைக் கவனித்தான். அவள் முன்னை விடப் பருமனாக வளர்ந்திருந்தாள். குழந்தைகள் பெற்றதனாலும், மிதமிஞ்சிய தீவனத்தாலும், சுகவாசத்தாலும் அவள் உடல்பொலிவு குன்றிக் காணப்பட்டது. அவள் போற்றி வியந்த இனிய அழகு - பெண்மையின் பூரண சௌந்தரியம் அவளை விட்டு விலகி மறைந்திருந்தது.

“அத்தான்?” என்று முணுமுணுத்தன அவள் உதடுகள்.

“ஏய்!” என்ற அதட்டல் - அதிகார அடக்குமுறை கணவனிடமிருந்து பிறந்தது உரிமையோடு.

“இந்த அயோக்கியனா உன் அத்தான்? அப்படிச் சொன்ன வாயை வெந்நிவிட்டு அலம்பு, முதல் காரியமாக” என்று சங்கரலிங்கம் பிள்ளை சொன்னார்.

மாதவன் சிரித்தான். ‘உனக்குத் தெரிந்திருந்த அத்தான் செத்து எத்தனையோ வருஷங்களாச்சு. நான் வேறு மாதவன். அந்தப் பழைய அப்பாவியையும், ஒரு பெளர்ணமியின்போது அவன் சொன்ன பேச்சுக்களையும் நீ மறந்துவிடலாம் அம்மா. அவசியம். மறந்துவிடத்தான் வேண்டும்” என்றான்.

“இதென்ன நாடகம்? ஏனில்வளவு கும்பல்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, குமாரி சம்பா, ஜவுளிப் பொட்டணத்துடன் மாதவன் அருகே வந்து சேர்ந்தாள். காரைத் திறந்து, ஜம்மென்று உட்கார்ந்தாள். ‘உம். ஏறலாமே!” என்றாள்.

மாதவன் எதுவுமே நடவாததுபோல். அங்கு நின்ற வர்களில் யாரையும் அறியாதவன்போல்.. காரில் அமர்ந்தான். அவனையும் அவன் அருகில் இருந்தவளையும் மாறி மாறிப் பார்த்த காந்திமதி பெருமூச்செறிந்தாள்.

அவள் கண்கள் கலங்கின.

“இங்கேயே நிற்பானேன்? உம், நட” என்று அவளுக்கு உத்தரவிட்ட அம்பலவாணன் “வாங்க மாமா” என்று கூறி, முன் நடந்தான்.

“உம். எல்லாம் நம்ம தலைவிதி.... காலம் கெட்டுப் போச்சு!” என்று முனங்கிக்கொண்டே பின்தொடர்ந்தார் பிள்ளை.

15

மாதவன் ‘தொட்டது அனைத்தும் துலங்கும்’ காலம் அது என்றே தோன்றியது.

“சம்பா ஆர்ட் புரடக்ஷன்’ஸின் முதல் படம் பிரமாதமான வெற்றி பெற்றது. அதன்மூலம் குமாரி சம்பா நட்சத்திர மதிப்பு பெற்றாள். மாதவன் புகழ் உயர்ந்து கொண்டே போயிற்று.

ரசிக மகா ஜனங்களின் உள்ளத்திலே உறுதியான இடம்பெற்றுவிட்டான் அவன். மாதவன் ‘ரொம்ப ஸீரியஸ்’ ஆகவும் நடிக்கவில்லை. ஒரே கோமாளிக் கூத்தும் அடிக்கவில்லை. ஹீரோவுக்கு வேண்டிய காம்பீர்யத்துடன் நடித்தான். அதே சமயத்தில் சிறிது கோமாளித்தனத்தையும் கலந்து அளித்தான். கத்திச்சண்டை செய்தான் அவன். அதைக் கூட, அமெரிக்கப் பட உலக நடிகன் ஒருவன் செய்வது போல தமாஷாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் செய்து காட்டி, படத்தில்வரும் எதிரிகளை ஏமாற்றி, படம் பார்க்கிறவர்களைச் சிரிக்கச் சிரிக்கச் செய்தான். சிரத்தையோ கதை உருவாக்கி சிரமத்தோடு உழைத்து, பலரது ஒத்துழைப்பையும் பெற்று, எல்லோருக்கும் பிடிக்கக்கூடிய அழகான கலைச் சித்திரத்தை அவன் தயாரித்துக் காட்டினான்.

எனவே, அவனுக்கும் அவனோடு உழைத்தவர்களுக்கும் நல்ல வெற்றி. பணமும் புகழும் தாராளமாக வந்து குவிந்தன. ஐம்பதாவது நாள்.. நூறாவது நாள்... இருபத்தைந்தாவது வாரம் என்று வெற்றிவிழா ஊர்தோறும் கொண்டாடப்பட்டது. விழா நிகழும் ஊருக்கெல்லாம் மாதவனும் குமாரி சம்பாவும் விஜயம் செய்தார்கள். ஆரவாரமான வரவேற்பு பெற்றார்கள்.

மாதவன் 'மகோன்னதமான இரண்டாவது படம்' தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டான். இடைக்காலத்தில் ஜோரான பங்களா ஒன்றும் கட்டிமுடித்தான். அதில் சகல வசதிகளும் நிரம்பியிருந்தன. அழகு அம்சங்களும் கலைநயத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. 'வாழ்வது என்றால் இவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்துவது அல்லவா வாழ்வு!' என்று அவன் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான். சம்பாவுக்குப் பெருமையாவது பெருமை! அவளும் அந்த வீட்டிலேயே வசித்தாள் ராணிமாதிரி வாழ்ந்தாள் அவள்.

'ராஜா மாதிரி வாழவேண்டும்' என்று ஆசைப்பட்டான் மாதவன். 'ராஜா மாதிரி என்ன? ராஜாவாகவே வாழலாம். இக்காலத்தில் சினிமா நட்சத்திரங்கள் தான் அப்படி வாழமுடியும். நாம் துணிந்து வழிகாட்டலாமே!' என்று தூண்டியது அவன் மனம்.

எண்ணியதை எண்ணியபடி செய்துமுடிக்கும் வசதிகள்தான் அவனிடம் இருந்தனவே! ஆகையால் அனைவரும் பிரமிக்கத்தக்க வகையில் செயல் புரிந்தான் அவன்.

புராதன ரோம் நாட்டின் பிரமுகர்கள் அணிந்தது போன்ற அங்கியும், அதன் மீது துவண்டு தொங்கிக் கிடக்கும் 'டோகா' வும் தயாரித்துக் கொண்டான் மாதவன். அங்கங்கே மின்னும்பொன் ஜரிகை வேலைகள் செய்தான்

அவற்றிலே. கம்பீரத் தோற்றமுடைய குதிரை ஒன்று வாங்கினான்.

கறுப்பு நிறக்குதிரை. மினுமினுக்கும் உடல் வனப்பு. எடுப்பான வளர்ச்சியும் மிடுக்கானநடையும் பெற்றிருந்த அது சும்மா நடந்துபோனாலே, எல்லோரும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். அத்தகைய கவர்ச்சி பெற்று அழகான குதிரை அது. அதன் நெற்றியில் எழிலான திலகம்போல சிறிது வெண்மை படிந்திருந்தது.

மாதவன் குதிரையேற்றம் பயின்று, தகுந்த தேர்ச்சி பெற்றதும், ஒரு நாள் தனது புதிய ஆடையை அணிந்து கொண்டு குதிரைமீது பவனிவந்தான். பட்டணத்தின் முக்கியவீதிகளில் எல்லாம் காணப்பட்டான். ஜனநடமாட்டம் அதிகமுள்ள இடங்களில் எல்லாம் அவன் ஜம்மென்று குதிரை சவாரி செய்தான்.

எல்லோர் கண்களும் அவன் மீதே மொய்த்தன. தெருவில் நடந்தவர்கள் நின்று பார்த்தார்கள். வீடுகளில் வாசற்படியில் நின்றவர்கள் ஆச்சர்யமாகக் கவனித்ததோடு, உள்ளேயிருந்தவர்களுக்கும் செய்திகூற, ஜன்னல்களின் பின்னும் மொட்டைமாடிகளிலுள் வேடிக்கை பார்க்கும் முகங்கள் பூத்தன.

பிரமாதமான ஓர் காரியத்தைச் செய்துவிட்ட திருப்தி நிறைந்தது அவன் உள்ளத்திலே. அன்று முதல் மாலை வேளைகளில் அவ்விதம் பவனிவருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டான் அவன்.

அத்துடன் மாதவன் திருப்தி அடைந்துவிடவில்லை. அருமையான சாரட்டு வண்டி ஒன்று செய்து முடித்தான். ஜோரான இரண்டு வெண்புரவிகள் வாங்கினான். அவ்வண்டியில் அவனும் சம்பாவும் உல்லாசமாக

ஊர்வலம் வந்தபோது, எங்கும் ஏற்பட்ட பரபரப்பு! ஆகா, அதற்கு இணை அதுதான்.

பழங்கால ராஜாக்கள் அணிந்துவந்ததுபோன்ற பகட்டான அங்கிகளை, ரகம் ரகமாக வர்ணங்களில், தயார் செய்துகொண்டு நாளைக்கொரு தினுசாகவும் வேளைக்கு ஓர் விதமாகவும் சிங்காரித்துக்கொண்டு காட்சி அளித்தான் அவன்.

இவை எல்லாம் அருமையான சுய விளம்பரங்களாக உதவின. அவன் மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்தான். எல்லோர் பேச்சுக்கும் பொருள் ஆனான். மங்கையரின் நினைவிலே நிழலாடினான். எழிலிகள், ஓய்யாரிகள், உல்லாசிகள் பலரது உள்ளத்திலும் நீங்காத இடம் பெற்றான்.

முதன் முதலாக சம்பளம் என்று இருநூறு ரூபாய் கிடைத்ததும், இந்தத் தொகையை எப்படிச் செலவு செய்வது என்று புரியாது திகைத்த மாதவன் இப்போது ஆயிரம் ஆயிரமாக வீசி எறிந்து கொண்டிருந்தான். பணம் நம்ம செலவுக்குப்போதவில்லையே. எவ்வளவு வந்தாலும் கட்டுபடியாகாது போலிருக்குதே!' என்று வருத்தப்படவும் செய்தான்.

குமாரி சம்பாவும் அவனுக்கு ஏற்ற தோழியாகத்தான் விளங்கினாள். அவள் நாகரிக முறைகளிலும், அலங்காரக் கலையிலும் தலை சிறந்தவளாகிவிட்டாள். அவள் செய்துகொள்ளும் சிங்காரிப்புகள் எல்லாம், அணிந்து கொள்ளும் ஆடைஅணிகள் எல்லாம், வெகு விரைவிலேயே 'புதிய பாஷன்' என்று எங்கும் பரவின.

இதனாலெல்லாம், குமாரி சம்பாவும் மாதவனும் நடித்த படங்களுக்கு அமோகமான ஆதரவு கிட்டியது. எல்லாம் வெற்றி! எங்கும் மகத்தான வசூல்!

மாதவன் பணம் பெருகப்பெருக தாராளத்தனம் காட்டினான். 'பணம் என்பது செலவு செய்யப்படுவதற்காகத்தான். சேமித்து வைப்பதற்காக அல்ல' என்று கூறினான் அவன். நாம் வாழ்வதோடு, மற்றும் பலரும் வாழட்டுமே என்று அவன் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கும், சங்கங்களுக்கும், சேவா நிலையங்களுக்கும், பரோபகார விடுதிகளுக்கும், தகுதி பெற்ற தனிமனிதர்களுக்கும் கஞ்சத்தனம் இல்லாமல் வழங்கினான்.

அவன் பெயரும் புகழும் எங்கும் பரவின. சில 'கஞ்சன் பத்திரிகைகள்' அவனைப் பற்றி வசை பாடின. அதற்காக அவன் வருந்தவில்லை. 'லட்சியப் பாதையில் நான் வெற்றிகரமாக முன்னேறுகிறேன் என்று தான் இதற்கு அர்த்தம்' என்று சொல்லிச் சிரித்தான் மாதவன்.

16

தனது வாழ்வின் வளர்ச்சி பற்றி திருப்திகொள்ளும் மாதவனின் உள்ளத்தில், அடிக்கடி ஒரு குறை வேதனையாக உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. அவன் நினைவில் ஒரு முகம் தோன்றும். கேலியாகச் சிரிக்கும். அந்தச் சிரிப்பொலி நீங்காது எதிரொலித்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற பிரமை எழும் அவனுக்கு.

என்றோ ஒருநாள் எவளோ ஒருத்தி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாளே அதை அவன் மறக்கவில்லை. அவன் நினைவு அவள் முகத்தை அழியாமல் பாதுகாத்து வந்தது. அவன் அகக் கண்கள் விழிப்புடனிருந்து அவளுக்காக எங்கும் எப்பொழுதும் வலைவீசின. அவளை எப்படியும் சந்திக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுள் அழுத்தமாகப் பதிந்து கிடந்தது.

கம்பீரமாகக் குதிரை மீது செல்லும்போதும், ஓய் யாரமாக சாரட்டில் போகும்போதும் அவன் விழிகள் எங்கெங்கோ நீந்தின. முகக் காடுகளிலும், அழகு முகங்களின் அற்புதத் தொகுதிகளிலும் சுழன்று சஞ்சரித்தன. எவ்வளவோ முகங்கள் அவனைப் பார்த்தன. ஆயினும், அந்த ஒரு முகத்தை, சிரிக்கும் சுடர்க்கண்களை - அவன் காணமுடியவில்லை. அதனால் அவன் நம்பிக்கை வறட்சி எய்திடவுமில்லை.

ஒரு சமயம் அந்தச் சிங்காரியை அவன் பார்த்ததாக நினைத்தான். ஒரு சினிமாவின் விசேஷக் காட்சி முடிந்து கும்பல் நெருங்கி இடித்து நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. கூட்டத்தில் ஒரு இடத்தில், அடர்த்தியான இலைகளுக்கு மத்தியில் மலர்ந்து காணப்படும் தாமரைப்பூ போல, அம் முகம் பளிச்சிட்டது. அவன் அப்பெருங் கூட்டத்தினுள் புகுந்து அவள் அருகே செல்வது சாத்தியம் அல்ல. அவன் அவளை நெருங்குவதற்குள், அவள் காரில் ஏறி மறைந்து விடலாம். மேலும், அவன் சிறிதுதூரம்கூடச் செல்ல முடியாதபடி கும்பல் அவளை மொய்த்து நெருங்கிவிடுமே!

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் குதிரை மீது அமர்ந்து, ரஸ்தாவில் ஒரு 'லெவல் கிராஸிங்' அருகே ரயில் வண்டி போய், கதவு திறக்கப்படுவதற்காகக் காத்துநின்றான். அப்பொழுது, வேகமாகச் சென்ற வண்டித் தொடரில் ஒரு ஜன்னல் ஓரத்தில் அந்த முகம் காட்சிதந்தது.

ஆகவே அவள் பட்டணத்தில் தான் இருக்கிறாள் என்ற உறுதி அவனுக்கிருந்தது. அவளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அவசியம் வரும்; வந்தே தீரும் என்று அவன் நெஞ்சில் எதுவோ ஒன்று சதா அறிவுறுத்தி வந்தது. கனவிலேகூட அவள் அவனைப் பார்த்துப் பரிகசிப்பது போன்ற காட்சிகளே மிகுதியாக வந்துபோயின.

தான் எனனதான் வெற்றி பெற்றாலும், எவ்வளவு ஆடம்பரமாகவும் பெருமையோடும் வாழ்ந்தாலும், இனம் தெரியாத அந்த அலங்காரியைச் சந்தித்து அவளுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்காவிட்டால், தன் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்படவே ஏற்படாது என்றே தோன்றியது அவனுக்கு, தனக்கு இதுவரை துணைபுரிந்து தன்னை ஊக்குவித்த காலம் என்றாவது ஒரு நாள் அவளையும் தன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தாமல் போகாது என்று அவன் திடமாக நம்பினான்.

அவனுடைய நம்பிக்கை பொய்த்து விடவில்லை.

ஒரு நாள் காலையில் மாதவன் சாரட்டில் கிளம்பி, 'மன அமைதி நாடி' ச் செல்வதாகச் சொல்லி வெகுதூரம் சென்றான். பல மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அழகிய சிற்றூர் ஒன்றை அடைந்து, அவ்வூர் ஓரமாக அமைதியோடு திகழும் கடற்கரைப் பக்கம் சேர்ந்தான். அங்கு சிறிது நேரம் போக்கிவிட்டுத் திரும்பும்போது மணி பதினொன்றுருக்கலாம்.

நல்ல வெயில். பட்டணத்துக்கு இரண்டு மைல்தள்ளி, ஜனநடமாட்டம் இல்லாத ரஸ்தாவில், ஒரு கார் அசைவற்று நின்றது. அதன் அருகே ஒரு ஓய்யாரி கவலை படர்ந்த முகத்தோடு நின்றாள்.

அந்த முகத்தைக் கண்டதும் மாதவனின் உள்ளம் குதூகலித்தது. அவன் முகம் மலர்ச்சியுற்றது. வண்டியை அக்காரின் சமீபமாக - மிக மெதுவாய் - செலுத்தும்படி அவன் சாரதிக்கு உத்தரவிட்டான். அவன் பார்வை அவள் முகத்திலேயே பதிந்து நின்றது.

அவள் இமைகள் படபடத்தன. குழப்பத்தோடு அவள் அப்படியும் இப்படியும் முகம் திருப்பினாள். சற்றே

தயங்கினாள். பிறகு அவன் முகத்தை நன்றாக நேரே நோக்கினான். அவன் யார் என்பது அவளுக்குப் புரிந்திருக்கவேண்டும். ஆகவே அவள் முகம் பிரகாசம் பெற்றது. இதழ்களில் புன்னகை ஊர்ந்தது. 'நமஸ்காரம்' என்று கரம் குவித்தாள் அவள்.

அவளை அந்நேரத்தில் அந்த இடத்தில் சந்திக்க முடியும் என மாதவன் எண்ணியதில்லை. அதே மாதிரி தான், சந்திக்க நேரிட்டால் அவளாகவே முன்வந்து பேசத் துணிவாள் என்று அவன் நினைத்ததும் கிடையாது.

அவளைக் கண்டால் எப்படி அணுகலாம், எவ்வாறு பேச்சு கொடுத்து வம்புக்கு இழுக்கலாம் என்பது பற்றி எல்லாம் அவன் எண்ணத்தறியில் இழைகள் ஓடவிட்டுப் பொழுது போக்குவது வழக்கம்தான். ஆனால் இப்போது அவன் திட்டமிட்டிராத முறையிலே ஒரு வாய்ப்பு கிட்டிவிட்டது. அவனுக்கு மிகவும் சௌகரியமான சந்தர்ப்பம் அது.

அவன் முறுவல் புரிந்தவாறே வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கினான்: "நமஸ்காரம்" என்றான்.

"என்னை உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?" என்று கேட்டான் மாதவன்.

பிரமாதமான ஹாஸ்யத்தைக் கேள்வியுற்றவள் போல அவள் கலகலவெனச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பு! அவன் மறக்கமுடியாத, நினைவிலே நீங்காத வலிமையுடன் நின்று அவன் இதயத்தை சதா குத்திக் குடைந்து கொண்டிருந்த, அதே சிரிப்பு! இப்போது கூட அவன் உள்ளத்திலே ஏதோ ஒரு நரம்பு எப்படியோ இசைகேடாக முறுக்கேறிக் கொண்டது போல் வேதனை பிறந்தது.

அவன் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவளை முதன் முதலில் பார்த்துப் பல வருஷங்கள் கழிந்திருந்த போதிலும், அவள் முன்போலவே இளமையோடு, அழகோடு, குளுமையான சிங்காரத் தோற்றத்தோடுதான் காட்சி தந்தாள். 'இவள் நினைவுத் திறனும் பசுமையாகவா இருக்கும்' என்று வியப்படைந்தான் அவன்.

அவளுடைய சிரிப்பு ஒருவாறு அடங்கியதும் அவள் சொன்னாள்: 'உங்களை இந்த நாட்டின் பச்சைக் குழந்தைகூட இனம் கண்டுகொள்ளுமே! அவ்வளவு புகழ் இருக்கிறது உங்களுக்கு. நீங்கள்தான் பெரிய ஸ்டார் ஆச்சுதே....'

அவன் மனப்பாரம் நழுவி விழுந்தது. அப்பாடா: - இவளுக்குப் பழைய நினைவு இல்லை, இருக்கமுடியாது. நடுத்தெருவில் திரிந்துகொண்டிருந்த எவனோ ஒருவனைப் பற்றி இவள் ஏன் எண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்! அப்படி நான் நினைத்ததே பேதைமையில்லையா? .... அவன் உள்ளம் சிரித்தது இப்படி.

"உங்கள் காருக்கு என்ன? பெட்ரோல் இல்லையா?" என்று கேட்டான் அவன்.

"பெட்ரோல் எல்லாம் இருக்குது. என்னவோ பிரேக் ஆயிட்டுது. யாராவது ஒரு ஆளை அனுப்பித்தான் சரிப்படுத்தச் சொல்லணும். அதுவரை கார் இங்கேயே கிடக்க வேண்டியதுதான்."

"நீங்கள் ரொம்ப நேரமாக இப்படி நிற்கிறீர்களா?"

"முக்கால் மணிக்கும் அதிகமிருக்கும்!"

"அட்டா!" என்றான் அவன்.

“ஏதாவது கார் வரும் என்று நானும் பார்த்தபடி நிற்கிறேன். இதுவரை எதுவுமே தலை காட்டலே. என் அதிர்ஷ்டம் அப்படி இருக்கு!” என்று சொல்லி, லேசாகச் சிரித்தாள் அவள்.

“என் அதிர்ஷ்டம்தானோ என்னவோ!” என்று அவன் நினைத்தான் சொல்லவில்லை.

“நீங்கள் விரும்பினால், என் வண்டியில் வரலாம். எங்கு போவேண்டுமோ, அங்கேயே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுகிறேன்” என்று குழைவாகப் பேசினான் அவன்.

“வீட்டுக்குத்தான் போகணும். வழியில், மெக் கானிக் ஒருவனிடம் தெரிவித்துவிட்டுப்போகணும் - ஆள் அனுப்பிக் காரைக் கவனிக்கும்படி” என்று இழுத்தாள் அவள்.

“சரி. ஏறுங்கள்” என்றான் மாதவன்.

அவள் அவனது சாரட்டில் ஏறி உட்கார்ந்த பிறகு அவனும் அமர்ந்துகொண்டான். வண்டி கிளம்பியது.

மாதவனின் உள்ளம் உல்லாசச்சிறகுகள் பெற்று ஆனந்த வானிலே சஞ்சரித்தது. அவன் உள்ளம்கூட குதாகலிப்புடன் மிதந்து கொண்டிருந்தது. அவன் முகம், முந்திய கவலையைத் துறந்துவிட்டு, அளவிலா மகிழ்ச்சியால் நன்கு சோபித்தது.

“உங்களைப்பற்றி நான் அறிந்து கொள்ளலாமோ?” என்று வினவினான் அவன்.

“களுக்கு’ச் சிரிப்பு உதிர்ந்தாள். அவள். ‘என் பெயர் ஜெவந்தி’ என்றாள். அவள் வீடு இருக்கும் இடம்

பற்றி அறிவித்தாள். சொந்தவிஷயமாக அவள் காரில் தனியாகக் கிளம்பி வந்தாள்; எதிர்பாராதவிதமாக காருக்குக் கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டது. மாதவன் வராதிருந்தால் அவள் இன்னும் எவ்வளவு நேரம் அங்கேயே வெயிலில் கருகிக்கொண்டு நிற்க வேண்டுமோ! அவள் இவ்விஷயங்களைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் எத்தனையோ தடவைகள் சிரித்துவிட்டாள்.

“சிரிக்காமலே இருக்கமுடியாது போலும் இவளால்!” என்று முணங்கியது அவன் மனம்.

ஜெவந்தி குறிப்பிட்ட விலாசத்தை அடைந்ததும் மாதவன், “இதுதான் உங்கள் வீடா?” என்றான்.

அது தனித்து, ஒரு காம்பவுண்டினுள், கவர்ச்சிகரமாக அமைந்திருந்தது. சிறு கட்டிடம்தான். ஆயினும் எடுப்பாக விளங்கியது. நாலைந்து அரளிச்செடிகளும் நன்கு வளர்ந்து நின்றன.

“ஆமாம். வாங்கி இரண்டு வருஷம்தான் ஆகிறது. உள்ளே வந்து பாருங்களேன்” என்று கனிவுடன் அழைத்தாள் காரிகை.

“எதுக்கு! இங்கே இருந்து பார்த்தாலே...”

அவன் ஒப்புக்காக இழுத்த பேச்சைக்கூட முடிக்க விடவில்லை அவள்.

“நல்லாயிருக்குது நீங்கள் பேசுவது! எனக்கு உதவி செய்த உங்களை நான் சும்மா அனுப்பிவிடலாமா?” என்று கூறிச்சிரித்தாள். அவள் கருவிழிகளின் நீளிமைகளும் ‘வாவா’ என்று அழைப்பதுபோல் அடித்துக் கொண்டன.

“இது என்ன பிரமாத உதவி!” என்று யாரும் சகஜமாகச் சொல்லக்கூடிய பதிலையே மாதவனும் சொன்னான்.

“உங்களைப் போன்ற ஸ்டாரின் உதவியைப் பெறுவது சாதாரண விஷயமா?... சரி, இறங்குங்கள்” என்று தூண்டுதல் அளித்தாள் ஓய்யாரி.

அவனும் இறங்கி அவள் பின்னாலேயே சென்றான். நடு அறையில் கிடந்த ஸோபாவில் உட்காரும்படி அவனை உபசரித்தாள் ஜெவந்தி. ‘கொஞ்சம் இருங்கள். ஓவல் தயாரிக்கச் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்’ என்று உள்ளே செல்ல முயன்றாள்.

“இப்ப அது எதுக்கு? வீட்டில் போய் சாப்பிட வேண்டியது தானே!”

ஜெவந்தி உற்சாகமாகப் பேசினாள்: ‘நல்லதாப் போச்சு. நீங்கள் இங்கேயே சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம்....’

அவன் எவ்வளவோ மறுத்தும் அவள் கேட்கத் தயாராக இல்லை. வெளியே போய் சாரதியிடம் சாரட்டை ஓட்டிக்கொண்டு போகும்படியும், மாலை ஐந்து-ஐந்தரை மணிக்கு வரும்படியும் அவளே அறிவித்து விட்டாள். வண்டி போன பிறகு, அவள் உள்ளே சென்று சமையல்காரிக்குச் சில உத்தரவிட்டாள். ஓவலும் கொண்டு தந்தாள்.

“உங்கள் உபசரிப்பு ரொம்ப பலமாக இருக்குதே!” என்றான் அவன், சிறு சிரிப்புடன்.

அவள் சிரித்தாள். அவள் கண்கள் பேசத் தொடங்கின.

மாதவன் பார்வை சுவர் மீதெல்லாம் மேய்ந்தது. சில போட்டோக்கள் தொங்கின அங்கு. அவற்றில் சில முன்பு கார் ஓட்டிவந்த உல்லாசியை, மாதவனைப் பழித்த ஆசாமியை - நினைவு படுத்தின.

“வீட்டை நன்றாகப் பாருங்கள்!” என்று அவள் அவனுக்கு ஒவ்வொரு அறையையும் காட்டினாள்: அலங்காரப் பொருள்களும், ஆடம்பரச் சாமான்களும் தாராளமாகவே தென்பட்டன அறை தோறும்.

“மாடிக்குப் போகலாம் வாங்க” என அவள் அவனுக்கு வழிகாட்டினாள். மாடி அறைகளும் ஜோராகத் தான் இருந்தன. ஒரு இடத்தில், அவனுக்கு அறிமுகமாகியிருந்த நபரின் பெரிய படம் ஒன்று எடுப்பாக விளங்கியது.

“இவர்தான் உங்கள் கணவரா?” என்று விசாரித்தான் மாதவன்.

“அப்படியும் சொல்லலாம்” என்று புன்னகையோடு கூறினாள் ஜெவந்தி.

அவன் விழித்தான். அவள் சிரிப்பு அதிகமாயிற்று எனக்கு புரியவில்லை என்றான் அவன்.

இவள் அவனுடைய காமினியாக இருக்கலாம் என முதன்முதலிலேயேதான் சந்தேகித்தது மாதவனுக்கு நினைவு வந்தது; அவ் விஷயத்தை அவன் அப்படியே விட்டுவிட்டான்.

அவள் ஒரு அறையைத் திறந்தாள். சிறிய அறை தான் அது. எனினும் மிக மனோகரமாக இருந்தது. ‘கம் மென்று’ ஒரு வாசனை அங்கு நிறைந்து நின்றது. பெரிய கட்டில் ஒன்று நேர்த்தியான வேலைப்பாடுகள் உடையது அந்த அறையின் பெரும்பகுதியை அடைத்துக் கிடந்தது.

அதன் மீது வசீகரமான மெத்தையும் தலையணைகளும் கிடத்தன. கட்டிலுக்கு உயரே அழகிய பூந்திரைகள் மடக்கிச் சுருட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்தன.

ஒரு பார்வையிலேயே அது என்ன அறை என்பது அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது. எனினும், அவள் புன்சிரிப்போடு 'இதுதான் பெட்டும்' என்று சொல்லி வைத்தாள். அப்பொழுது அவள் பார்த்த பார்வை அவனை என்னென்னவோ பண்ணியது.

"நான் சாயங்காலம்தான் வருவேன் என்று சொல்லியிருந்ததால், சமையல் எதுவும் ஆகவில்லை. இப்ப சொல்லியிருக்கிறேன். சீக்கிரமே தயாராகிவிடும்" என்றாள் அவள்.

"மெதுவாகத்தான் ஆகட்டுமே! சாப்பாட்டுக்கு என்ன அவசரம்?" என்றான் மாதவன். அவன் கண்கள் அவள் விழிகளைத் தொட்டன.

அவள் அவன் நடித்த படங்களைப்பற்றி, தான் ரசித்த காட்சிகளைப்பற்றி எல்லாம் இனிமையாகப் பேசினாள். அவன் குதிரை சவாரி செய்து ஜம்மென்று உலா போகும் நேர்த்தி பற்றியும் உவகையோடு குறிப்பிட்டாள்.

பேச்சு சுவரால்யத்தில் அவர்கள் எப்பொழுது எப்படி மனோகரமான சிருங்கார அறையின் ஓய்யாரக் கட்டில் மீது அமர்ந்தார்கள், இரு வருக்குமிடையே இருந்த தூரம் எவ்வாறு தேய்ந்து குறுகி இல்லாது ஒழிந்தது என்பது எதுவும் அவர்களுக்கே தெரியாது. நெருக்கமும் உணர்வும் தங்கள் வேலையைத் தீவிரமாகச் செய்தன. அப்புறம் இருவரும் ஒன்றாவதற்கு அவர்கள் தனித்தனியே விசேஷ

முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை தான்.

இன்ப விருந்தும் இன்சவை உணவும் பெற்று மகிழ்ந்து, தன் வீடு திரும்புவதற்குத் தயாராக இருந்த மாதவன் பெரிய நிலைக்கண்ணாடி முன்நின்று தன்னைப் பெருமையோடு பார்த்துக் கொண்டான். அவனுக்கு பொங்கி வந்த ஆனந்தத்தால் முகம் சிரிப்பாக வெடித்தது, விரிந்தது.

அங்கே வந்து நின்ற ஜெவந்தியைப் பார்த்ததும் அவன் சிரிப்பு அடக்கமுடியாமல் சிதறியது. முன்னிலும் அதிகமான கவர்ச்சியோடு சிங்காரித்து வந்து நின்ற அவள் தனது அலங்காரத்தில் ஏதாவது குறை இருக்குமோ என்று தன்னையே பார்த்துக்கொண்டாள். பிறகு அவன் அருகில் வந்து இடித்தபடி நின்று கண்ணாடியில் பார்த்தான். "இப்ப ஏன் இத்தனை சிரிப்பு?" என்றாள்.

"ஜெவந்தி, உனக்கு மறந்துவிட்டது என்றே தோன்றுகிறது. முன்பு ஒருநாள் நீ என்னைக் கேவலமாகக் கருதினாய். தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்த என்னை அலட்சியமாகப் பார்த்து, கேலியாகச் சிரித்து, அவமதித்தாய். இன்று.... இன்று."

சிரிப்பு அவனைப் பேசவிடாமல் தடுத்தது. அவன் எண்ணியபடி எதிர்பார்த்தபடி ஜெவந்தி நடந்துகொள்ளவில்லை. அவள் நாணித் தலைகுனியவில்லை. அவமானத்தால் முகம் சிவக்கவில்லை. அழுது, ஏசுமில்லை.

அவள் முகம் வியப்பால் முழுதலர்ந்தது. அவள் கண்களில் தனிப்பிரகாசம் நிறைந்தது. இதழ்கள் மோகனமாய்ப் பிரிந்தன. முத்துப்பற்கள் கவர்ச்சி நிறைந்து காணப்பட்டன.

'அப்படியே இவளை முத்தமிட வேண்டும்.' என்ற துடிப்பு ஏற்பட்டது அவனுக்கு.

"அப்படியா! எனக்கு ஞாபகமில்லை!" என்றாள் ஜெவந்தி. 'அதனாலென்ன! கர்லம் எப்படியோ ஆட்டி வைக்கிறது!' என்றும் பேசினாள். 'நீங்கள் ராஜா மாதிரி ஆகிவிட்டீர்கள்' என்று சொன்னவள் அவன் தோளில் தொத்தி, முகத்தில் இதழ் பதித்தாள்.

வெளியே வண்டி வந்து நின்ற ஓசை கட கடத்தது. அவன் அவளை விலக்கி விட்டுப் புறப்பட்டான். "நீங்கள் அடிக்கடி வரணும். இன்னொரு நாள் கண்டிப்பாய் வரணும்." என்று கூறிவழி அனுப்பினாள் அவள்.

வண்டியில் அமர்ந்து, தனித்திருந்து, நிகழ்ந்தது பற்றி எண்ணிப் பார்த்த மாதவனுக்கு, அது ஒரு வெற்றி என்றே படவில்லை. அவள் எதிரி போல் நடந்து கொள்ள வில்லை; தன்னோடு ஒத்துழைக்கத் துடித்த துணை போலவே திகழ்ந்தாள் என்ற உணர்வு அவனுக்கு இருந்தது. மேலும் அவள் தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள சாகசம் செய்து சாமர்த்தியமாக அனைச் சிக்க வைத்து விட்டாள் என்ற உண்மையும் அவனுக்குப் புலப்பட்டது. அந்நோக்கிலே இது அவளுடைய வெற்றி என்றே தோன்றியது அவனுக்கு.

இப்படி எண்ணிக் குழம்பிய மாதவன் பெருமூச் செறிந்தான். முடிவில் அவனுடைய மனக்குறளி் திருப்தி கரமான, ஒரு விடை கண்டுபிடித்தது. 'வெற்றி என்று கொண்டால் இரண்டு பேருக்கும் வெற்றிதான்; தோல்வி என்றால், இருவருக்கும் தோல்விதான். வெற்றியும் தோல்வியும் கலந்த இனிய அனுபவம் இது' என்று கனைத்தது அது.

பட்டங்கள் மீது இந்நாட்டினருக்கு இருப்பது போன்ற மோகம் வேறு எந்நாட்டினருக்கும் இராது என்றே தோன்றுகிறது.

சாதாரண ஜனங்கள் தங்களினின்றும் மாறுபட்டவர்களுக்குப் பட்டங்கள் வழங்குகிறார்கள். தம்மினும் உயர்ந்தவர்களைக் கௌரவிக்கப் பட்டங்கள் அளிக்கிறார்கள். உயர்ந்துவிட்டவர்கள். தங்களைத் தாங்களே விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளவும் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை உயர்படுத்தவும் பட்டங்கள் கொடுக்கிறார்கள். தங்களுக்குத் தாங்களே பெருமை தேடிக் கொள்ளப் பாடுபடுகிறவர்கள் தங்கள் புகழ்பாடிகள் சிலரைக் கொண்டு பட்டம் சூட்டும் விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்கிறார்கள். இத்தகைய யுக தர்மங்கள் எவ்வளவோ!

அநேகமாக அவற்றில் அனைத்தையும் ஈடுபடுத்தி வெற்றிகரமாக முன்னுக்கு வந்தவர் 'சிந்தனைச் சூரியன்' பரப்பிரம்மம் பி. ஏ. 'கலாச்சாரக் கழகம்' என்ற அமைப்பின் தனிப்பெரும் தலைவர் அவர். கட்சிகள் மலிந்த இந்த நாட்டில் தானும் ஒரு கட்சி அமைத்து, தான் வாழ்வதோடு தன்னை நம்பி வரும் சிலரையும் வாழவைக்க ஆசைப் பட்டார் அவர். தனது கட்சியையும் 'கட்சி' என்று சொன்னால், 'பத்தோடு பதினொண்ணு; அத்தோடு இதுவுமொண்ணு' என்று மற்றவர்கள் ஒதுக்கி விடுவார்கள் என்ற அச்சம் அவருக்கு எழுந்தது. ஆகவே அவர் 'நமது கலாச்சாரக் கழகம் ஒரு கட்சி அல்ல; ஒற்றைத்தனி அமைப்பு' என்று சந்தர்ப்பங்களிலும் அசந்தர்ப்பங்களிலும் நாப்பறை அறைந்து வந்தார். 'அமைப்பு' என்றால் என்ன என்று கேட்டால் 'ஸ்தாபனம்' என்றும், 'ஸ்தாபனம்' பற்றி விளக்கம் கோருகிறவர்களிடம் 'அமைப்பு' என்று எடுத்துச் சொல்லியும் மிரட்டி வந்தார் அவர்.

வாய் வீச்சு வல்லவர்களும், சொல்புரட்டர்களும் மற்றவர்களின் அறியாமையை மூலதனமாக்கி, கட்சியை வியாபார அமைப்பாக மாற்றி, தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை வெற்றிகரமானதாக வளர்த்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை நீடிக்கிற இந்த நாட்டிலே, பரப்பிரம்மம் பி.ஏ. ஒரு சில வருஷங்களில் உயர முடிந்தது ஆச்சரிய மில்லைதான்.

ஆரம்பத்தில் 'வாரத்தாள்' ஒன்றிலே உதவி ஆசிரிய ராகப் பணிபுரிந்தார் அவர். தமிழ் நாட்டில் பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியருக்கும் ஒரு 'புருப்ரீட'ருக்கும் வித்தியாசம் எதுவும் கிடையாது என்பதையும் 'உ.ஆ' வேறு பல அலுவல்களையும் கவனித்தாக வேண்டிய அந்தஸ்து பெற்றவர் என்பதையும் அவர் அனுபவ பூர்வமாகக் கற்றுக்கொண்டார். இரண்டரை வருடகால அனுபவஞானம் அவருக்கு இன்னும் எவ்வளவோ உண்மைகளைக் கற்றுக்கொடுத்தது.

எழுதிப் பிழைக்கத் துணிகிறவனைவிட, பேசிப் பிழைக்க முன்வருகிறவன் வெற்றிகரமாக வாழமுடியும், சுலபப் பெயர் பெறமுடியும், எளிதில் பணம் பண்ணவும் கூடும் என அறிந்தார் அவர். பலரைப் புகழ்ந்தும், சிலரை 'காக்கா பிடித்தும்', உரிய முறைப்படி 'கம்பி இழுத்தும்' (வயர் - புல்லிங்) பெருந்தலைவர்களின் 'முதுகைச் சொறி'ந்தும், தேவைப்பட்ட சமயத்தில் பலன்தரக்கூடிய இடங்களில் சாமர்த்தியமாகக் 'காதுகுத்தி'யும், தனக்கெனத் தனி இடம் பிடித்தார். அதை அஸ்திவாரமாக்கி மேலும் மேலும் முன்னேறுவதற்கு ஏற்ற வழி தனிக்கட்சி அமைப்பதுதான் என்று உணர்ந்தார் அவர். உடனடியாக அமைத்தும் தீர்த்தார்.

மக்களின் நற்பண்புகளைப் போற்றி வளர்ப்பது சிரமம்; நல்லவர்களாக வாழவைக்க வழிகாட்டுவதன்

மூலம் ஏகப்பட்டவர்களை ஒன்று கூட்ட முடியாது; நல்லுபதேசங்கள் மிகக்குறைந்த சீடர்களையே சேர்த்துத் தரும்; ஆனால், மக்களின் வெறுப்பை வளர்ப்பதன் மூலம் வெறியைத் தூண்டுவதனால் - மிகப் பலரை ஒன்று திரட்டலாம். இதைப் புரிந்துகொண்டார் பரப்பிரம்மம் பி.ஏ. எனவே, அவர் எல்லாவற்றையும் காரசாரமாகத் தாக்கினார். எல்லோரையும் குறைகூறினார். குறுகிய காலத்திற்குள் 'சிந்தனைச் சூரியன்' என்ற பட்டமும் பெற்றுவிட்டார்.

"நமது அமைப்பு பலம்பெறவேண்டும். அதற்கு வெள்ளி காங்கிரீட் தேவை. அன்பர்களே, அள்ளித் தாரங்கள்!" என்று முழக்கம் செய்தார். 'வழிகாட்ட வந்தவர்'. அவர் பேச்சால் வசீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ரூபாய் ரூபாயாக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

நிதி வசூலிப்பது லாபகரமான தொழில் என அறிந்த 'தலைவர்' அவ்வப்போது எதன் பெயரையாவது சொல்லி நிதி கேட்டு, நாட்டை நோக்கி இரு கைகள் நீட்டும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். வெற்றியும் கண்டார்.

ஆசை மனிதனைச் சும்மா விட்டுவிடுமா? 'பேங்க் பேலன்ஸ்' பெருகவில்லையே இன்னும் என ஏங்கினார் சிந்தனைச் சூரியன். அவர் சிந்தனையில் அற்புத மின் வெட்டு பளிச்சிட்டது. தனது நாற்பத்து நாலாவது பிறந்த நாளை அமோகமாகக் கொண்டாடத் திட்டமிட்டார். அதற்கென ஒரு கமிட்டி பிறந்தது. 'சூரியனி'ன் ஒளி பெற்று வாழும் 'சந்திரன்'கள் பலரும் அதில் முக்கியஸ்தர்கள். அவர்கள் நிதி வசூலில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களுக்கு வழிகாட்டி, அன்றாட ஆலோசனை சொல்லும் பொறுப்பை பரப்பிரம்மமே திறம்பட நிர்வகித்தார்.

'தமிழனின் சராசரி வயது இருபத்தெட்டுதான்' மிஞ்சிப்போனால் முப்பத்திரண்டு நமது சிந்தனைச் சூரியன்

நான்கு வருடங்கள் வாழ்ந்திருப்பது நமது பாக்கியமே யாகும்!' 'நாற்பத்து நாலு - இரட்டை நாலு! ஆகா' என்றெல்லாம் புதிய தத்துவங்களும் வியாக்கியானங்களும் ஒலிபரப்பப்பட்டன. இந்த பிஸினஸில் அவருக்கு பல ஆயிரங்கள் அகப்பட்டன.

நாடு வளர்ந்ததோ இல்லையோ, நாட்டினரின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்ததோ என்னவோ, 'சிந்தனைச் சூரியன்' பரப்பிரம்மம் பி.ஏ.யின் தொந்தி வளர்ந்தது உண்மை. மேனி மினுமினுப்பு அதிகரித்தது. பொருளாதார நிலைமை உயர்ந்தது.

இடைக்காலத்தில் 'கலாசாரக் கழகம்' கொஞ்சம் 'டிம் அடித்துப் போச்சு என்று பரப்பிரம்மம் எண்ணினார். அதை மீண்டும் பிரகாசம் உடையதாக்க என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார்.

அப்பொழுது மாதவன் என்கிற நட்சத்திரத்தின் ஒளி அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவனைப் பயன்படுத்த வேணும் என ஆசைப்பட்டார். திட்டம் தீட்டினார், செயலிலும் இறங்கினார். அதன் விளைவுதான் 'பட்டம் அளிப்பு விழா.'

மாதவனுக்கு 'நடிக சாம்ராட்' என்ற பட்டம் அளிக்க முன்வந்தது 'கலாசாரக் கழகம்'. தடபுடலாக விளம்பரங்கள் செய்து, ஊர்வலம் நடத்தி, மாதவன் மேடைக்கு அழைத்து வரப்பட்டான். குமாரி சம்பாவும் உடன் வந்தாள். ஏகப்பட்ட கூட்டம்.

பரப்பிரம்மம் பி.ஏ. கலாசாரக் கழகத்தின் நோக்கங்கள் பற்றி விரிவாகப் பேசினார். மாதவனின் ஆற்றல்பற்றி அற்புதமாக அளந்தார். சம்பா அம்மையாரின் அழகையும் திறமையையும் பற்றி ஒரு வசனகாவியமே இயற்றி விட்டார்!

இன்னும் பலரும் பேசினார்கள். முடிவில் மாதவன் 'நடிக சாம்ராட்' ஆனான். குமாரி சம்பாவுக்கு 'கலை உலக கோஹினூர்' என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

'நம்ம புகழ் மேலும் ஒருபடி உயர்ந்து விட்டது. பேஷோ பேஷ்! என்ற மகிழ்ச்சி மாதவனுக்கு.

'அருமையான பப்ளிஸிட்டி. வருங்காலத்திலே நல்ல லாபம் கிடைக்கும்' என்ற திருப்தி பரப்பிரம்மத்துக்கு.

குமாரி சம்பா மாதவனிடம் மேலும் அதிகமான பற்றுதல் கொண்டாள். 'இந்தப் பெருமை எல்லாம் இவரால் தானே நமக்கு வந்தது!' என்று உளம் பூரித்த அந்தக் கொடி அவனைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தது. சிறப்புடன் திகழ்ந்தது.

மாதவனுக்கு தினந்தோறும் நிறையவே தபால் வரும். அவனுக்கு வருகிற கடிதங்கள் மூலம், நாட்டிலே பைத்தியங்களும், அசடுகளும், முட்டாள்களும், சினிமாவில் நடிகக்கத் தவிக்கிற நபர்களும் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்பது ஓரளவு விளங்கும். அக்கடிதங்களைப் படிப்பது அவனுக்கு ரசமான பொழுது போக்காக அமையும்.

அன்றும் அவன் அவ்வாறே கடிதங்களைப் படித்து ரசிக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் அவன் எதிர்பாராத கடிதம் ஒன்று அகப்பட்டு, அவனது உணர்ச்சிகளை உலுக்கிவிட்டது.

காந்திமதி எழுதிய கடிதம் அது. அதைப் படிக்கும் போதே அவன் கைகள் நடுங்கின. அவன் உள்ளம் கனமேற்றது. தேதி இடப்படாத அக்கடிதம் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு எழுதப்பட்டிருந்தது. அங்கங்கே எழுத்துக்கள்

அழிந்திருந்தன. அவை கண்ணீரால் கலைந்திருக்க வேண்டும் என்றே அவனுக்குப்பட்டது.

“அத்தான், நீங்கள் ஏன் அன்று என்னை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போனீர்கள்? என்னையும் உங்களோடு கூட்டிப் போயிருக்கக்கூடாதா? நீங்கள் உயர்வு அடையாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கேவல நிலை அடைந்திருந்தால் கூட, நானும் உங்களோடு வாழ்ந்து, உங்களோடு மகிழ்வுடன் சாக முன்வந்திருப்பேன். மணமான நான் இப்படி எழுதக்கூடாதுதான். ஆனால் என் வாழ்க்கையிலே நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டு விட்டேன்? சொத்து இருக்கிறது. வீடு வாசல், பால் மாடுகள் எதற்கும் குறைவில்லை. குழந்தைகளும் இருக்கின்றன. வாஸ்தவம், இருந்தாலும் என் கணவரின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லை. அதனால் அவர் குடும்பத்தையும் நாசமாக்கி விட்டார். அவருள் சந்தேகம் என்கிற விஷப்பூச்சி அரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதனால் அவர் என்னைக் கொல்லாமல் கொண்டு சித்திரவதை செய்துவருகிறார். ஒரு வருஷமா, இரண்டு வருஷமா? ஆரம்பத்தில் சில மாதங்கள் புதுமோகம். வாழ்க்கை சந்தோஷமாகக் கழிந்தது. பிறகு யாரோ என்னையும் எனது அத்தை மகனையும் பற்றி அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிறகு அந்த அத்தை பிள்ளை சினிமாவில் நடித்துப் புகழ் பெற ஆரம்பிக்கவும், எங்கள் வீட்டில் சனி புகுந்துவிட்டது. என் கணவரைப் போன்ற சந்தேகப் பிராணி வேறு யாராவது இருப்பார்களோ என்னவோ, தெரியாது. இயல்பாகவே சந்தேகம் கொண்டு என்னைத் துன்பப்படுத்தி வந்தவருக்கு ஒரு பிடி கிடைத்துவிட்டது.

“பட்டணத்துத் தெருவில் நீங்கள் மாமாவுடன் சண்டை பிடித்தீர்களே, அன்று நானும் என் கணவரும் உங்கள் முன்னால் வராமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா என நான் பிறகு பல தடவைகள் எண்ணியது உண்டு. அவரும் நானும் ஒரு கடையில் நின்றோம். கொஞ்சநேரம் கழித்து

வெளியே வந்த போது அப்பாவை காணோம். அங்கு மிங்கும் நான் தேடினேன். கும்பலும் கூச்சலும் எங்களைக் கவர்ந்தன. அருகே வந்து பார்த்தால், அந்த நாடகம்! அதன் முடிவில் நீங்கள் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னீர்களே ஒரு பேச்சு - அது உங்களுக்கு எங்கே ஞாபகம் இருக்கப் போகிறது? இல்லை, அது விபரீதமான விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்று நீங்கள் கனவிலாவது எண்ண முடியுமா? ஆனால், அத்தான், சந்தேகம் பிடித்த என் கணவர் மனசில் அது பிசாசு ரூபம் பெற்றுவிட்டது. ஒரு பெளர்ணமி யன்று நான் சொன்னதை மறந்துவிடம்மா என்று நீங்கள் கூறினீர்களே, அதற்கு அவர் என்னென்னவோ அர்த்தங்கள் கற்பித்துக்கொண்டார். ஊர் வந்து சேர்ந்ததும், அவர் செய்த குறுக்கு விசாரணைகளும் கொடுத்த தண்டனைகளும், ஏசிய ஏச்சுகளும், பேசிய பேச்சுக்களும் - அம்மம்மா, நினைக்க நினைக்கப் பயமாக இருக்கிறது. உள்ளமும் உடலும் கூசுகின்றன.

“அதன் பிறகு என் வாழ்க்கை ஒரே நரகம்தான். உங்களைப் பற்றி யாராவது அவதூறு பேசினால் அவருக்கு சந்தோஷம் பிறக்கும். ஓடி வந்து அதை என்னிடம் அப்படியே ஒப்பிப்பார். சாக்கடைத் தாள்கள் உங்கள் மீது அசிங்கத்தை வாரி எறிகிற போதெல்லாம், அவர் ஆர்வமாக அவற்றைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுப்பார். அத்தான், அத்தான்னு நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கியே பாரு உங்க அத்தான் லெச்சணத்தை என்று பழிப்பார். அவர் செயல்களைக் கவனிக்கையில், அவருக்கு என் மீது சந்தேகம் மட்டுமல்ல, உங்கள்மீது பொறாமையும் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று எனக்குப்படுகிறது.

வரவர என் நிலைமை மகாமோசமாகிவிட்டது. எனக்கு ஏன் இன்னும் சாவு வரவில்லை என்று நான் மனசாற அழுது புலம்பாத நாள் கிடையாது. என் குழந்தைகளை நினைக்கும்போதுதான் என் மனத்துயரம் அதிகமாகிறது....

“அத்தான், உங்களைப் பற்றி யார்யாரோ எவ்வளவோ சொல்கிறார்கள். நீங்கள் ஏன் இப்படி மாறினீர்கள்? - ”

காந்திமதி இன்னும் எழுத நினைத்திருந்தாளோ; அல்லது, எழுத்து வேலைக்குத் தடை ஏற்பட்டுவிட்டதோ - புரியவில்லை. கடிதம் அப்படியே முடிந்து போயிற்று. பிறகு, அவசரம் அவசரமாக ‘காந்திமதி’ என்று கிறுக்கி, கவரில் அடைத்துத் தபாலில் சேர்த்திருப்பாள் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

மாதவன் பெருமூச்செறிந்தான். இதர கடிதங்களைப் படித்துப் பார்க்க, மனம் எழவில்லை அவனுக்கு. நாற்காலியில் அசைவற்றுச் சாய்ந்திருந்தான். சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு அவன் கை அன்றைய தினசரியை எடுத்தது. அவன் கண்கள் மேலோட்டமாக பத்திரிகையில் அங்குமிங்கும் பாய்ந்தன. அந்த தத்துக்கிளிப் பார்வையில் கூட ஒரு செய்தி அவளைத் தாக்கிவிட்டது.

தனது ஊர் செய்தியாக இருக்கவே அவன் அதை வாசித்தான். அது இடி என அதிர்ச்சி தந்தது அவனுக்கு.

- சங்கரலிங்கம் பிள்ளையின் மகனும், அம்பல வாணன் என்பவரின் மனைவியுமான காந்திமதி அடுப்பு பற்றவைக்கும் பொழுது அஜாக்கிரதையால் சேலையில் தீ பிடித்துக் கொண்டது. அதன் காரணமாக அவள் உடலெல்லாம் புண்பட்டு, ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப் பட்டாள். அங்கேயே மரணம் அடைந்தாள். அஜாக்கிரதையால் ஏற்பட்ட விபத்தின் விளைவாக மரணம் சம்பவித்தது என்று பஞ்சாயத்தார் தீர்ப்புக் கூறினர்.

மாதவன் அதை மறுமுறையும் வாசித்தான். ‘விபத்தின் விளைவா?’... இல்லை. இல்லவே இல்லை. அது

தற்கொலைதான்' என்று அவன் உள்ளம் அலறியது. 'காந்தி, கடைசியில் உன்கதி இப்படியா ஆகவேண்டும்?' என்று புலம்பியது.

“நான் தான் அவள் சாவுக்குக் காரணமோ?” என்று எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை அவனால்.

முதல் தடவை நான் அவளை விட்டுப்பிரியும் போது, அவளுக்கு நல்லதுதான் எண்ணினேன். அப்பொழுது அவள் அழுது, மனவேதனை அனுபவித்தாள்.... பிறகு தற்செயலாகச் சந்திக்க நேர்ந்த போது என்னை மறந்துவிடும்படி சொன்னேன். அதுவும் அவள் நன்மையைக் கருதிச் சொன்னதுதான். ஆனால் அதன் விளைவு பயங்கரமாகி விட்டதே.....

மாதவன் பித்துப் பிடித்தவன் போல் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் உள்ளத்தின் துயரச் சுமை கனத்தது. இதயமே வெடித்து விடும்போல் உறுத்தியது. கண்களில் நீர் பொங்கியது. மனசைக் கல்லாக்கிக் கொண்ட மாதவன் இறந்தகால நினைவை எண்ணிக் கண்ணீர் பெருக்கினான். சிறு பிள்ளை போல விம்மி விம்மி அழுதான்.

அதற்காக அவன் வெட்கப்படவில்லை. அப்பொழுதும் நாணுறவில்லை. பின்னரும் வெட்கம் அடையவில்லை.

-உலகத்தை வெற்றி கொள்ளும் ஆசையால் முன்னே முன்னே சென்று கொண்டிருந்த நெப்போலியன் ரஸ்யாவின் விரிந்த பரப்பிலே அடிவைத்தபோது, சோர்ந்து தளர்ந்து திரும்ப நேர்ந்தபோது, பனியிலும் சூறையிலும் அடிபட்டு அவன் குதிரை செத்து விழுந்தது. அதைக் கண்டதும் துயரக் கண்ணீர் வடித்தான் அவன்.

மாவீரன் அலெக்ஸாந்தர் தன் திட்டத்தின்படி மேலும் படையெடுத்து இந்தியாவில் முன்னேற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டபோது, அவனது வீரர்கள் மறுத்தனர். வந்த வழியே திரும்பத் துடித்தனர். சிதைவுறும் தன் கனவை எண்ணி வேதனைக் கண்ணீர் உகுத்தான் அவன்.

எவ்வளவு பெரிய லட்சியவாதியாக இருப்பினும், எத்தகைய செயல் திறம் பெற்றவனாயினும், மனம் குமைந்து கண்ணீர் சிந்த வேண்டிய கட்டம் ஒன்று ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் வந்தே தீரும்.

இதை நன்கு உணர்ந்திருந்த மாதவன் தான் அழுத தற்காக வெட்கம் கொள்ளவில்லை. தனது நல்ல பண்புகளுக்கு ஓர் நினைவுச் சின்னமாக உருவகப்படுத்தியிருந்த கார்திமதி - தன்னுடைய கடைசி நற்காரியத்தின் அடையாளமாக வாழவேண்டியவள் என அவனால் போற்றப்பட்ட பெண் இப்படிச் சீர்கெட்டுச் சிதைவுற்றதை எண்ணவும் அவன் அழத்தான் வேண்டியிருந்தது. மனப்புழுக்கம் அகலும் வரை தனிமையில் அழுது தீர்த்தான்.

19

“ஸார், என்னைத் தெரிகிறதா?”

“சம்பா ஆர்ட் புரடக்ஷன்ஸ்” ஆபீஸ் அறையில், இந்தக் கேள்வியுடன் தன் முன்னால் வந்து நின்ற யுவதியை மேலும் கீழும் நோக்கினான் மாதவன். உடுகளை மடித்துக் கொண்டு தலையை ஆட்டினான் ‘இல்லை’ என்ற தன்மையில்.

“முன்பு மந்திரம் தெரியும் மாயம் தெரியும் என்று டூப் அடித்தீர்களே! என் பெயரை யூகித்து சரியாகச்

சொன்ன உங்களுக்கு இப்ப ஒரு வழியும் புலப்படவில்லையோ?" என்று கேட்டுவிட்டு, அவள் 'இ.... ஹி.... ஹி' என்று இளித்தாள்.

அப்பொழுது பளிச்சிட்ட அழகான அரிசிப் பல்வரிசையும் மென்மையான இனிய உதடுகளும் - அவற்றை அவன் எங்கே பார்த்திருக்கிறான்? எங்கே பார்த்தான்? கையால் தன் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டான்.

"நீ.... நீ வந்து...."

அவன் படும் வேதனையைக் கண்டு அவள் கும்மாளி யிட்டுச் சிரித்தாள். பின் "பேபி!" என்று அறிவித்தாள்.

"பேபி? பாலச்சந்திரன் அக்காளா?" தாங்க முடியாத ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது அவனுக்கு.

அவன் முகபாவத்தைக் கண்டு குதூகலம் எய்தினான் அவள்.

காலைப் பொன் வெயிலில் மினுமினுக்கும் புதுமலர் போல் குளுமையும் வனப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்த பேபியை வியப்புடன், ஒரே பார்வையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

"பேபியா! அட, என்னமா வளர்ந்துட்டே!"

"எத்தனையோ வருஷங்கள் ஆச்சுதே, இன்னுமா நான் சின்னப் பெண்ணாக இருப்பேன்!" என்று கூறிச் சிரித்தாள் பேபி.

“இப்ப தலைமுடியைக்கூட வளர விட்டிருக்கிறே. இரட்டைச் சடை..... பேஷ் பேஷ்!”

அவன் புகழ்ச்சியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிதான் அடைந்தாள் அவள்.

“பாலச் சந்திரன் என்ன செய்கிறான்? எப்படி இருக்கிறான்?”

“அவன் சாந்திநிகேதனுக்குப் போயிருக்கிறான். படிப்பதற்காக.”

“ஏனாம்? இங்கே உள்ள படிப்பெல்லாம் பிடிக்க வியாமா அவனுக்கு!” என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் மாதவன்.

“அப்பாதான் அவன் அங்கே போய் படிக்கட்டுமேன்னு அனுப்பி வைத்தார்.”

“அது சரி. பணம்தான் இருக்குதே. அவன் அமெரிக்காவுக்கே போய்ப் படிக்கலாம். உம், உனக்கு எப்ப கல்யாணம்? அல்லது, இதற்குள்ளாகவே ஆயிட்டுதோ?”

“போங்கோ ஸார்!” வெட்க மிகுதியால் முகம் கவிழ்ந்தாள் அவள். அம் முகத்தில் பரவிய ஆனந்தமும் நாணமும், அது குவிந்த விதமும் ரசிக்க வேண்டியனவாக அமைந்தன.

அவள் திடுமெனத் தலைநிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். “சினிமாவிலே நடிக்கணும்னு எனக்கு ரொம்ப நாளாக ஆசை. எனக்கு ஒரு சான்ஸ் கொடுங்களேன்” என்றாள்.

“என்னது!” மீண்டும் ஆச்சர்யம் அவனுக்கு.

“சினிமாவில் நடிக்க....”

“உம்ம்” என்று தலையைச் சொறிந்தான் மாதவன். “நான் இங்கே இருக்கிறேன்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

‘என்ன அசட்டுக் கேள்வி இது!’ என்பதுபோல் பேபி சிரித்தாள்.’

‘இது கூடவாத் தெரியாது? உங்களைப் பற்றிய விவரமெல்லாம் எனக்கு ரொம்ப நாளாகவே தெரியும். நீங்கள் நடித்த படங்களை எல்லாம் நான் விடாமல் பார்த்துவிடுவேன். பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கிற உங்கள் படங்களை எல்லாம் தேடிப் பிடித்து, ஆல்பத்தில் ஒட்டி வச்சிருக்கிறேன். அது தான் எனக்கு ஹாபி’ என்று உற்சாகமாகக் கூறினாள்.

“பரவால்லியே. எனக்கும் அழகான ‘பக்தை’ ஒருத்தி இருக்கிறான்னு சொல்லு. பேஷ்! அப்புறம்?”

அவள் மகிழ்வும் நன்றியும் பெருக அவனைப் பார்த்தாள். சிரித்தாள். “எனக்கு நடிக்கத் தெரியாதுன்னு நினைக்காதீங்க, ஸார். நான் ஜோராக நடிப்பேனாக்கும். எங்க ஸ்கூல் டிராமாவிலே நான் எத்தனையோ வேஷங்களில் நடித்திருக்கிறேனே!”

“அதெல்லாம் சரி, பேபி. ஆனால் வந்து....”

“வந்து - போயி என்கிறதெல்லாம் என்கிட்டே வேண்டாம், ஸார். உங்க படத்திலே ஒரு சிறு பாகமாக இருந்தாலும் போதும்....”

“நான் சொல்றதைக் கேளு முதல்லே. உங்க அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சதும் அவங்க கோபிப்பாங்க. சண்டை பிடிப்பாங்க. சின்னப் பெண்ணை இவன்....”

பேபி அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்: “நான் ஒண்ணும் சின்னப்பெண் இல்லே, எனக்கு பதினெட்டு வயசுக்கு மேலேயே ஆயிட்டுது. என் இஷ்டம் போல் நடந்து கொள்ள எனக்கு உரிமை உண்டு.”

“இருக்கட்டும். அதற்காக, உன்போன்ற நல்ல பெண் வீணாக நாசமாக வேண்டுமா? பேபி, நான் சொல்வதைக் கேள், சினிமா உலகம் உனக்குச் சரிப்படாது. நீயோ அருமையான ரோஜாப்பூ மாதிரி இருக்கிறே. இங்கே உள்ள காற்று பட்டாலே வாடி வதங்கிவிடுவே: கசங்கி உருக்குலைந்து போவாய்....”

அவன் பேச்சை, கசப்பு மருந்தைக் குடிக்கும் குழந்தை மாதிரி முகத்தைக் கோணலாக வைத்துக்கொண்டு கேட்டு நின்றாள் பேபி. அவளுக்கு அந்த உபதேசம் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவள் முகமே விளம்பரப் படுத்தியது. அவள் அவன் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“நான் உங்களைப் பற்றி நினைத்தது தவறுதான் போலிருக்கு!” என்றாள். பெருமூச்செறிந்தபடி தரையைப் பார்த்துப்பொழுது போக்கினாள் பேபி.

அவள் போக்கு அவனுக்கு வேடிக்கையாகப் பட்டது. “நீ என்ன நினைத்தே பேபி?” என்று கேட்டான் அவன்.

“உங்களுக்கு என்மீது பிரியம் இருக்கும். நான் கேட்பதை நீங்கள் மறுக்காமல் செய்வீர்கள் என்று நினைத்தேன்.”

“உன் மீது பிரியம் இருப்பதனால்தான் உனக்கு நல்லது எண்ணிச் சொல்கிறேன். நீ வீட்டுக்குப் போய், உனக்குப் பிடித்தமான ஒரு வாலிபனாகப் பார்த்து, கல்யாணம் செய்து கொண்டு சுகமாக வாழ முயற்சி செய். அது தான் நல்லது பேபி!” என்று வழி வகுத்துக்கொடுத்தான் மாதவன்.

“மூஞ்சி... மூஞ்சி!” என்று அழுத்தமாக, வெறப் போடு உச்சரித்தாள் பேபி. முகத்தைச் சுளித்துப் பழிப்புக் காட்டினாள்.

அவன் ரசித்துச் சிரித்தான்.

“நீங்க ஏன் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லை?” என்று ஒரு கேள்வியை வீசினாள் பேபி.

“எனக்குத்தான் தோழியாய், துணைவியாய் எல்லாமாய் சம்பா இருக்கிறாளே...” என்று ஆரம்பித்தாள் அவன்.

“சம்பாவும் சும்பாவும்! அது என்ன பேரோ எழுவோ!” என்று கரித்துக்கொட்டினாள் அவள்.

“உனக்குப் பொறாமை போலிருக்கு! இது சம்பா காதிலே விழுந்தால் உன்னைத் துரத்தி அடிப்பாள்...”

“அடிப்பா அடிப்பா... அடிக்கமாட்டா பின்னே?... ஸார். நான் சொல்றதைக் கேளுங்க, நான் உங்க கூடவே இருந்து விடுகிறேன். உங்க கூடவே நடக்கிறேன், அப்போ நான் நாசமாக முடியாதல்லவா?”

அவள் குரல் கெஞ்சியது. அவள் விழிகள் கொஞ்சின. மெளனமாக இருந்த அவனை தொட்டுக் குலுக்கின அவள் கைகள்.

மாதவன் அவளைக் கூர்ந்து கவனித்தபடி இருந்தான். அவன் என்ன சொல்லியிருப்பானோ, என்ன செய்திருப்பானோ - அவனுக்கே தெரியாது. திடீரென்று கொடிய புயல் காற்றுபோல் சீறிக்கொண்டு பிரவேசித்தான், சம்பா.

“ஏய், யார் நீ? இங்கே வந்து பெரிய வேலைகள் எல்லாம் பண்ண ஆரம்பிச்சிட்டியே. போ வெளியே!” என்று கத்தினாள்.

பேபி மாதவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். அவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“இவ யாரு?” என்று படபடத்தாள் சம்பா.

“ஸாரோடே பழைய மாணவி...”

“மாணவியுமாச்சு வெங்காயமுமாச்சு! இங்கே யிருந்து வெளியே போ...” என்று கூச்சலிட்டாள் சம்பா: “நீ சொன்னதெல்லாம் என் காதிலும் விழுந்தது. நான் பக்கத்து அறையிலேதான் இருந்தேன்.” அவள் பேபியை அடித்து விடுவாள் போலிருந்தது.

பேபி, பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்கமுடியாத வளாய், விசித்துக் கொண்டே வெளியேறினாள்.

மாதவன் சிரித்தான். “நல்லவேளை. நீ வந்து காப்பாற்றினாய்!” என்றான்.

“யாரை? அவளையா, உங்களையா?” என்று கேட்டுவிட்டு, அர்த்தம் நிறைந்த பார்வையால் அவனைக் குத்தினாள் சம்பா.

“இரண்டு பேரையும் என்றுதான் வைத்துக்கொள்ளேன்!” என்று கூறி நகைத்தாள் அவன்.

சில தினங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் சம்பா மாதவனிடம் கேட்டாள்: “பேபி என்றொரு பெண் இங்கே வந்ததே, அது என்ன ஆச்சு தெரியுமா?” என்று.

“தெரியாதே!” எனக் கைவிரித்தான் அவன்.

“சினிமாக் கிறுக்கு பிடித்த அந்தப் பெண்ணை டான்ஸ் மாஸ்டர் ஒருவன் ஏமாற்றிவிட்டான் என்று தெரியுது. அவன் கூடவே அலையுது...”

“இந்த உலகத்திலே இதெல்லாம் சகஜம் சம்பா! ஆவாரை யாரே அழிப்பார்; அன்றி சாவாரை யாரே தவிர்ப்பார்...” என்று இழுத்தான் அவன்.

“ஐயோ என் ஞானியே!” என்று குழைந்து, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு முகத்தோடு முகம் சேர்த்தாள் சம்பா.

“கலாசாரக் கழக”த் தலைவர் பரப்பிரம்மம் பி. ஏ. ஏற்பாடு செய்த விழாக்கள், மகாநாடுகளில் எல்லாம் மாதவன் காட்சி தந்தான். சில இடங்களில் பேசவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது.

இதனால் மாதவனுக்கு பக்தர்கள் கூட்டம் பெருகியது. பரப்பிரம்மம், கட்சியின் செல்வாக்கும் வளர்ந்தது.

நாட்டிலே தேர்தல் ஜூரம் பரவத் தொடங்கியது. பல கட்சிகளுக்கிடையிலும் போட்டி. அரசியல் வாதிகளுக்கிடையே மிகுந்த பரபரப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தேர்தலில் பங்கு பற்றுவதா, வேண்டாமா என்று முடிவு செய்ய இயலாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார் பரப்பிரம்மம்.

நாடே தங்களின் ஏகபோக உரிமை என்பதுபோல் வாழ்ந்து கொழுத்துக் கொண்டிருந்த 'வெகுஜனக் கட்சி' வரவர மதிப்பிழந்து, மக்களின் நம்பிக்கையையும் இழந்து வந்தது. வரும் தேர்தலில் அந்தக் கட்சிக்கு வெற்றி கிட்டுவது சந்தேகம் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் தலைவர் செல்வரங்கம், இழந்த செல்வாக்கையும் ஆதரவையும் எப்படியும் அடைந்தே தீருவது என்று அரும்பாடு பட்டார். நேர்வழிகளையும், மறைமுக யுத்திகளையும், சாணக்கிய முறைகளையும் தீவிரமாகக் கையாள முன்வந்தார்.

நாட்டினரிடையே மாதவனுக்கு இருந்த செல்வாக்கைத் தனது கட்சிக்கும் தனக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆசைப்பட்டார் அவர். இதை அறிந்த பரப்பிரம்மம் கலாசாரக் கழகத்தையும் தேர்தலில் 'குதிக்கச் செய்தார்' மாதவனையும் தேர்தலுக்கு நிற்கும்படி தூண்டினார். இதில் குறிப்பிடத்தகுந்த விசேஷம், மாதவன் 'வெகு ஜனக் கட்சி'த் தலைவர் செல்வரங்கத்தையே எதிர்த்துப் போட்டியிட முன்வந்ததுதான்.

செல்வரங்கம் எரிமலையானார். 'இந்தக் கூத்தாடிப் பயலுக்கு இவ்வளவு திமிர் வந்து விட்டதா? பார்க்கிறேன் இவனை!' என உறுமினார், இறுதி முயற்சி ஒன்று செய்யலாமே என்று அவர் உள்ளம் ஆசை காட்டியது. ஆகவே அவர் மாதவனை சந்தித்துப் பேசுவந்தார்.

மாதவன் அவரை அன்புடன் உபசரித்தான். மதிப்பளித்து கௌரவித்தான். அவனது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு, தேர்தலிலிருந்து அவன் வாபஸ்பெற வேண்டும்; போட்டியிட்டாலும் அவன் வெற்றிபெறப் போவதில்லை என்று செல்வரங்கம் சொன்னார். காரணங்கள் காட்டி விளக்கமாகப் பேசினார்.

அவர் பேச்சு முழுவதையும் பொறுமையுடன் கேட்டிருந்த மாதவன் “வருத்தம். தங்கள் அரிய யோசனைகளை நான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை” என்று உறுதியாகத் தெரிவித்தான். செல்வரங்கத்தின் முகம் கறுத்தது. அனல் மூச்சு அவர் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து பொங்கி எழுந்தது.

“நீ ஜெயிக்கமாட்டாய். இந்தத் தேர்தலில் உனக்கு தோல்வி நிச்சயம்” என்று பெரிய தீர்க்கதரிசிபோல் கூறினார் அவர்.

மாதவன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான். “அது வெகு ஜனங்கள் அளிக்க வேண்டிய முடிவு. வெகுஜனக்கட்சித் தலைவர் தரவேண்டிய தீர்ப்பு அல்ல” என்றான்.

தலைவரின் கண்கள் சிவப்பேறிக் காட்டின: “இது மாதிரிப் பேச்செல்லாம் நாடகத்திலும் சினிமாவிலும் எடுபடும். ஆனால் அரசியலில் செல்லாது, தம்பி. உனக்கு கிளாமரும், ஜனங்களின் கைத்தட்டலும், விசிலடிப்பும் ஏராளமாகக் கிடைக்கலாம். ஆனால் அரசியலில் தேர்தலில் வெற்றிபெற விசேஷ அந்தஸ்தும், தகுதி திறமைகளும் வேண்டும்” என்றார்.

மீண்டும் மாதவன் சிரிக்கவே செய்தான். “உங்களுக்காக நான் பிரசாரம் செய்தால் நீங்கள் வெற்றிபெற முடியும் என்று நம்புகிற நீங்களே இப்படிச் சொல்கிறீர்களே! எனக்காக நானே பிரசாரம் செய்து, தானே போட்டியிட்டால் ஏன் வெற்றிபெற முடியாது அண்ணாச்சி?” என்று ஏகத்தாளமாகக் கேட்டான்.

“ஓகோ!” என்று தலையை ஆட்டிக்கொண்டார் தலைவர். “சரி, நான் ஒன்று கேட்கிறேன். நீயும் உனைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலரும் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் கூட, நீ மந்திரியாக வந்துவிட முடியுமா?” என்றார்.

“வரலாம், வந்தால்தான் என்ன குடி முழுகி விடுமாம்?” என்று மாதவன் அடக்கமாகச் சிரித்தான்.

“இந்த நாட்டு அரசியலுக்கு, ஐயோ!” என்று முனங்கிவிட்டு, வேறொன்றும் பேசாமல், மாதவனைத் திரும்பிப் பாராமல் வெளியேறினார் தலைவர் செல்வரங்கம்.

அதிலிருந்து மாதவனின் வைராக்கியமும் பிரசார வேகமும் அதிகரித்தன. எல்லாக் கட்சிகளும் மும்முரமாக உழைத்தன. தேர்தலும் வந்து போயிற்று.

‘வெகு ஐனக் கட்சி’த் தலைவரின் ‘தீர்க்கதரிசனம்’ பலிக்கவில்லை மாதவன் பிரமாதமான வெற்றி பெற்றான்.

‘கலாசாரக் கழகம்’ பெரும் வெற்றி பெறாவிட்டாலும், மாதவனின் வெற்றி தளது கட்சியின் மகத்தான வெற்றி என்றே கருதினார் பரப்பிரம்மம் பி.ஏ.

செல்வரங்கமும் அவர் கையாட்களும் குமைந்தார்கள். புகைந்தார்கள். கொதிப்புற்றுப் பொழுதுபோக்கினார்கள்.

மாதவனின் வெற்றியை மிகப் பிரமாதமான முறையிலே கொண்டாட ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. ஏகப்பட்ட பேர் மிகுந்த உற்சாகத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் உழைத்தார்கள்.

அன்றுதான் விழா நாள்.

மாலை நேரம்.

குறிப்பிட்ட வேளைக்குப் பல மணிக்கு முன்பிருந்தே கும்பல் திரளத் தொடங்கியது. எங்கும் பரபரப்பு.

நேரம் ஆக ஆக, வீதிகள் எல்லாம் ஜனங்களின் நதிகளாக மாறி, ஒரே திக்கை நோக்கிச் சென்றன.

அங்கு அலங்காரப் பந்தல் வர்ணக் கொடிகளோடு, தோரணங்களோடு ஒளி மிகுந்த விளக்குகளோடு ஜொலித்தது. அதைச் சுற்றிலும் ஜனசமுத்திரம் சிறிதுசிறிதாக, அகண்டமாகி வந்தது.

பெரிய ஊர்வலம் வந்துகொண்டிருந்தது. வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் கனத்த கூட்டம். ஊர்வலத்தோடும் அளவிட முடியாத கூட்டம்.

மாதவன் தனக்குப் பிடித்த உடை தரித்து, தனது அருமைக் குதிரை மீது கம்பீரமாக அமர்ந்து பவனி வந்தான். அவன் முகத்தில் புன்னகை நீங்காது மிளிர்ந்தது.

அந்த விதமான கூட்டத்தையும், ஊர்வலத்தையும் பட்டணம் தனது சரித்திரத்திலேயே ஒரு சில தடவைகள் தான் கண்டிருக்க முடியும்.

“சிந்தனைச் சூரியன்” பரப்பிரம்மம் பி.ஏ.யும் ஒரு குதிரை மீது உலா வந்தார். ஊர்வலம் அலங்காரப் பந்தலை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. ‘ஜே’ கோஷம் மேலோங்கி ஒலித்தது.

மாதவன் குதிரையை விட்டிறங்கி, மேடைமீதேற வேண்டும். அதற்கு முன் அவன் குதிரையிலிருந்து படியே ஜன சமுத்திரத்தின் மீது பார்வை எறிந்தான். அவன் உள்ளத்திலே ஆனந்தமும் பெருமையும் நிறைந்தன.

திடீரென்று ஒரு வெடிச்சத்தம். தொடர்ந்தது மற்றொரு வேட்டு.

மாதவன் நெஞ்சருகே கை பதித்தான். அங்கிருந்து ரத்தம் பெருகிப் பாய்ந்தது. அவன் குதிரைமீது சாய்ந்து விட்டான்.

“கொலை! யாரோ சுட்டுவிட்டார்கள்! மாதவனைக் கொன்று விட்டார்கள்!”

இந்த உண்மை மெதுவாகப் பரவியது, வேகமாகப் பறந்தது. எங்கும், எல்லோர் செவிகளிலும் பட்டது. அனைவர் வாயிலும் அடிபட்டது.

மாதவனின் குதிரை மிரண்டது. திரும்பி ய து கும்பலை ஒதுக்கிக் கொண்டு வெளியேறத் துடித்தது....

மக்கள் முகத்திலே பயம். அவர்கள் உள்ளத்திலே ப்தி, எங்கும் பரபரப்பும் குழப்பமும் ஏற்பட்டன.

அதே நேரத்தில், எங்கோ இருந்த ஒரே ஒருவர் முகத்தில் சிரிப்பு வெடித்தது. தனது பாக்கெட் கடியாரத் தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர் ‘முகூர்த்தம் முடிந்துவிட்டது. இதற்குள் பயல் பாடம் படித்திருப் பான்!’ என்று முனங்கினார். தனிமையையும் மறந்து பெரும் சிரிப்பு சிரித்தார். அவர் தான் தலைவர் செல்வரங்கம்.

(முடிந்தது)

***

தூணர்ந்தவன்

நாவல்

வல்லிக்கண்ணன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்